

ഉമ്മൈയുടെ വാക്ക്

ചെ. യൂഷീഷൻ, സീ. എ.

വിയവാദത്തോട് വാഗി

VIDHAVAYUTE VASI

(SHORT STORIES)

By

K. SUKUMARAN, B. A.

Publishers :

P. K. BROTHERS, CALICUT

Price Rs. 2 . 00

വിയവരുടെ വാഗി

(കമക്കി)

മന്ത്രിസ്ഥാപക

കെ. സുകമാരൻ, ബി. എ.

പ്രസാധകനാർ :

പി. കെ. മുദ്ദേശ്, കോഴിക്കോട്

ക്കനം പതിപ്പ് 1960

കോസ്റ്റി 1000

പ്രകൾപ്പവക്കാശം:

ആസാധകമാക്കം

Printed at XAVIER PRESS
St Vincent's Charitable Institutions
Calicut-1

കൂട്ടക്കാരി

1. വിധവയിൽനിന്ന് വാദി
2. നായകരെ തിരിച്ചു
3. അ സിഗററു
4. നായകരെ നാഡു
5. ചീല തുട്ടേക്കു
6. അ വിവാഹം

വിയവയ്ക്ക് വാഗി

പുത്താലിത്തരവാട്ടകാർ അവരുടെ എഴുത്താൽ
പൊതുനാട്ടും എഴുത്താൽ പൊതാത്തത്തും ആയ സകല
സ്പത്തും ആരാധി ഭാഗിച്ച് അറിവാലടക്കമായി ആരു
താവഴികളായി കൊത്തിപ്പിരിത്തു. ഒരു താവഴിയിൽ
വാസ്തവി അമ്മയും തന്റെ മുൻ പെൺമകളും അടങ്കു
ക്കയോ കുട്ടിക്കയോ ചെയ്യു. രണ്ട് പെൺമകൾ ഭാഗം
കഴിത്തെ ഉടനേയും വാസന്തി അമ്മ പത്രം കൊല്ലും കഴി
തെത്തിൽപ്പിനേയും അവക്കൻറെ തവാട്ടിൽ അതിമി
കളിലും കവിത്തെ നിലയിൽ സ്ഥിരതാമസമാക്കി. പട്ട
ബന്തിൽനിന്ന് അഞ്ചു നാഴിക അകലെ നില്കുന്ന ആ
വലിയ കെട്ടിടത്തിൽ ജാനകി എന്ന പേരായ ഒരു തയ
ണിയും അവളുടെ ഭ്രത്യാദം മാത്രമായി. ജാനകി എന്ന
പെൺണിയെ ഇണയും തുണയും ഇല്ലാതെ തനിച്ച് വിശ്വ
ക്കന്നതു തന്റെ പെണ്ണഷ്ടത്തിനു പതക്കാണുന്നവെച്ചു്
പൊന്നാരജനാദ്ദനമേന്നോൻ എന്ന യുവസൗദരൻ, ജാന
കിയുടെ കെട്ടിടം. അവളും കെട്ടിയ ഇടം ആകിത്തീണ്ടു്.
ഭർത്താവു പരിജ്ഞാരത്തിന്റെ മുത്തിപ്പം ആയിരുന്നു. അ
യാർ കതിരണ്ടുനേരം നായാട്ടുനേരാസ്സുനും കലവരപ്പിയൻം
സ്കീലുന്നും ‘സ്കീലുക്കിടനും’ ആയിരുന്നു. ജാനകിയു
ടെ ഉരങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന വീട്ടിനും ഒരു എഴുത്തുചാട്ടവും

തിരിച്ചുമറിയലും, പൊട്ടിത്തെറിപ്പും ലഹളബഹളിവും ക്രക്കവംപോലെ അനുഭവമായി. ആഗാമാന്നർ കതിരമേംപോലെ ജനാദ്ധനമേന്നാൻന് നായാട്ടുമെവും നാടോ ഒരു ഘുക്കിപ്പെരിയതായിരുന്നു. മാന്ത്രി, നമിയെ പേടി ചുപ്പോലെ, നമി മേനോനേയും പേടിച്ചിരുന്നു. കതിരമേ ലേറി സവാർ ചെയ്യാൻം തോക്കെട്ടത്തു കാട്ടുഗണങ്ങളെ വെടിവെക്കാൻം മേനോന്റു തന്നെ ഫുണ്ടൽപ്പുരസിയെ ആളും പരിചയപ്പെട്ടതുകയും പിന്നെ ശീലിപ്പിക്കയും പിന്നെ വിഭഗ്ഗലുഡാക്കയും കുട്ടവിൽ മാനമുട്ടേണ്ണ അൾ യാക്കകയും ചെയ്തു. ചുതക്കിപ്പുറത്താൽ കതിരസ്സവാർ തുടക്കതെ കുത്തമെട്ടത്തു കുത്താൻം വാളെട്ടത്തു വെച്ചാൻം തോക്കെട്ടത്തു വെടിവെക്കാൻം ജാനകി മിച്ചക്കെത്തിയായി. കണക്കിലേരെ ട്രേഡാങ്കം നായാട്ടുതെളിക്കാങ്കം നായകളിൽ. നായാട്ടികളിൽ. കാളികളിൽ. കതിരകളിൽ. ആയുധങ്ങളിൽ. അഭ്യാസങ്ങളിൽകൊണ്ടും തീനിക്കൊണ്ടും പാനംകൊണ്ടും ആ വീട്ടുകാർ എല്ലാ നാളികളിൽ. ഗ്രാന്റായും എക്കാഡമിപോലെയും തുഴുകൾ പുരംപോലെയും. അതിസാഹസ്രമായും പൊടിപ്പുരമായികഴിച്ചു.

കൂൺനെപ്പോലെയുള്ള ഭർത്താവിനു ഭാമയെപ്പോലെ യള്ളി ഭായ്യും ഇടിയും മിന്നലുംപോലെ ശ്രോഢിച്ചു. കാരോ നായി കൊല്ലുവും അഞ്ചിനെ കഴിത്തു. എഴു കെംല്ലും കഴിത്തിട്ടും സന്തതി കുന്നം ഇല്ലംത്തിട്ടും, അതിന്നെൻ്റെ കാരണം എന്താണെന്നിവാൻവേണ്ടി ഒരു ദിവസം ഭായ്യും യെ ഇഹലോകത്തിൽ ഇടുച്ചിട്ടും ജനാദ്ധനമേന്നാൻ പരലോകത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. നിഖലനനായിപ്പോയവന്നു

ചന്ദ്രതികർ എന്നപോലെ അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ചരമാന തരം ചുരക്കം പേര് ഒഴികെ എല്ലാ ട്രൈം വീഴ്വിട്ട് പോയി.

ചുരക്കളിൽ ഒളമൊക്കെ വീണപോയു

തെട്ടുമാത്രനിലപൂണ്ട രോസുപോത് — ജാനകിയും കരണ്ണു പിന്നേയും നിലോട്ടിവനു.

എഴു കൊല്ലും തെന്താവുമായി സുവിച്ചിതന ജാനകി എന്ന വിധവയ്ക്ക് ഗംഗവേദനയുടെ അന്നദവം ഉണ്ടായിട്ടി ല്ലേക്കില്ലും അതിനേക്കാൽ തിരുമായ വിരഹവേദനയുടെ അന്നദവം ഉണ്ടായി. അവർക്കു പണ്ട് കഴിത്തതൊക്കെ ഒരു സിനിമ കണ്ണത്രപോലെയായി. പണ്ട് റമ്പുർപ്പുത്ര പോലെ തുള്ളിച്ചാടി മലിച്ചിതന അവർ, വെരുമൊരു മട്ടി ചാരിവെച്ചപോലെ മുക്കിലായി. പതിലുതന് അല്ലായിതന തെന്താവിൻ്റെ പതിലുതയായ ഭായ്യ് ‘സം സാരേ കിം സാരം’ എന്ന മട്ടിൽ നല്ല ആഹാരവും നല്ല വസ്തുവും നല്ല നേരംപോക്കം, ആമ, തന്റെ തലയും അവ യവങ്ങളും എന്നപോലെ — ഉള്ളേംടു വലിച്ചുകളിൽ. ജാനകിയുടെ സൗഖ്യത്തും വനക്കുമത്തിൻ്റെ സൗഖ്യത്തും പോലെ പാഴാക്കാൻ അവർ നിശ്ചയിച്ചു.

അവർ സബ്രി സുവാദാളം ഉപേക്ഷിച്ചു ഒരു തപസി യെപോലെ മേലാൽ കാലം കഴിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചു. അവേം ! ലോകരിതി ! ക്രാന്നവരമാക്കം ക്രച്ചേലമാരായാൽ മതി. ക്രച്ചേലമാക്കം ക്രാന്നവരമാരാവാൻ കൊതി. ആഉ തേതരും അലംഭാവം. രണ്ടാമതേതരും അഹംഭാവം. വേണ്ടാ തത്വക്ക് ദൈവം എന്തിനു കൊടുക്കണമെന്നു ? വേണ്ടുന്നവക്ക്

ഒരേവം എത്തുകൊണ്ടു കൊടുക്കുന്നില്ല. ജഗദ്‌വിഷയ മായ ഇംഗ്രേസ് വിശ്വാസപരമായ നമ്മക്കണ്ണേം മന സ്ഥിലാവാൻ പോകുന്ന! ജാനകി ശ്രദ്ധ കൈ സന്തൃപ്തി മട്ടായി നിത്യജ്ഞപത്രിൽ കാലം കഴിച്ചു.

ജാനകി ചുമർന്നേൻ്തെ തുക്കിവെച്ചു തെന്നാവിന്നേൻ്റെ ചിത്രവും നോക്കി തന്നേൻ്റെ ജപമറിയിൽ വ്യസനത്തോടെ ഇരിക്കുന്നോടു പണ്ഡുനായർ എന്ന വുലബനായ വിശ്വസ്യ ഭാസൻ അവിടെ വന്നു.

പണ്ഡുനായർ:— ഇതു ശരിയല്ല കൊച്ചുമേ. നിങ്ങൾ തന്നേത്താൻ നശിപ്പിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു് ഇതു മറിയിൽ അടച്ചുപുട്ടി ഇരുന്നു, നിധി ഇരിപ്പുള്ളി പാതയും പോലെ ആരും കാണാതെയും ആരെയും കാണാതെയും നാളുകൾ കഴിച്ചുപുട്ടുന്നു. ഇതു മുൻ നിങ്ങൾ തച്ചസ്യ ചെയ്യുന്ന കൈ ഗുമയാണെന്നു് ആരും വിചാരിച്ചു പോകും. കന്നുകസ്തീകരിപ്പോലെ സംസാരഭ്രംബം മഴു വന്നു. നിങ്ങൾ വേണ്ടേന്നവെച്ചിരിക്കുന്നു. തോൻ വാസ്തവമാണു പറയുന്നതു് നിങ്ങൾ വീട്ടിൽനിന്നു പുരത്തിരഞ്ഞീടു് എഴു മാസം തിക്കത്തു.

ജാനകി:— തോൻ കരിക്കലും പുരത്തിരഞ്ഞുകയില്ലു. എത്തു കാഞ്ഞത്തിനു തോൻ ഇരഞ്ഞാം. എൻ്റെ ജീവകാലം അവസാനിച്ചു എന്നവേണും പറയുവാൻ. എൻ്റെ തെന്നാവു മണിപ്പംചുവട്ടിലായി. തോൻ ഇതു നാലു ചുമർന്നേൻ്റെ നടവിൽ, കഴിച്ചിടപ്പുട്ടപോലെ കഴിയഞ്ഞേ. എൻ്റെ തെന്നാവു മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹത്തിന്നേൻ്റെ ശ്രദ്ധ തോനും മരിച്ചപോയി എന്ന വിചാരിച്ചുകൊള്ളുക.

പാ: നാ:— പിന്നേയും നിങ്ങൾ ഇത്തിനെത്തന്നെ പറയും. ഭർത്താവു മരിച്ചു. ശരി. ഇംഗ്രേസ് കല്ലിൽ. അമ്മിനെ യാണ് അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ വേണ്ടതിലധികം ഭാവിച്ചും കഴിത്തു. അതും ന്യായവും ശരിയുംതന്നെ; സമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ, നിങ്ങൾ കരഞ്ഞിട്ടും കാവി ഉട്ടതിട്ടും എന്നെന്നും ഇങ്ങനുകളവാൻ പാടുണ്ടോ? ജീവകാലം അതുജ്ഞമാത്രം ഉണ്ടോ? താങ്ങളുട്ടിനേരും എഴും സാരസ്യമാസദാളാണു വെരുതെ കഴിത്തുപോയതു്

ജാനകി:— എന്നേരു കാലം ഇത്തിനെ കഴിയട്ടു.

പാ: നാ:— ഇതെല്ലാ കമ! കോഴ്സ്പ്പടക്കത്തിനു തീകൊള്ളിത്തിയപോലെ പൊട്ടിത്തെറിച്ചിരുന്ന നിങ്ങൾ ആകാലമൊക്കെ ഗ്രംമാ കൂടിക്കളെത്തുതു എന്നിക്കു ആശയം മാറ്റിരിക്കുന്നു. യജമാനനേരു അത്തമാവിനുകൂടി ഇതു രസിക്കുന്നു.

ജാനകി:— എന്തുകൊണ്ടു്?

പാ: നാ:— നിങ്ങൾ ഒരു ദിക്കിലേയ്ക്കും ഇരുഞ്ഞനില്ല. ഒരാളി കാണുന്നും ഇല്ല. നിങ്ങൾ ഉറയിലെ പുഴുവെല്ലും ഒരു മക്കിൽ പററിക്കൂടിയാൽ മതിയോ? എന്നതിനും വെളിച്ചുവും കാരം കൊള്ളേണ്ടോ.

ജാനകി:— നിണക്കു വേണമെങ്കിൽ പുരത്തിനും വിനോദിച്ചുകൊംക്ക.

പാ: നാ:— നിങ്ങൾ ഇത്തിനെ ഇങ്ങനുകളുത്തൊൽ എന്നിക്കുന്നതു വിനോദമാണോ?

ജാ:— എന്തുകും കാണാനാണു തോൻ പുരത്തിനേഞ്ഞെങ്കണ്ടു്?

പ: നാ:— ഇവിട്ടനു കരു നാഴിക അകലെ ഒരു നായർ റജിമണ്ട് വന്ന തന്പടിച്ചു താമസമംകീട്ടണ്ട് അതുവീം സറന്മാർ നല്ല കോലമുള്ള ചെരുപ്പുക്കാരാണ് അവരെ എത്ര നോക്കിയാലും മട്ടത്തുപോകയില്ല. അവർ വിവാഹാലോചന ഉള്ളവരാണപോലും. എല്ലാ ദിവസവും സിനിമ ഉണ്ട് ഇത്തന്നെന ഇത്തന്നാലോന്നം പോരം കൊച്ചുമേ ! നിങ്ങളുടെ താരണ്യം ഇനിയും പോയി കില്ല, സൈനസത്തുവും വേണ്ടതുണ്ട്. നിങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ താണ് സ്കൂളികൾക്കും താരണ്യവും സൈനസത്തുവും വളരെ നാടാം നില്ക്കുകയില്ല.

ജാ:— (ഉറപ്പോട) ഇതിനെപ്പറ്റി മേലാൽ എന്നോ ടൊനം മിണ്ടേത്തതു്. എൻ്റെ ഭർത്താവു മരിച്ചു മുതൽ എൻ്റെ ജീവിതം നിരത്തുമായി. മേലാൽ ഞാൻ അതെയും വിവാഹിക്കയില്ലെന്നു് ഉറപ്പോണു്. ഞാൻ മരിക്കുവരെ വ്യസനം എന്ന വെടിയുകയില്ല. വെളിയിലിരിക്കുകയും ഇല്ല. ഞാൻ മേലാൽ പുരുഷനെ കാമിക്കാത്ത നിത്യകന്ധുകളുതയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കൊംക്ക.

പ: നാ:— ഇത്തന്നെന സംസാരിക്കുന്നതിനെക്കാം നിങ്ങൾ ക്കിരിക്കി തോട്ടത്തിൽക്കൂടെ ലാത്തുകയായിരിക്കും നല്ലതു് ലാത്തിച്ചാർജ്ജു ചെയ്യുന്ന അരുണാക്കം ഇവിടെ ഇല്ല.

ഈ കേടപ്പോരിം ഭർത്തുസ്ഥരണ പിടിപെട്ട ജാനകി കണ്ണപോത്തി എങ്ങ്കിക്കരെതെ.

പ: നാ:— കൊച്ചുമേ ! കൊച്ചുമേ ! തുനിയും തുരുന്നന്മലു.

വുദ്ദഭാസൻ വളരെ വ്യസനത്തോടെ തന്റെ യജമാനത്തിനെ അതുപ്പെടിപ്പിക്കുവോടു അതരോ വെളിയിൽ വനിച്ചുവെണ്ണോ അറിയിക്കുന്ന വിളിമണിയുടെ നാം തുരുത്തുരെ കേരംക്കായിവനു. അനവസരത്തിൽ അതരോ വന്നതു വിചാരിച്ചിട്ടു് വുദ്ദൻ വിരുച്ചുകൊണ്ട് അവിടെ പത്രങ്ങി നിന്നു.

ജാ:— അതുരായിരിക്കും അതു് ?

പ: നാ:— ഇവിടെ അതു വരാനിപ്പില്ലോ.—

ജാ:— അതുരായാലും വേണ്ടില്ല, നീചെന്നു തൊന്ത് അതുരെയും കാണാൻ ഭാവമില്ലെന്നു അയാളോട് പറഞ്ഞെത്തുള്ളൂ.

പണ്ണുന്നായർ വരാന്തയിലേക്കു പോയപ്പും മരിയിൽ തുക്കിവച്ചു തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ ചിത്രം നോക്കി ജാനകി ഇത്തിനെ മെല്ലു പറഞ്ഞു. ‘എൻ്റെ ജനാദ്ധന മേനവാ ! എനിക്കെത്തുരേതൊലും നിങ്ങളെ പ്രേമിക്കാനും നിങ്ങളുടെ വീഴ്ചകൾ മാപ്പാക്കാനും സംബന്ധമുണ്ട് നോളി. എൻ്റെ പ്രേമം എൻ്റെ മരണത്തോടുള്ളിടീയേ നശിക്കുകയുള്ളൂ. നിങ്ങളുടെ സ്ഥരണ നിമിത്തം മേലാൽ മരാരാരാളു വിവാഹം ചെയ്യു എന്ന കാര്യം തൊന്ത് കേവലം വേണ്ടുന്നു വെച്ചിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളേയും വിചാരിച്ചു തൊന്ത് ഇരു മരിയിൽ മരണംവരു ഒരു എക്കാത്തത്തു ചവുകാരിയെ പോലെ കഴിച്ചുകൂട്ടുവാനാണോ ഉരുച്ചതു്.

മനോരാജും ഷൂത്തിയാകുന്നതിനു മന്ത്രപേ പണ്ണായർ യുതിയോടെ മരിയിൽ വന്നു.

ജാ:— എന്താ ! വന്നയാർ പോയോ ?

പ: നാ:— കൊച്ചമേ ! അയാൽ നിങ്ങളെപ്പറ്റി പലതു ഫോലിക്കുന്നു.

ജാ:— എന്തിക്കതൊന്നും കേരിക്കേണ്ട. അയാൽ പോയോ ?

പ: നാ:— അയാൽക്ക നിങ്ങളെ കുറഞ്ഞം പോലും.

ജാ:— നീ പറത്തിപ്പേ ! തൊൻ ആരെയും കാണുന്നില്ലോ

പ: നാ:— തൊൻ അതും പറത്തു. തെന്താവുമരിച്ച വ്യസനത്തിലാണെന്നും പറത്തു.

ജാ:— എന്തിട്ട് ?

പ: നാ:— എന്തിട്ടോന്നും ആ മനഷ്യപ്പുലി തുട്ടാക്ക നില്ല.

ജാ:— ഇതെല്ലാ ഡിക്കാരമാണോ.

പ: നാ:— അടിയന്തരക്കായ്മാണോ കണ്ണേ കഴിയു എന്ന ശറിക്കുന്നു.

ജാ:— തൊൻ ഒരാളേയും കാണാൻ ഭാവമില്ല.

പ: നാ:— ആ വിവരവും തൊൻ പറത്തു. എന്നിട്ടുന്നതാ ! ആ സുംഭേ എന്ന ഏറിയതു ശകാരിച്ചു. വാതിൽ ഉന്തിത്തുന്നോ അകത്തു കേരി അവിടെ ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. അങ്ങോടു ചെല്ലാതൊൽ ഇവിടെകൂട്ടി എത്തും. കണ്ണുകണ്ണാൽ പേടിയാകും.

ജാ:— ഈ തുടർ എന്തിനാണോ എന്ന ഇങ്ങിനെ ബുദ്ധി മട്ടിക്കുന്നതു ?

പ: നാ:— നികേൾപം ഉള്ളിടത്തും സപ്പുന്നരാ എന്തി ചേയും കൊച്ചമേ.

ജാ:— അയാൾക്ക എന്നെന്നെക്കാണ്ട് എന്തു കാര്യമെന്നു പോലും.

പ: നാ:— നിങ്ങൾക്ക നിങ്ങളെക്കാണ്ട് ഒന്നമില്ലെങ്കിലും അയാൾക്ക വല്ലതും ഉണ്ടാകം.

ജാ:— എന്തിനാണ് എനിക്ക സൈപരക്കേട്ടണ്ടാക്ക നാൽ?

പ: നാ:— എന്നാലേ അയാൾക്ക സൈപരം ഉണ്ടാക്ക യുള്ളതു എന്ന തോന്തരം.

ജാ:— (ശീർഷമായി നിശ്ചപസിച്ചിട്ട്) ഈക്കിനെ ഈ നാലും പോര, താപസി ആയിട്ട് വല്ല ആഗ്രഹമത്തിലും കടന്നുകാൻ നോക്കണം. ആഗ്രഹം തന്നെയാണ് നല്ലതും അല്ലാത്തതാൽ ഭ്രാഹത്തിനാം ഒട്ടകമെന്നാക യില്ല.

പ: നാ:— തൊൻ എന്തു പറയുണ്ട്. എനിക്ക ഭയമാക്കുന്നു.

ജാ:— എത്ര മധ്യാദക്കെട്ടവന്നാണവൻ.

പ: നാ:— ശ്രദ്ധ പിംബാച്ച കൊച്ചുമേ!

ജാ:— ആട്ടു. അയാളെ ഇങ്ങനു വിളിക്കും.

II

ശാരോന്തകരതയായ ജാനകിക്ക വളരെ നേരും കാത്തുനില്ലെണ്ണി വന്നില്ല. പഞ്ചനായകത്തെക്കുടെ ശീർഘ്യ കായൻ ക്രൂഡിയുമായ കമാരൻ നായരും അവർം ഈ നു മുറിയിൽ വരുന്നാരു കണ്ട്.

കമാരൻ നായർ:— (പഞ്ചനായരെ നോക്കി) എന്താ വിശ്വി! നിണക്ക സൊള്ളു പറവാനുള്ള തുണ്ണു കുറെ

കവിതയും പോയി. കൊച്ചുമ്മ ജപിക്കകയാണു പോലും. ജപിക്കക എന്ന വച്ചാൽ ലൈവത്തോടു സ്വന്തമാരും പറയുക അല്ലേ. ദൈവം നമ്മുടെ അദ്ദേഹ യിലെ കോമനോ ചാമനോ ആണോ സ്വന്തമാരും ചരിവാൻ! ജപിക്കന്നതോക്കെ പാപികളുടെ ലക്ഷ്യം മല്ലേ! ഉടലോടെ നരകത്തിൽ ചെല്ലേണ്ടിനു കൂടുക്കു വഴിയല്ലേ! വഞ്ചകത്തു വഴിപാടല്ലേ! ജപം ആരിക്കു പററിയതാണ്.

പാ: നാ:— നിങ്ങൾ ജപിക്കാറില്ലോ?

കു: നാ:— അന്നു തോൻ എൻ്റെ നാവു മുറിച്ചു നായി കിട്ടുകൊടുക്കും.

പാ: നാ:— കൊച്ചുമ്മ ജപിക്കന്നതു തെറരാണോ?

കു: നാ:— ഒരു കഴുതേ! ധൂലക്കംക്കു പററിയതു് തങ്ങാണി കംക്കു പററുമോ?

പാ: നാ:— അതാ കൊച്ചുമ്മ ഇരിക്കുന്നു.

കു: നാ:— (ജാനകിയുടെ മുഖത്തു നോക്കിയ ഉടനെ ബുദ്ധിമാനാർഥഭാവത്തോടെ മറസ്പദ്ധതിൽ) എന്നിക്കു നിങ്ങളെ കാണാൻ വരാതെ കഴികയില്ല എന്ന ഘട്ടം നേരിട്ട്. അനവസരത്തിൽ ആണെങ്കിൽ കുമാരി കാതെ നിവൃത്തി ഇല്ല. കാലാവലോകനം പിഴച്ചു എക്കിലും എൻ്റെ കാര്യസാല്പ്പും പിഴയ്ക്കാതിരുന്നാൽ മതി.

ജം:— നിങ്ങളെ എന്നിക്കു മനസ്സിലായില്ല. പേരു കേ ടാൽ കൊള്ളും.

ക: നാ:— എന്നിക്കേ അജ്ഞനന്നപോലെ പല ബിരുദ നാമങ്ങളിലും ഉണ്ട്.

ജാ:— നിങ്ങളെ കുശണം മനസ്സിലാക്കുന്ന പേരു പറ തന്താൽ മതി.

ക: നാ:— തൊൻ കടിച്ചാൽ പൊട്ടാത്ത കമാരൻ നായ രാണം.

ജാ:— ഇവിടെ കടിച്ചുനോക്കുന്നവർ ആയം ഇല്ല.

ക: നാ:— കടി കിട്ടേണ്ടുന്നവയും ഇല്ലെന്ന തോന്നുന്നില്ല.

ജാ:— ഒഹ! നിങ്ങൾ ആരാഞ്ഞുന്ന വിവരിച്ച പറയ.

ക: നാ:— തൊൻ ഒരു ജനിയാണ് ഒരു കൃഷിക്കാര നാണ്. ഒരു പോരാളിയാണ് പെണ്ണുങ്ങളിടെ മുഖ്യത്തുനോക്കാത്തവനാണ്

ജാ:— ഇവിടെ പിന്ന എന്തിനാണ് വന്നതു?

ക: നാ:— ഒന്നാമത്ര നീ ആശങ്കളിടെ മുഖ്യത്തുനോക്കാതവളായതുകൊണ്ട്.

ജാ:— രണ്ടാമതോ?

ക: നാ:— ഇയ്യുടേയാണ് പട്ടാളത്തിൽനിന്ന് എന്ന പിരിച്ചവിട്ടു ആളുകളെ കൊന്തിട്ട് എന്നിക്കേ നല്ല ശീലമണ്ട് അതുകൊണ്ട് സിലബിച്ച ഭേദവായിനു കൊണ്ട് പ്രമോഷിംഗ് എന്നിക്കേ വേഗം കിട്ടി. ഇതിലും വളരെ ആളെ ഇനിയം കൊല്ലാനെല്ലാ സൈക്കളുടെയിൽ വേണ്ടി ഭേദവസ്ഥാധാരങ്ങൊണ്ട് എന്ന പീരകിപ്പുട ധിരി ഒരു മേജരായി നിയുക്കിച്ച.

ജാ:— അതോന്നം എന്നിക്കേ കേരിപ്പാൻ രസമോ അവ സരമോ ഇല്ല.

ക: നാ:— ഒരു അട്ടിയന്തിരക്കാരും നിമിത്തമാണ് താൻ ഇപ്പോൾ നിങ്ങളെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കാൻ നിശ്ചയിതനായതു്

ജാ:— എന്നാണെന്നു വേഗം പറയു.

ക: നാ:— നിങ്ങളുടെ മരിച്ചപോയ ഭർത്താവും താൻ. തമ്മിൽ വെള്ളും ചെള്ളുംപോലെ അട്ടപ്പായിരുന്നു.

ജാ:— എന്തുപോലെ?

ക: നാ:— സുചിയും റൂലുംപോലെ—ചുരലും കസേരയും പോലെ—വേറും വോളിംപോലെ—മഹാഷ്ഠിയും മഹിളയുംപോലെ—ചെണ്ടയും കോലുംപോലെ—ചാണയും ചട്ടവുംപോലെ—ഒക്കരം നരകവുംപോലെ—ബലരാമനും മല്ലവും.....

ജാ:— മതി, മതി. ശ്രദ്ധം പറയു.

ക: നാ:— നിങ്ങളുടെ ഭർത്താവു് ജനാർത്ഥനമേന്നൊന്ന് രണ്ടു പ്രോന്നോട്ട് പ്രകാരം അയ്യായിരം ഉരുള്ളിക എന്നോട്ട് വാഞ്ഛിയിരുന്നു. നാളെ എനിക്കേ മെമന്ത വിധി കൈ മഴുപു ഒരു പണയും കൊടുത്തു തീക്കാനണ്ടോ അതു കൊണ്ടു നോട്ട് പ്രകാരം എനിക്കേ കിട്ടുണ്ടോ ഇന്ന തന്നെ കിട്ടണം. അതു ചോദിക്കാനും മേടിക്കാനും വേണ്ടിയാണ് താൻ വന്നതു്.

ജാ:— നിങ്ങളോട്ട് കടം വാങ്ങാൻ എന്നേൻറെ ഭർത്താവിനും എന്തു തിട്ടക്കം നേരിട്ടുപോലും.

ക: നാ:— അതു് അല്ലെങ്കണ്ടപ്പോലെ താൻ അറിയില്ല.

ജാ:— അല്ലെങ്കണ്ടിന്നേൻറെ കടം താൻ നിശ്ചയമായിട്ടും വീടംം. എന്നാൽ ഇന്നു് എനിക്കേ തരമില്ല. ഇവിടെ

ഇപ്പോൾ പണം തികയുകയില്ല. പട്ടണത്തിൽ പോയ എൻ്റെ കാര്യസ്ഥാനം മററുന്നാൽ മടങ്ങിവരും. അപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ കടം തീക്കാം. എൻ്റെ ഭർത്താവു മരിച്ചിട്ട് ഇംഗ്ലൈഷ് എഴുമാസമേ ആയിട്ടില്ല, എടക്കാകളിലും മറ്റും ശ്രദ്ധവെക്കാൻ എൻ്റെ തല്ലൂടെ ലത്തെ മനസ്സിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നില്ല.

ക: നാഃ:— നിങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ വഴിയാൻ എൻ്റെ ധനസ്ഥിതി സ്ഥാപിക്കുന്നില്ല. നാളെ കൊടുക്കാതെ പോയാൽ എൻ്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ ലേവത്തിൽ വിറു പോകിം.

ജാ:— നിങ്ങൾക്ക് കിട്ടാനുള്ള ഉദ്ദ്പൂരിക മററുന്നാൽ കിട്ടും.

ക: നാഃ:— മററുന്നാൽ എനിക്കു പണം വേണ്ടും. ഇന്ന് തന്നെ വേണം.

ജാ:— എൻ്റെ കൈവശം തല്ലാലും പണമില്ലാത്തതാൽ താൻ എന്തുചെയ്യും?

ക: നാഃ:— എനിക്കു പണം തരില്ലെന്നോ നിങ്ങൾ പറയുന്നതു്?

ജാ:— എനിക്കു തല്ലാലും തരാൻ സാധിക്കയില്ലെന്ന മാത്രം.

ക: നാഃ:— ഇതാണോ നിങ്ങളുടെ ഒട്ടവിലതെത്ത് വാക്ക്

ജാ:— അതു താൻ മരിച്ചതിൽ പിന്നെ നിശ്ചയിക്കേണ്ട താണം

ക: നാഃ:— ഇതാണോ നിങ്ങളുടെ അപ്പീലില്ലാത്ത വിധി?

ജാ:— ഈ വിധിക്കു നിങ്ങൾ അനുകൂലിക്കേണ്ടിവരും.

കു: നാഃ— (മെല്ലേ) ശിവ! ശിവ! ഇങ്ങിനെയായാൽ
കോപം വരാതിരിക്കുമോ?

കോപിക്കാൻ ആക്ഷം പാടില്ല. കോപം പാപം
തനിന്റെ വിത്താണപോലും. തേജാപ്രിണ്ണാക്ക്!

ജാ:— നിങ്ങൾ ഇതൊക്കെ ആരോടാണ് പറയുന്നതു്?

കു: നാഃ— (കോപതേതാട്ട) നിന്നോടു് പണം എനിക്കു
അംത്യാവശ്യമാണു് ഇന്നലെ തൊൻ എനിക്കു പണം
തരാൻമുള്ള സകലത്തെ വീടിലും ചുററിനടന്നു് പിരി
പുംക്കാൻ നോക്കി. ഒരാറരക്കട്ടിയെക്കിലും എനിക്കു
കൈ കാത്തും തന്നില്ല. ആ ദ്രോഹങ്ങളില്ലോം സഹിച്ചു
തിൽ പാനേ ഇവിടെ വന്നാൽ വല്ലതും കിട്ടുമെന്നു
നിശ്ചയിച്ചു. അപ്പോൾ നിണക്കൊക്കു പ്രത്യേക മനസ്സ്
സമിതിയാണതു. എനിക്കു ക്രൂഡം ജനിക്കാൻ
വേരെ വല്ലതും വേണോ?

ജാ:— എന്നു കാര്യസ്ഥൻ മടങ്ങി വന്നാൽ അയ്യാർ
തങ്കും എന്നു് തൊന്ത്രപ്പേ നിങ്ങളോടു് കണിഞ്ഞു പറ
തെത്തു്

കു: നാഃ— (ഉറക്കേ) തൊൻ നിന്നു കാഞ്ഞുസ്ഥാനു ര
അടക്കേ, അല്ല. നിന്നു അടക്കേയൊണ്ടി വന്നതു്

ജാ:— സാരോ! കൈ കാഞ്ഞുമണിലു് ഉച്ചതിൽ സംസാരി
ക്കുന്നതു് എനിക്കു കേട്ടിട്ടു ശീലമില്ല. കേരംകുകയും
വേണ്ട.

കു: നാഃ— എന്നു ത്രിപ്പരാന്തക! അതായിരിക്കും ഇപ്പോൾ
ശത്രു മനസ്സിൽ. ഭർത്താവുമരിച്ചിട്ടു് എഴുമാസമേ
അയിട്ടുള്ളപോലും. എഴുമിവസമായാലെന്നിക്കുന്നു!

എനിക്ക എൻ്റെ പദ്ധതിക്കും തീങ്കേണ്ടോ? കടക്കാരെ വിട്ടുകിട്ടാൻ ഒരു ബലുണിൽ പറന്ന പോയാലും വല്ല കാഞ്ഞവുമണ്ണോ? ഒരു കരിക്കല്ലിൻ്റെ നേരെ പാഞ്ഞമുട്ടി എൻ്റെ തല ഉടച്ചുകളയണമെന്നോ വിചാരിക്കുന്നതു്?

ജാ:— അതു് അതുവേഗം ഉടയകയില്ല.

കു: നാ:— പിന്നുയോ?

ജാ:— അതിന്റെ ഉള്ളിൽ ചൊള്ളിയാണോ വെളിപ്പേട്ടു കയേ ഉള്ളി.

കു: നാ:— നിന്റെ ഏഴയം കരിക്കല്ലാണെന്നു വെളിപ്പേട്ടു കൂകയുള്ളി.

ജാ:— നിങ്ങളെപ്പാലെയുള്ള അള്ളക്കരി വരുമ്പോൾ എൻ്റെ ഏഴയം കരിക്കല്ലാക്കുട്ട എന്നാണോ എൻ്റെ അതുവേഗം.

കു: നാ:— കൂടുതലും അകാലമരണം പ്രാപിക്കാംനായി നിണക്കുന്ന ഇനിയും ഭർത്താക്കന്നും വളരെ ഉണ്ടാക്കുട്ട എന്നാണോ എൻ്റെയും അതുവേഗം.

ജാ:— എതായാലും അനുഗ്രഹിച്ചു കഴിത്തല്ലോ. ഇനി വേഗം പോയാൽ വേണ്ടില്ല.

കു: നാ:— തോൻ കക്ഷിണക്ക കാത്തനില്ലുകയല്ല, ഇവിടെ വന്നതു് എനിക്ക വരാനുള്ള കടക്കുത്തരാണാണോ.

ജാ:— അതിനോ ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വന്നതു് വെരുതെയാണോ ഇം വാചകം നുറി കൂട്ട പ്രാവശ്യം നിങ്ങ

ഈടെ മുമ്പിൽവെച്ച് ആവത്തിക്കാൻ തൊൻ പണ്ടുനായരെ വേണമെങ്കിൽ എഴുപ്പുട്ടതിത്തരം.

ക: നാ:— (കോപത്രോടെ) തരാനമുള്ളവരുടെ അരികെ അല്ലാതെ ചേപ്പട്ടിയെപ്പോലെ എവിടെ എക്കിലും പാശ്രൂച്ച ചെല്ലാമോ? നീ കേരിക്ക. കൂളത്തു അയ്യർ കുറെ തരാനമെന്തു്. അയാളിടെ മാത്രിൽ ചെന്നനോക്കി. ആ കോമട്ടിയെ അവിടെ കണ്ണിലും. പിന്നെ തരാനമുള്ളതു് പറയോടു് നായരാണ്. അയാളെയും നോക്കി അവിടെ ചെന്ന. പണവുംകൊണ്ടു പുറമെ വരുന്നതിനു പകരം അയാൾ പണവുംകൊണ്ടു പിരുക്കേകാടിക്കുള്ളതു. പിന്നെ കരിയാക്കവും തൊൻം വേളയും കൊരളിം. ആയിപ്പോയി. തൊൻ ആ കമ്പക്കാരനായ കമ്പക്കാരനെന്ന തുടക്കിപ്പിടിച്ചെടുത്തു ജനലിൽത്തുടിത്തെവിൽ ഇടാൻ നോക്കി. ജനൽ വിസ്താരം പോരാതായി. അവൻ മരിച്ചപോയാൽ എനിക്കെ കിട്ടാനമുള്ള പണവും മരിച്ചപോകമെന്ന പേടക്കിച്ചു തൊൻ അവനെ മരത്തടിപ്പോലെ ‘ചടോ’ എന്ന നിലത്തിട്ടു. മുതക്കൻറെ അടുക്കെ ചെന്നപ്പോൾ അവൻറെ കുടൽമാല ഒരു കുലാമാലയായി കിടപ്പിലാണെന്നു കണ്ടു. തൊൻ എൻറെ ‘മാലയും’ കൊണ്ടു, ആ—ന—എ—ന—ചീ—എ—ചീനപ്പട്ടയുടെ അരികെ പോയി. അയാൾ ഒരു ചെറിയ കെട്ടു് വെററിലയും ഒരു വലിയ ഭാരം കാമാളായും പേറി തന്റെ സംബന്ധവീടിൽ പോയി കഴിത്തിരിക്കുന്നു. മരൊരായ ശരണവും ഇല്ലാതെ തൊൻ ഇവിടെ വന്നപ്പോൾ ഇം സ്റ്റീക്കെ ഒരു മണ്ണാ

കൂട് മനസ്സിൽത്തിയാണു. ഒരു പനികൾക്കും എനിക്കു കിട്ടേണ്ടതു തരാൻ ഭാവമില്ല.

ജാ:— (കോപത്രൈതെട ദിഷ്ടിച്ചുതട്ടിട്) നിങ്ങളാക്ക കിട്ടേണ്ടതു തരാൻ താൻ ഒരു പെണ്ണായിപ്പോയി.

ക: നാ:— പെണ്ണുതന്നെന്നയാണ് എനിക്കു കിട്ടേണ്ടതു തന്റെ ശിഖരത്തിൽ.

ജാ:— താൻ രഹാണ്ണായിപ്പോയി.

ക: നാ:— താൻ ഒരു പെണ്ണായിപ്പോയി എന്ന പറയു. ഒരു പശിമരാശിയായിപ്പോയി. ഒരു കീറ്റുണിക്ക ഷണം ആയിപ്പോയി. ഇവഴ്ദെ കയ്യിൽ വെരും കളി മണ്ണായിപ്പോയി. ഇരിക്കെട്ട്! താൻ കാണിച്ചതരം.

ജാ:— ഇവിടെ നോക്കുവാൻ ആരും നിന്നിട്ടില്ല.

ക: നാ:— എന്ന പ്ലാകാൻ താൻ സമ്മതിക്കയില്ല.

ജാ:— പ്ലീനെ പ്ലാക്കേണ്ടന കാഞ്ഞമില്ല.

ക: നാ:— എനിക്കു പരഞ്ഞ പരഞ്ഞു് ഭ്രായമാണ് വല്പിക്കുന്നതു്. കമ്പത്തിനു തീകൊട്ടത്താൽ പൊട്ടി തെരിപ്പുണ്ടാകുന്നതു് ആശ്വാസമല്ല. നീ എന്തു വിചാരിക്കുന്നു?

ജാ:— നിങ്ങൾ ക്ഷണം പോയാൽ മതി എന്നു്

ക: നാ:— (കോപത്രൈതെട) പണം കിട്ടാതെ പോകയോ? പോകുന്നതെങ്കിനെ എന്ന കാണിച്ചതരം. പണം കിട്ടുവരെ താൻ ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നാണ് പോകുന്നതു്.

ജാ:— എന്നാൽ ഇതുനോളം. തീരിഞ്ഞതാളം. മറഞ്ഞതാളം. (പോയി).

III

(ജാനകിയുടെ മരിയുടെ അട്ടക്കേന്നിന്)

ക: നാ:— എനിക്കു പണം കിട്ടേണ്ടതു് അത്യാവസ്ഥയും കിട്ടാതൊൽ അത്യാപത്രമാണോ എനിട്ടുട്ടടി അവർ തരില്ലപോലും. എന്തുകൊണ്ടോ? ഒരു വിധിത്തു മായ മനസ്സുമിതികൊണ്ടോ ഇതു നദിയില്ലാത്ത പെണ്ണുംഭജിടു ഒഴിക്കിവാണോ അതാണ പെണ്ണും സംസാരിപ്പാൻ തൊൻ ചണ്ണേ ഇഷ്ടപ്പെടുത്തതു് എനിക്കു എപ്പോഴും ഇഷ്ടമില്ലാത്തതു് മനസ്സിൽ! നായി സ്റ്ററ വാലു്! അവളിടെ കൊങ്കകൾ ഭേദാനുകളാണുംഭജിലുംഈടി ഒരു ചെരുപ്പുക്കാരത്തി പെണ്ണിനെ തൊൻ പേടിക്കുയില്ല. ഇം ചപലകളെ ഭരണനിന്നും നോക്കുന്നതുംഈടി എനിക്കു പൊരുത്തുക്കാത്ത കാര്യമാണോ. സകലതേതയും സംഹരിക്കണം.

ആ സമയത്തു പഞ്ചനായർ വാതിലും തുറന്നും ഉള്ളിൽ കടന്നവനു.

ക: നാ:— എന്താണ വന്നതു്?

പഞ്ചനായർ:— കൊച്ചുമ്പണി മണ്ണമാണോ ആരെയും കാണാൻ പാടില്ല.

ക: നാ:— മണ്ണമാണുകിൽ ധ്യാക്കുരെ വിളിക്കുത്തേ?

പ: നാ:— അതിനു നിംബു ഇവിടുന്നു കനാമതു പോകണം.

ക: നാ:— കനാമതു നിനെ തൊൻ പിടിച്ചു തലകീഴാക്കി ഇം ചുമരിനേൽ ചാരിവെങ്ങുക്കേടു. എനിട്ടു മറവള്ളു കാര്യം.

പാ: നാ:— അങ്ങോ ! ഞാൻ കിഴക്കനാണ്.

ക: നാ:— പിന്നെ എന്തിനെന്തോ ! ഞാൻ പോണമെന്ന ശറിക്കെന്നതു് ? കളിക്കഴുവേരി ! നീയും നിന്മർ കൊച്ചുമയും ! ലോകത്തിൽ നിങ്ങളേ ഉള്ളിലും. ഞാൻ എന്തിനു പോവുന്നു ? എങ്കിനെ പോവും ? പണം തങ്ങവരെ ഞാൻ ഇവിടെത്തെന്ന ഇരിക്കും. എന്നിക്കു കിട്ടേണ്ടതു കിട്ടാതെ കഴികയില്ല. ഒരു വിധവയുടെ സൗഖ്യരമ്ഭവംകൊണ്ടോ, കിളിമുററുകൊണ്ടോ, മറരപ്പും അക്കഷംഖ്യാതികൊണ്ടോ ഞാൻ മേരുപ്പോകയില്ല. ചെന്ന പണം കൊണ്ടിവാ.

പണ്ണുന്നായർ പോയ ഉടനെതെന്ന ക്രമപിതയായ ജാനകി അവിടെ കേരിവന്നു.

ജാ:— ഈതാ ഇവിടുന്ന തുക്കിവിളിക്കേതു് ഇതു ചരം സ്ഥലമല്ല.

ക: നാ:— ചന്തത്തിലേ ഞാൻ പറയുമായിരുന്നുള്ള—

ജാ:— സ്രീക്കളാടു ചെങ്കമാരനു മാതിരി നിങ്ങൾക്കു നിശ്ചയമല്ല.

ക: നാ— എന്നെല്ലാലെ നിശ്ചയമുള്ളവർ ലോകത്തിൽ ഇല്ല.

ജാ:— നിങ്ങൾ ഒരു മന്ത്രാഭക്തു നീചനാണോ തരവാട്ടുകാരായം ഇം വിധത്തിൽ സംസാരിക്കയില്ല.

ക: നാ:— നീ ഇപ്പോരാ പറത്തെത്തു് തരവാട്ടുകാരിയുടെ അഫുത്തും തേനും മൊത്തിയുന്ന വാക്കുകളായിരിക്കും, അല്ലോ ? നോക്കുമ്പോൾ ! ഞാൻ പരശ്രീസിൽ സംസാരി

ചൂഠൽ മതിയോ? അല്ല, കാമുകിക്കാർ സംസാരിക്കുന്ന
“പുസ്ത” ഭാഷയിൽ ആയാൽ മതിയോ? എനിക്കാ
ണോ പെണ്ണുങ്ങളോട് സംസാരിക്കാൻ വയ്ക്കുത്തതു്?

ജാ:— അതേ. നിങ്ങൾക്കുതന്നെ.

കു: നാ:— ചെരുപ്പുക്കാരത്തി! നീ ഉറന്നുകളെ കണ്ടതി
നേക്കാഡി തൊൻ പെണ്ണുങ്ങളെ കണ്ടിട്ടണ്ട് കാമിനി
മുലമായി തൊൻ അരവപത്ര പ്രാവശ്യം അടികലശൽ
നടത്തിട്ടണ്ട് വിവാഹാലോചനയോടുള്ളിട്ടി വന്ന
മുപ്പുത്തെട്ട് സ്കൂളുകളെ തൊൻ തിരസ്സുരിച്ചിട്ടണ്ട് ഇങ്ങ
പത്രത്തു സ്കൂളികൾ എന്നേയും തിരസ്സുരിച്ചിട്ടണ്ട് വൈ
രം റോസ്റ്റ്, ചെറിപ്പോസ്റ്റ്, ലവണ്ടർ മുതലായ സൂഗ
ന്യത്തെലും ഷൂഫ്റ്റുക, അനുതവാക്കുകൾ ചോറിയുക,
കാമജ്പരംകൊണ്ട് വലയുക, ചാറുന്ന നോക്കി നിത്യപ
സിക്കുക, മനമനേയും വിധിയേയും ശക്കാരിക്കുക
എന്നീ ചടങ്ങുകളിലോക്കെ ആപാദചൂഡം നിമിഗ
നായവനാഡി തൊൻ.

ജാ:— എനിക്കു ഈ ആഭാസങ്ങളോനോ കേരംകേണ്ട.

കു: നാ:— കേരംപ്പുക്കാതെ വിടിലു. നീലക്കുള്ള്, ചുമന
ചുണ്ട്, കഴിയുള്ള ചെള്ളള, വെള്ളപ്പുണ്ട്, ഉത്തരംഗ
സ്കുൾ, വള്ളിച്ച നിതംബും, ഹംസനട, ഇതൊക്കെ
ക്കണ്ട് മയഞ്ഞിപ്പോയ പുത്രഷനാർ അവരെ ഭഗവതിക
ക്കുപ്പോലെ ആരാധിക്കുന്നു. എന്നാൽ, സ്കൂളികൾ യഥാ
ത്മത്തിൽ ആരാഞ്ഞന്നറിയുമോ? തൊൻ പരഞ്ഞ
തരം.

ജാ:— അറിയാത്ത കായ്ക്കിന്നു് ഒരുപാടാത്തതാണു
നല്ലതു്.

ക: നാ:— അറിയാത്തതു് അവിടെ നില്പിട്ടു. ഈ കേരളം. എല്ലാ പെൺതുള്ളം വലിയവരായാലും ചെറിയവരായാലും ശരി വഞ്ചനരതകളിൽ വകുഗതി കളിൽ ചപലകളിൽ പരഛിഷ്ണപ്രിയരും അസൃതാലുകളിൽ അസത്തുകളിൽ അസത്യവാദികളുമാണു് അരബായുടെ ബുദ്ധിത്തിനില്ലെങ്കിനെ കാണുകയില്ല.

ജാ:— അദ്ദീനയുള്ളവരയേ നിങ്ങൾ കണ്ടിട്ടണാകയുള്ളു.

ക: നാ:— തോൻ കണ്ണവരോക്കെ വസ്ത്രാധിബന്ധനാരാണു് സരസവിനോഡാലൂത്തിസ്ഥാനങ്ങളാണു്, സരളഗരകളാണു്, ലാവണ്ണനിധികളാണു്, എന്നാക്കെ സമുത്തിക്കാം. എന്നാൽ, അവളുടെ മനസ്സിനും കോലം ചീകണ്ണിയുടെ കോലമാണു് ഒരു നക്കന നായകര്ക്കിയേയോ ഒരു കക്കന പൂച്ചക്കര്ക്കിയേയോ അല്ലാതെ, ഒരു സ്ത്രീ മറവവല്ലവരേയും യമാത്മത്തിൽ സ്ത്രീഹിച്ചിട്ടു തോൻ കണ്ടിട്ടില്ല.

ജാ:— നിങ്ങൾ കണ്ടിട്ടില്ലായിരിക്കും.

ക: നാ:— നീ ഇതുവരെ ഒരു വിശ്വസ്യയും സ്ഥിരപ്പിയും പതിപ്രൂതയും ആയ ഒരു സ്ത്രീയെ കണ്ടിരിക്കുന്നോ? അതു പറ. ഉണ്ടെങ്കിൽ അവർ വിഞ്ഞ പിണ്ണിയോ പുലബന്ധം ആയിരിക്കും. സുന്ദരിയായ ഒരു പതിപ്രൂതയെ കാണുന്നതു് കൊന്തുള്ള പൂച്ചയേയോ വെള്ളതു കാക്കയേയോ കണ്ണപോലെ അപൂർവ്വമായി റിക്കും.

ജാ:— പ്രേമത്തിൽ സെശമന്ത്രം കാണിക്കുന്നതു് പുരഞ്ഞ നാരാണോ?

ക: നാ:— അതേ, പുഞ്ചമാർ മാത്രം.

ജാ:— നിങ്ങൾ കരെ മുന്നേ ആത്മഹരിതും പരിത്തതും ഇപ്പോൾ എവിടെ വെക്കുന്നു?

ക: നാ:— സ്ഥീയുടെ മണ്ഡയിൽ. അവളാണ് സകലത്തിനും കാരണം.

ജാ:— എന്നാൽ എൻ്റെ അന്നഭവം നേരെ മരിച്ചാണ് സ്ഥീകരി മിക്കവാറും പതിപ്രതകളാണ്. പുഞ്ചൻ പരമവിംഗമാണ്

ക: നാ:— മരിച്ചപോയ ദത്താവിനെ വിചാരിച്ചു ഇവി ടെ അടച്ചപുട്ടി തുടികളെയുന്നവള്ളേ നീ. എന്നിട്ട് തുടി നിന്റെ ചെള്ള രോസുപോലെ ഇരിക്കുന്നതും ചായമിട്ട് മോടിപിടിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടോളേ?

ജാ:— (ഉച്ചത്തിൽ) എന്ന ഇടത്തിനെ ആക്ഷേപിക്കാൻ നിങ്ങൾക്ക് എവിടെനു ദെയ്യും വന്നു.

ക: നാ:— (അതിലും ഉച്ചത്തിൽ) ദയവുചെയ്തു തുടി വിളിക്കേണ്ടു.

ജാ:— തുടിവിളിക്കുന്നതു താന്നല്ല. നിങ്ങളാണ്.

ക: നാ:— അതുകൊണ്ടെന്തു?

ജാ:— എൻ്റെ വീട്ടിൽനിന്നു പോയാൽ ഉപകാരം.

ക: നാ:— എൻ്റെ പണം തന്നാൽ പോകാം.

ജാ:— താൻ നിങ്ങൾക്കു ഒരു പണമും തരാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

ക: നാ:— നീ നിശ്ചയമായിട്ടും തങ്കും.

ജാ:— തൊൻ ക്കെ പദ്ധതിലൂപ്. ഇവിടെ അന്നുരാതം നില്ലേണ്ടോ ആവശ്യവും ഇല്ല. പോവിൻ.

ക: നാ:— ‘പോ’ എന്ന പറവാൻ തൊൻ നിന്റെ ഭർത്താ വോ കാമുകനോ അല്ല. ആ സ്ഥിതിയിലാകുന്നത് എനിക്കെ സന്ദേഹവുമില്ല. ദയവുചെയ്തു എനിക്കെ നീഞ്ഞനിവന്ന് കിടപ്പാൻ നീ ക്കെ ചാരകസേല കൊ ണ്ണയിട്ടിരാൻ പറയുമോ?

ജാ:— എന്താ! ഇതു നിങ്ങളുടെ തിവാടാണോ?

ക: നാ:— ഇതു നിന്റെ രാജധാനിയല്ല?

ജാ:— തൊൻ പറത്തത്ത് ഇവിടുന്ന പോവാനാണ്.

ക: നാ:— തൊൻ വന്നതു പണ്ടത്തിനാണ്.

ജാ:— ഇവിടുന്ന പുരത്തു പോ.....എന്താ പോവാ തത്തു്? പോവില്ലോ?

ക: നാ:— ഇല്ല.

ജാ:— അതു കാണാം.

ക: നാ:— കാണാട്ട.

ജാ:— പുരത്തു പോവാനാണു പറയുന്നതു് ഉടനെ പോ.

ക: നാ:— അകത്തുതനോ നില്ലട്ടു പണം കിടുന്നവരെ.

ജാ:— തൊൻ പഞ്ചനായരോടു പിടിച്ചു പുരത്താക്കാൻ പറയും.

ക: നാ:— തൊൻ അവന്റെ പുരത്തു കേടം.

ജാ:— ഇതെന്നൊരു ദ്രോഹമാണപ്പോ.

ക: നാ:— നിണക്കാക്കരേഷ്ട്ടി മന്ത്രാഭയിൽ സംസാരിച്ചുടെ?

ജാ:— നീ ഒരു ദ്രോഹിയാണ്. ഒരു ജായൻകരടിയാണ്
ഒരു നീചത്തെന്നാടിയാണ്

കു: നാ:— ഈ മയ്യാദക്കാരനായ എന്നെന്ന നീ എന്തു
പറഞ്ഞു!

ജാ:— ഇവിട്ടനു കടന്ന പോ, പകയപ്പീശാചേ!

കു: നാ:— (അവളിടെ കുറെ അട്ടക്കൈച്ചുനന്നിനിട്ട്)
എന്നെ അപമാനിക്കാൻ നിന്നു വല്ല അധികാരവു
മുണ്ടോ?

ജാ:— മാനം ഉണ്ടെങ്കിലല്ലോ അപമാനിക്കാൻ വയ്ക്കു.

കു: നാ:— നീ ഒരു മനോമോഹിനിയാണെന്നുവരുട്ടിട്ടു്
നിന്നുക്കു എന്നെന്ന യഥേഷ്ടം ശകാരിക്കാൻ പാട്ടുണ്ടോ?
ജാ:— നിന്നെന്ന ശരിയായി ശകാരിക്കത്തക്കെ അനുഭാസവാക്കു
കർണ്ണ ഒരു ഭാഷയിലും ഉണ്ടാക്കയില്ല.

കു: നാ:— ഒരാൾ അപമാനിച്ചാൽ ധീരമാർ അവളിടെ
മാനം രക്ഷിക്കുന്നതു് അന്നേയാന്നും അങ്ങം വെട്ടിട്ടാണ്.
നിന്നുക്കു വാഴ്ക്കാണ്ടു വെട്ടാനം തോക്കെക്കാണ്ടു പൊ
ട്ടിക്കാനം നല്ല ശീലമുണ്ടോ. ഉണ്ണിയാച്ചുയായ നിന്നോ
ടു് ഒരു നോക്കാൻ എനിക്കും ശക്കു വേണ്ടും. അതു
കൊണ്ടു് അങ്കത്തിനും ക്ഷണം ഒരുപ്പിക്കോ.

ജാ:— എന്താണോത്തമ്പണ്ഡേ? എ എനിക്കു നിന്നെ
വലിയ പേടിയോ?

കു: നാ:— അതു കാണിച്ചതരാം. അങ്കത്തിനു് എന്താ
യുധമാണെടുക്കേണ്ടതെന്നാണ് ഇന്തി നോക്കാനുള്ളതു്
വാഴ്ക്കാണ്ടുമാവാം കൈതോക്കെക്കാണ്ടുമാവാം. എ

നേര കള്ളിൽ കിട്ടിയാൽ എത്ര വാഴ്ചം ഒരു ചാറുഹാ സമാഖ്യം നിന്നേര മുഖം ചാറുഹാസമാഖ്യം അതു കൊണ്ടു നിന്നെന്ന പതിനായിരം കഷണമായും നൂർ കാൻ എന്നിക്കുതു രസമല്ല. ഒക്കതേതാക്കകൊണ്ടു വെട്ടിവയ്ക്കാണുകിൽ നമ്മൾ ഇത്തവജം തുല്യരാകം. എന്നേര നൈതിക തുഗ്രം മെമതാനിപോലെ വിസ്താര മുള്ളതാഖ്യം തല ബലുണപോലെ വള്ളിച്ചിട്ടുമാഖ്യം. അതുകൊണ്ടു നിണ്ണുക സുതും പിശച്ചപോവാൻ തര മല്ല. അക്കത്തിനും ഒരുക്കമെല്ലുകുകിൽ എന്നെ ചീതു പറഞ്ഞത്തിനും ഇപ്പോൾതന്നെ മാപ്പു ചോദിക്കേണ്ണ.

ജാ:— മാപ്പു നീയാണ ചോദിക്കേണ്ടതും, എന്നേര തൃത്യൻ പണ്ണുന്നായരോടും അയാൾ ചവിട്ടാതിരി പൂഠവേണ്ടി.

ക: നാ:— തോൻ അതുരാണുന്ന വിചാരിക്കുന്നതും?

ജാ:— കരടി, കരടി. ചെറീകരടി.

ക: നാ:— അക്കം തുടിയേ കഴിയു. ഒരു നിവൃത്തിയും കാണുന്നില്ല. എടാ പണ്ണു, (വിളി കേടു പണ്ണുന്നായർ വന്ന വിനിത്വാവത്തിൽ നിന്ന്.)

ക: നാ:— എടാ! അതുരുവാലയിൽ ചെന്ന രണ്ടു ഒക്കതേതാക്ക ഓരോ നിറയും നിറച്ചിട്ടു കുണ്ണം കൊണ്ടുവാ.

പണ്ണുന്നായർ പേടിയോടെ പത്തു നില്ലുന്നു. എ നാൽ ‘കുണ്ണം കൊണ്ടുവാ’ എന്ന ജാനകിയുടെ കല്പന കേടുപോരാ അയാൾ കുണ്ണം പോയി.

ക: നാ:— നമ്മക്ക അന്നോന്നും ഒന്നു വെട്ടിവെച്ചുനോ

ക്കാതെ കഴികയില്ല. നീയാണെങ്കിൽ വളരെ വെടി വെച്ചു ശീലിച്ചുവള്ളാണ്.

ജാ:— കാണാൻ പോകുന്ന ഒരു പറത്തു കേൾപ്പു കണ്ണോ?

കു: നാ:— അപ്പോ! അവലകളിൽ മിനസാംഗികളിൽ ഈവ രാണംപോലും.

ജാ:— നിന്റെ കാഴ്കഫുത്തും ചളിത്തലവയും കണ്ടിട്ടു എ) നിക്ക എല്ലേളാളം പേടിയില്ല.

കു: നാ:— നിന്നെ ഇങ്ങിനെ കാണുന്നോടു ആക്കം തുട്ടി തോന്നകയില്ല.

ജാ:— ഒരൊറ്റ വെടിക്കൊണ്ടു നിന്റെ മണം തുള്ളു് അ തിലേ ചെളി ലഭിച്ചുവരുന്നതു കണ്ണാലേ എനിക്ക തുഷ്ടി ഉണ്ണാകയുള്ളൂ.

അപ്പോൾ പഞ്ചനായർ വന്നു് ഓരോദിവയുടെ കൂട്ടിൽ ഓരോ കൈത്തോക്കം കൊടുത്തു പരവര്ഗനായി ഓടിപ്പോയി.

കു: നാ:— വളരെ നന്നായി. അതിൽ നിരു ഉണ്ണോ എന്ന നോക്ക.

ജാ:— അതോക്കെ തോന്ന നോക്കി. എന്നി നിന്റെ മണ്ഡയ്യു കറി നോക്കകയേ വേണ്ടു.

കു: നാ:— നമ്മക്ക മുറാത്തിരഞ്ഞി നില്ലോ.

ജാ:— അംഗിനെയാകക്കു. വന്നു.

കു: നാ:— നില്ലു. ഒരു വെപ്പമുടണ്ടു

ജാ:— എന്താണതു്?

ക: നാ:— നമ്മൾ രണ്ടാഴ്ചം കനിച്ചുപ്പേജ് വെടി വെങ്ക്കുംതു് ?

ജാ:— സംഗ്രഹമുണ്ടാ ?

ക: നാ:— അതിനു നമ്മൾ രണ്ടാളേയും കാരോ നിശ്ചിത സ്ഥാനത്തു നിൽക്കി “തുടങ്ങിക്കോ” എന്ന പറവാൻ കൈ മല്ലുസ്ഥാൻ വേണ്ടേയോ ?

ജാ:— ഇതു് കൈ വിശ്ലേഷണമായല്ലോ.

ക: നാ:— അതിനു് കൈപായം തൊൻ പറയാം.

ജാ:— കേരിക്കെട്ട്.

ക: നാ:— കനാമത്ര നീ എന്ന വെടി വെക്ക. അതിൽ പിന്നെ തൊൻ ബാക്കി ഉണ്ടെങ്കിൽ തൊൻ നിന്നെ വെടി വെക്കാം.

ജാ:— അതു പാടില്ല. കനാമത്ര പോരിനു വിളിച്ചുതു നീയാണു്. അതുകൊണ്ട് കനാമത്തെ വെടി നിന്നേരം താക്കെട്ട്.

ക: നാ:— അപ്പോൾ ഇതിനു് കൈ മല്ലുസ്ഥാൻ വേണ്ടില്ലോ ?

ജാ:— എല്ലാം നിന്നേരു ഭയ്യാറ്റുംകൊണ്ടാണു്.

ക: നാ:— നിന്നേരതു നല്ല ശാരൂമായിരിക്കും.

ജാ:— ശ്രീകൃഷ്ണ വാക്കാണു വില വെങ്ക്കുംതു്

ക: നാ:— അവരുടെ വാക്കം പഴയ പാക്കം സമമാണു്. വില വെങ്ക്കുംതെല്ലു.

ജാ:— അതു വാക്കു വില ഇല്ലാത്തവരുടെ ലക്ഷണമാണു്

ക: നാ:— വില പിടിപ്പുതു കൊടുത്താലും എന്നപോലെ ഒരാളെ കിട്ടകയില്ല.

ജാ:— നിന്നേക്കാൾ നല്ലവരെ മാത്രമെ കിട്ടകയില്ല.

ക: നാ:— എന്നപോലെ ഒരവനെ എന്നാണ് താൻ പറഞ്ഞതു്.

ജാ:— ലോകത്തിൽ നിന്നോള്ളും താണാവരില്ല.

ക: നാ:— എന്നോള്ളും മന്തിയവരും ഇല്ല.

ജാ:— ഉള്ളിൽ പറഞ്ഞപോലെ നീ നാവെട്ടു മല്ലോ നീട്ടി യാ വെട്ടവാനേ കൊള്ളും.

ക: നാ:— നാവുകൊണ്ടു ശ്രദ്ധിപ്പിന്നെന്നപോലെ അരുണി നില്ല.

ജാ:— നാവുകൊണ്ടും നമ്മുടെ ജയാപജയം തീർപ്പെട്ടു ചുത്തേണ്ടതു്

ക: നാ:— എന്തുകൊണ്ടായാലും നീ ജയിച്ചു എന്ന താൻ സമ്മതിക്കാം.

ജാ:— സമ്മതിച്ചാൽ പോര. നീ ഗതിയില്ലാതെ നിബന്ധം സ്ഥിതിനാക്കണം.

ക: നാ:— അമ്പിനെയാണെങ്കിൽ അരുരാണു് വെടി വെ ഷൈണ്ടതു് എന്ന നമുക്കു നടക്കിട്ടു എടുത്തുനോക്കാം.

ജാ:— എനിക്കു സമ്മതം തന്നെ.

കമാരൻ നായർ ജാനകിയുടെ പേര് മാത്രം എഴു തിയ രണ്ടു നടക്കണ്ണാക്കി അതിൽ ഒന്നെടുപ്പാണ് ജാനകി യോദപേക്ഷിച്ചു. അവർി നടക്കെടുത്തു. ‘ജാനകി’ എന്ന വായിച്ചു.

ക: നാ:— ഇപ്പോശോ! വഴിപ്പുടാതെ നിലൃത്തിയണ്ണോ?

ജാ:— ആയിട്ടില്ല. താൻ രണ്ട് നടക്കെഴുതി നന്ന നീയും എടുത്തു നോക്കണം. എന്നിടേ തീച്ചപ്പേട്ടതാൻ പാടുള്ളി.

കമാരൻ നായത്തെ പേര് മാത്രം എഴുതി ജാനകിയും രണ്ട് നടക്കെഴുതാക്കി. നടക്കെഴുത്തു നോക്കി ‘കമാരൻ നായർ’ എന്ന വായിച്ചു.

ജാ:— ഇപ്പോൾ എത്തു പറയുന്നു?

ക: നാ:— നമ്മൾ രണ്ടാഴ്ചം വഞ്ചകരാണെന്നു്

ജാ:— ഈനി എന്താ നിലൃത്തി?

ക: നാ:— വഞ്ചന വേണ്ടെന്ന വെള്ളക്ക.

ജാ:— ശരി. നീ എന്ന വെടി വെച്ചും.

ക: നാ:— മാവിനോ മുന്പ് മാദകോ മുന്പ് എന്ന തക്കി ചീട്ട് ഫലമില്ല.

ജാ:— തക്കിക്കേണ്ട. വെടിവെക്ക.

ക: നാ:— നിനെ കൊല്ലാൻ എന്നിക്കെ മനസ്സുവരുന്നില്ല.

ജാ:— പിനെ ആരെയാണു കൊല്ലേണ്ടതു്?

ക: നാ:— നിനെ കൊല്ലാൻ വരുന്നവനെ താൻ കൊല്ലാം.

ജാ:— അതെന്തിനു്?

ക: നാ:— നീ മഹാലക്ഷ്മിയാണു്

ജാ:— മഹാലക്ഷ്മി ക്ഷീരസാഗരകന്ധകയാണു്.

ക: നാ:— നീയും പാൽക്കടത്തിട്ടണ്ണോയവളാണെന്നു താൻ വിഹാരിക്കയുള്ളി.

ജാ:— നിന്റെ വിചാരത്തിനു തോൻ ഉത്തരവാദിയല്ല.

കു: നാ:— എന്റെ വിചാരത്തിനുനീ ഉത്തരവാദിയാണ്

ജാ:— ദൈർഹ്യമില്ലായ്ക്കേ ?

കു: നാ:— കാമപാരവയ്യുത്തിനു

ജാ:— എങ്കിനെ ?

കു: നാ:— എന്റെ പ്രണയം നിന്നിൽ വീണ്ടോപാധി.

തോൻ നിന്നെ കാരം കോഴ്ചും പോലെ അതികലര ലാധി പ്രേമിക്കുന്നു.

ജാ:— (ചിരിച്ചു) ഇവന്ന് എന്ന പ്രേമമാണോപാദ്ധം.

ഈ പറവാൻ ഇവന്ന് ദൈത്യം വന്നല്ലോ. (വാതിൽ ചുണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടും) അതിലെ കടന്നോപാ.

കു: നാ:— കാരുകനാരോടു് ഇരിക്കാനല്ലോ പറയേണ്ടതു് ?

ജാ:— അതിനു് നിന്നെ തോൻ കാമിച്ചിട്ടുവേണേ ?

കു: നാ— നീ എന്ന കാമിക്കുന്നണ്ടു്

ജാ:— എന്തു പറയ്തിട്ടു് ?

കു: നാ:— നിന്റെ മുഖം പറയ്തിട്ടു്

ജാ:— നീയാണോ സ്ത്രീകളെ പ്രേമിക്കാൻ !

കു: നാ:— തോനാണു്.

ജാ:— സ്ത്രീകളെ പ്രേമിക്കേണ്ടതു് ധീരമാരായ പുത്രഷാന്മാരാണു്

കു: നാ:— തോൻ ഭീക്ഷവാണു് ആരും പറത്തു കേട്ടി കില്ല.

ജാ:— തോക്കെട്ടത്തു വെടിവെക്കാനുംകൂടി വയ്ക്കാതെവ നാണു നീ.

ക: നാ:— നിന്നെപ്പോലെ എനിക്കും വയ്ക്കാം.

ജാ:— എന്നാൽ നോക്കു. മുപ്പത്തുവാര അക്കലെ നില്ലുന്ന
ആ പളിമരത്തിന്റെ തടിമേൽ മുക്കാൽവട്ടത്തിൽ ഒരു
വെള്ളത്ത് പാട്ടുകണ്ണോ?

കമാരൻനായർ ‘കണ്ടു’ എന്ന പറയുവോം തന്നെ
ജാനകിയുടെ വെടിയും കഴിത്തു. ആ വെള്ളപ്പുട്ടിനേൽ
തന്നെ ഉണ്ടെക്കാണ്ട് അടയാളവും കണ്ടു.

ജാ:— (പത്രാസോട്ട) അംഗ്രീനെ നിബന്ധിക്കുവാൻ വയ്ക്കാമോ?

ക: നാ:— (നേത്രത്തിനേൽ മട്ടിട്ട്) അതിലെപ്പറവും എ
നിക്കു വയ്ക്കാം.

ജാ:— എന്നാൽ കാണാട്ടു.

ക: നാ:— ഈതാ നോക്കിക്കൊള്ളു.

കമാരൻ നായർ മേശമേൽ വെച്ചു കൈത്തേരാക്കു
ടത്തു കീഴയിൽ നിന്ന് ഒരു മുക്കാലും എടുത്തു, ആ
നാഞ്ഞും മേലോട്ടുറിത്തു് അതു ചോടെ വീഴും മുന്നേ
കരാറര വെടിക്കു അതിന്റെ നടു തുള്ളത്തു പോയതു്
എടുത്തുകാണിച്ചു. ജാനകി ഒന്നു തെട്ടിരെക്കിലും അതു
കാണിച്ചില്ല.

ജാ:— അതുകൊണ്ടെന്തു?

ക: നാ:— യഞ്ഞം മുറിത്തു അജ്ഞനന്ന് പാഞ്ചാലിയെ
ഭായ്യായി കിട്ടി. നാഞ്ഞും തുള്ളച്ചു എനിക്കു നിന്നെ
ഭായ്യായി കിട്ടുണ്ടെന്നോ?

ജാ:— നിന്നെ തോൻ എന്നും ഭര്യനായിട്ടുള്ളടക്കി സപീക
രിക്കയെല്ല.

ക: നാ:— അതു നിലയിൽ സ്പീക്കർപ്പാൻ താൻ അപേ ക്ഷിച്ചിട്ടും ഇല്ല.

ജാ:— നീ ഇവിട്ടനു പോയാൽ മതി.

ക: നാ:— എനിക്കെതു മതിയാക്കന്നില്ല.

ജാ:— നീ വെരുതെ ഇവിടെ നില്ക്കേണ്ടെ. പോ പുറത്തു്

ക: നാ:— വെരുതെ നില്ക്കാൻ താൻം വിചാരിക്കുന്നില്ല.

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു കമാരൻ നായർ പെട്ടുനു ചെന്നു് അവളുടെ കൈ പിടിച്ചു് കൗ തെക്കി. വേഡ നക്കാണ്ടു് അവർ നിലവിഴിച്ചു.

ജാ:— എൻ്റെ കൈ വിടു്, പിശാചിൻ്റെ മകനെ.

ക: നാ:— പാണിഗ്രഹണം കഴിത്തില്ലോ! പിനെ എന്തു കൊണ്ടു വിട്ടുകൊ?

ജാ:— ഈ ചെച്തതാൻ പോകുന്നില്ലേണ്ടു. പോ പുറത്തു്

ക: നാ:— താൻ ചെച്തതാൻം നീ രംഭയും തന്നെ. സന്മ തിച്ചു. താൻ നിന്നോന്തു് നമ്മുടെ വിവാഹകാൽ തെപ്പുറി ചോദിച്ചു. അതിന്റെ തീച്ചു് അറിയായു കൊണ്ടാണു് താൻ നില്ക്കുന്നതു് താൻ പോക നേരോ പോകണ്ടയോ എന്നമാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതി. താൻ ഉചിതംപോലെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളാം.

അവർ ഇതുവരും കൗം മിണ്ണാതെ അന്നോന്നും മുഖത്തു നോക്കിനില്ക്കുന്നു.

ക: നാ:— കൗം മിണ്ണുന്നില്ലോ! എന്നാൽ നിണക്കേ എന്നെ വേണ്ടായിരിക്കും. അദ്ദേഹം അതുകുട്ടം. താൻ ഇതാ പോകുന്നു, സലാം.

ജാ:— നില്ലു.

കു: നാ:— എന്താ!

ജാ:— കമാലിപ്പ്, പൊയ്യേംാളി.....ഹോ ! പോകൊല്ല....
വേണ്ട പൊയ്യേംാളി. കുഞ്ചം പൊയ്യേംാളി. താൻ
നിങ്ങളെ വെരുക്കുന്നു.....അല്ലെങ്കിൽ വേണ്ട പോ
കൊല്ല. ഹോ ! എനിക്കെത്രു കോപമശൈന്ദ്രനു വിശദി
അറിഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിൽ (പല്ലക്കിച്ചിട്ട്) എൻ്റെ
കോപത്തിന്റെ കട്ടപ്പും നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരുന്നു എ
ങ്കിൽ (കൈതേതാക്ക ചുരെ എറിഞ്ഞെ കൈലെയിസു്
കീറിച്ചാട്ടുന്നു. പിന്നെ കമാരൻ നായരെ നോക്കീട്ട്)
എന്താ നില്ലുന്നതു് ? എന്തു പോവിൻ.

കു: നാ:— നീ നന്നാല്ലുരുട്ട്. രാമ രാമാ.

ജാ:— അരന്തെ. അന്തിനെന്നയാകട്ടെ. പൊയ്യേംാളി. (ഉച്ച
തതിൽ) നിങ്ങൾ എവിടെ പോകുന്നു ? നില്ലിൻ.....
വേണ്ട. പൊയ്യേംാളി. ഹു ! എൻ്റെ കോപം താണ്ട്രു
പോകുന്നിപ്പ്. എൻ്റെ അട്ടക്കേ വരുത്തു് എൻ്റെ
അട്ടക്കേ വരികയേ വേണ്ടെ.

കമാരൻ നായർ അട്ടത്തുചെന്നു് അവളുടെ കൈ
പിടിച്ചു.

ജാ:— എൻ്റെ കൈവിട്ട് കടന്ന പോവു. കൈ എടു
ത്തുകളിയു. താൻ നിങ്ങളെ വെരുക്കുന്നു. ഇതെന്നു
ദ്രോഹം !

കമാരൻ നായർ അവളെ തുട്ടുപുന്നെന പിടിച്ചു
ചുണ്ടിനേരൽ കെ നാഴിക നീം ചുംബനുവെച്ചു.

അപ്പോഴാണ് പദ്ധതിയർ ഒരു മഴുത്തായയും കൂടി രക്കാൻ ഒരു ഇന്നമുകോലും മറരള്ളവർ വലിയ വടക്കിയും പിടിച്ചു കുമാൻ നായരെ അടിച്ചു പുറത്താക്കാൻ വേണ്ടി അവിടെ എത്തിയതു് അവരുടെ മുഖം തമ്മിൽ പറിച്ചു കെട്ടിപ്പിടിച്ചു നില്പു കണ്ണപ്പോരാം പത്രമകാണ്ടു് പദ്ധതിയും നായരുടെ വായു് കെട്ടപൊട്ടിയ ചാലുപോലെ പിളന്നു നിന്നു പോയി. ജാനകിയുടെ കെട്ടിപ്പിടിത്തത്തിനു മുഡം കൂം ജാസ്തിയുണ്ടെന്നു കണ്ണപ്പോരാം അയാൾ തന്റെ ഒരു ഒരു ശ്രവനവരെ പിരിച്ചയച്ചു താൻ അവിടെ നില്ലുകയോ പോകയോ വേണ്ടതെന്നു് ശക്കിച്ചുനിന്നു. അപ്പോരാം കെട്ടി പിടിച്ചു തന്നെ ചുംബിച്ചു ധീരവരുന്നു പിടിത്തത്തിൽ നിന്നു് ജാനകി പ്രയാസപ്പെട്ടു് ക്ഷിതിത്തുനിന്നു.

കും നാഃ— ഓ. പദ്ധതിയരോ ! ഒരു സന്ദേഹംവത്ത് മാനം കേരംക്കു. ധനം പൊട്ടിച്ചിട്ടു് ഒരു മകരാ ക്ഷീരയെ പണ്ടു ശ്രീരാമനുകിട്ടി. കംഭം പൊട്ടിക്കാതെ ഒരു മീനാക്ഷീയെ ഇന്നു ശ്രീകമാരം കിട്ടി.

ജാഃ— (പദ്ധതിയരോടു്) തന്ത്രങ്ങളുടെ വിവാഹം ഇന്നു ക്ഷിതിത്തു. വിവാഹം കൊണ്ടാടുന്നതു് മറ്റൊരു ദിവ സമാം അതിനുവേണ്ടനു സകല ഒരുക്കങ്ങളും നിന്നും ചെയ്യുകൊള്ളണം.

പാഃ— തെങ്ങു പറത്തപോലെ സകല ഭാരവും എന്നു തലയിൽ ഇരിക്കുന്നു.

ജാഃ— (കുമാൻ നായരോടു്) ഫോ. കന്നു മറന്നുപോയി. എന്നു പരേതനായ ഭർത്താവു് നിന്നുംകൂടു് അഞ്ചും റൂ ഉടപ്പുക കൊടുക്കാനില്ലോ ?

കു: നാ:— അയ്യായിരം ഉരുള്ളിക തൊനാണ് അയാർക്ക്
കൊടുക്കാൻമില്ലതു°

ജാ:— അപ്പോൾ പണയവിധിയോ?

കു: നാ:— അങ്ങിനെ ഒഭവവിധിയുംകൂടി ഇല്ല.

ജാ:— അതും കൂളവാണോ?

കു: നാ:— അതേ, കൂളവാണീ!

നായരട തിരിപ്പ്

കരവൻ: കരവൻ:

അവൻ, മുഖ്യകരപ്പാണ് ആ കാലത്തു് അതി സൗംഖ്യം, ഇത്വത്തിന്തു മാത്രം പ്രായം ഉള്ളവനം, കഴി വാൻകൂടി സ്വന്തമില്ലാത്തവനം, ഉള്ളതിൽ പാരിച്ച കടം പിടിപ്പിച്ചവനം അണ്. പണം സന്ധാരിക്കേണ്ടന സാമത്ര്യം ഇല്ലക്കില്ലോ, പണം ചിലവാക്കേണ്ടന വിസ്തി തനം ധാരാളം ഉണ്ട് സ്രീക്ക്ഷേത്രം പ്രമദ്ധഷ്ഠിയിൽ പ്രേമം പതിഞ്ഞപോക പതിവുള്ള അള്ളാണന്നപ്പാതെ, സ്രീക ഒഴി മിരട്ടിപ്പാട്ടിലാക്കാനുള്ള ധാതൊരു വിത്തോ, വൈഡ വമോ കേവലം ഇല്ലാത്ത അള്ളാണ് സ്രീക്ക്ഷേത്ര കാണ ബോർ ശങ്കയും ഭയവുംകാണ്ട് വികാരങ്ങളാക്കെ, അമ, തന്റെ അവധവജാജീര്ണ എന്നപോലെ, ഉള്ളാട്ട്

വലിച്ചുകളയന്ന അരുളാണ്. അവത്തെ അനുയിരം നിശ്ചയം അരാറ്റുമ്പുതമാണോ ഇള സാധം അറിഞ്ഞെടുച്ചുപില്ല. “ആണപറ്റ കണ്ണ് സുവം നിശ്ചയവചനം” എന്ന സരസ സംഖ്യം അയാൾ ഇതുവരെ അരുസപബിച്ചിട്ടില്ല; അമ്മവാ കേട്ട എന്നവർക്കിൽ അടിക്കൊണ്ട പട്ടിയെപ്പോലെ അവിടംവിട്ട് കാട്ടകയെ ചെയ്യുള്ളൂ.

അവരും കുപ്പിരസാഗര കന്ധകയാണ്. പറിപ്പുള്ള വർ അവക്കെ കുപ്പിരം എന്നും, പറിപ്പുല്ലാത്തവർ ശീരം എന്നും, അതിലും താണവർ ചീരു എന്നമാണ്, ചുത്തക തതിൽ വിളിച്ചുവരുന്നതു് വയസ്സു പത്രതാന്തരായി. കഴുതു് ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് മുഖം നെന്തെത്തതു് എടുത്ത വച്ചപോലാണ് നില്ലുന്നതു് ആ മുഖമോ അടിച്ചുപര തതി വടക്കിൽ ആക്കിവിട്ടതാണോ രോന്നും: വടക്കുക്കു്, അന്തും മാത്രം തടിച്ചു, അവിടനു പിന്നോട്ട് തെളിഞ്ഞു്, പൊരം രണ്ടും ഉത്തരേ കഴിക്കെപ്പോലെ കാട്ടുന്നു. കോക്കണ്ണു് തവളയുന്നതുപോലെ തുറിച്ചിട്ടാണ്. കാരു വളരെ പാരിച്ചതാണ് ഉത്തിയ പണ്ണു് ദംശൂപോലെ എപ്പോഴും പുറത്താണ്. “തലമട്ടി ഒരു ചാണ്ട് നീണ്ടുചെമ്പിച്ചു് വക്കി”ചൃതാണ്. പിന്നെ “മുല ബഹുതുശ്ശമോ, നോന്നു, പാരം തടിച്ചു്” എന്ന മട്ടിൽ അന്നോന്നുമത്സരം തുടക്കാതെ നെന്തെത്തതു് വീണാറുമ്പുന്നുണ്ട്. പുഷ്പം ആരേ അറിഞ്ഞു കൊണ്ടുപോയപോലെ ആ സ്ഥാനത്തു് ഒരു ഉയർച്ചയും തുടി പുറമേ കാണാനില്ല. നിന്റും ഇല്ലതെത അടുത്തിലെ കരിയേഴ്ത്തടി വെള്ളപ്പിക്കുന്നതാണ്. പിന്നിൽനിന്നു നോക്കിയാൽ ഒരു തടിച്ചു് തുടി ജനനാ കളിച്ചിരെ പിന്നെ

യു. കൂളിയും അക്കിത്തിത്തിരിക്കുന്നു. ഒരു കാൽ, മറേര കാലെക്കാരി വീഴുമുള്ളതുകൊണ്ട് “സീസാ” കളിക്കു പ്രകാരമാണ് നടത്തം. ഇതു വൈത്രുപ്യം ഉള്ള ത്രുപ്പം, രണ്ടാമതോന്നു സ്വശ്രീപ്പാൻ, ബ്രഹ്മാവും വിചാരിച്ചും തന്നെ സാധിക്കുമോ എന്നും സംശയമാണ് അവർക്കു ബുദ്ധിയും പരിപ്പും ജാസ്തി ഉണ്ടെങ്കിലും, അവ ഒരു നോട്ട് തതിനു വ്യക്തമാക്കയില്ല.

ഇതോക്കെ അഞ്ചെങ്കിലും അവർക്കു കളിപ്പുള്ള നില്ലീമയനും, അവളുടെ വൈത്രുപ്രത്യായ മുഴക്കുള്ള മിനസപ്പുട്ടതിക്കളുണ്ടിരിക്കുന്നു. ഗ്രാമപാതയിൽ എക്കോപാതയിൽ മായും തുകളിയുംപോലെ എക്കുളം ദോഷസന്ധിപാതയെതു, ഇവളുടെ കാഞ്ഞത്തിലും മായും തുകളിരിക്കുന്നു.

കരപ്പും ഇവരും നടത്തിയ സ്ഥലിൽ രണ്ടുനുകൊല്ലും മാസ്തരായി ഇരുന്നതുകൊണ്ട് വളരെ അടുത്ത പരിചയ തതിനു സംഗതിയായി. ഇവരുടെ കരപ്പിന്റെ സംഗമം തുവും, കരപ്പിന്റെ ഇവളുടെ ധനവും വളരെ ഇഷ്ടമാണ് ഇവരുടെ കരപ്പിന്റെ സംഗമത്തും, തുടിയേ കഴിയു എന്നും ലവാലേശം പിടിത്തമില്ല. കരപ്പിന്റെ ഇവളുടെ ധനം, നിജ്ഞാസിച്ചുകൂടാതെവണ്ണം. വേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. ഒരു സമയം തന്റെ വിവാഹാലോചനയ്ക്ക് മാനി വന്നാലോ എന്നവെച്ചു കരപ്പും, മാസ്തരപ്പുത്തി കുറേ മുമ്പുതന്നു, കാഞ്ഞാന്തരം ഉണ്ടെന്നപറഞ്ഞു് രാജിവെച്ചിരുന്നു. കാഞ്ഞാന്തരം കടക്കാരോടു് അവധി വാദാനുള്ള ഉള്ളമം മാത്രമാണ് കരപ്പിന്റെ പണം വേണം. പണം കിട്ടേണ

മെക്കിൽ ഇവളെയും കിട്ടേണ്ടും. ഇവളുടെ വൈത്രയുമാ കന്ന കല്ലു് ഇറക്കാൻ വയ്ക്കു, ഇവളുടെ സ്വന്തതാകന്ന മധ്യരം ത്രസ്പ്പാനും വയ്ക്കു. ദീനം മാറേണ്ടെങ്കിൽ കഷായം കട്ടിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. കട്ടിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചപ്പോൾ കഷായം കിട്ടുമോ എന്ന ശക്യയായി. “വിത്തിനു് നീൻ ത്രഞ്ചി എന്നപോലെ” ഒരു എന്നുംപറത്തെ മാനുംനീൻ ശിപാർക്കുടെ കിട്ടിയാൽ കാര്യം കുണ്ടം എന്ന നിശ്ചയം കുറപ്പിനും ഉണ്ടായിരുന്നു. അംഗങ്ങനെ വിഷമിച്ചുകൊണ്ടി രിക്രേബാളാണു്, അധാരുടെ പരമഭാഗ്യത്തിനു് ത്രസ്പുന്ന നമ്പുതിരി അവിടെ കേരിവന്നതു് കുറപ്പിനു് വളരെ വീഴുകൾ ഉണ്ടെങ്കിലും ഒരു സത്രസന്നായ “പണംപിടിക്കി” ആണൊന്നു് അറിവിന്തത്തുകൊണ്ടാണു് ഉഭാരമതിയായ നമ്പുതിരി അന്നേകം സംവത്സരജീവംമായ തന്നെന്ന സഖി തപത്തെ പുലാത്തിപ്പോരുന്നതു്

കുറപ്പിനീൻ വുഡിമുട്ടുകളെപ്പറ്റി അയാൽ നമ്പു തിരിയെ വിവരിച്ചു കേരിപ്പിച്ചു. ക്ഷീരസാഗരക്കുകയെ. വശപ്പെട്ടതുന്നതിൽ നമ്പുതിരി സഹായിക്കണമെന്നു് അയാൽ അപേക്ഷിച്ചു.

കു: കു:— ഞാൻ അന്നേക്കമാതിരി വീഴു ഉള്ളവനാണു്
അതുകൊണ്ടു് നിങ്ങൾ ചെന്ന എന്നു ശിപാർക്ക
ചെയ്യു അവളെ പാട്ടിലാക്കിത്തരണും.

കു: ന:— എന്നോ പാവി. എന്നു കൂതൻ (Pimp) അതുകൊ നാണ്ണോ ഭാവം?

കു: കു:— നിങ്ങളെ നൃഗൾ അതുകൊന്നാണു് ഭാവം.
അ: ന:— അതിനു് നീ ദേവൻ ആകേണ്ടയോ?

കൃ: കു:— ഞാൻ കാമദേവന്മല്ലോ!

തു: ന:— ഞാനോ?

കൃ: കു:— നിങ്ങൾ ഭദ്രദേവന്മല്ലോ!

തു: ന:— തരക്കേടില്ല, ഞാൻ അവളിടെ അട്ടക്കേപോയി
നിന്നെ പിടിപ്പുത പ്രശ്നസിച്ചവിടാം.

കൃ: കു:— പോര.

തു: ന:— ഞാൻ അവളിടെ കൂരന്തു് കരയ്ക്കാം.

കൃ: കു:— അതും പോര.

തു: ന:— ഞാൻ, നിന്നെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ അവക്കു
അനുകൂലിപ്പിക്കാം.

കൃ: കു:— അതും പോര.

തു: ന:— പോരെക്കിൽ നിന്നെന്നു മുഖത്തു് ഒരു കൂത്തും പിര
ടിക്കു ഒരു പിടയും തരാം.

കൃ: കു:— അഞ്ചിനെ അല്ല. എല്ലാറിനും വഴിപ്പെട്ടു സ
മമതിച്ചപ്പുകാരം അവളിടെ സ്വന്തമാക്ഷരത്തിൽ ഒരു
എഴുത്തും വാദിവരണം.

തു: ന:— അതെന്തിനാണോ!

കൃ: കു:— എന്നാലേ എനിഞ്ഞ മനസ്സുമാധാനം ഉണ്ടാക
യുള്ളി.

തു: ന:— വാക്കു പറഞ്ഞാൽ അവരും തെരഞ്ഞെടുക്കില്ല.

കൃ: കു:— എന്നാലും എനിക്കു ഒരു രേഖ വേണം.

തു: ന:— അവളിടെ രേഖ നിന്നു ഇതു വേഗം കിട്ടുമോ?

കൃ: കു:— പോകുന്ന ആരി നിങ്ങളില്ലോ!

തു: ന:— ശരി. എഴുത്തും കൊണ്ടുവരാം.

II

കമാരൻ നായർ എത്ര വികടനായാലും ഒരു സുന്ദരൻ അബ്ലേഷൻ കൊള്ളിച്ചു. കുപ്പിന്റെ സൈരം ഒരും ഒരു പെൺകുറഞ്ഞ മട്ടാണ്. കമാരൻ നായകത്തെത്തും “വുഡോരസ്സാവുശസ്സുസഃ സാലപ്രാംഗ്രമ്മമാഭജഃ” എന്ന മട്ടാണ് അഭ്രേഹം ഇതുവരെ വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. “വിവാഹം കഴിച്ചിട്ടും സപാതഞ്ഞഭംഗം വരുത്തുന്നതും വെരും വിസ്തിതമാണ്; വിവാഹം കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ വളരെ വകുക്കാക്കം നല്ല നല്ല ഭാരുമാർ ഉണ്ടായിരിക്കേ എന്നിക്കു പ്രത്യേകം ഒരു അനാവശ്യമാണ്” എന്നാണ് കമാരൻ നായകത്തെ കണികമായ അഭിപ്രായം.

കമാരൻ നായക്ക് ജോലി കൗം ഇല്ല. എന്നാൽ കമാരൻ നായർ പണം സന്ധാരിപ്പാനം പണം ചിലവാക്കാൻം ഒരപോലെ വിശ്വനാണ് അയാൾ സാക്ഷാത്കരിക്കുന്ന ഒരു പുണി അതിന്റെ വരവും ചിലവും പുണിയിലെ വെള്ളംപോലെയാണ് പുണിയിൽ എപ്പോഴും ഒരു ഭാഗത്തിൽക്കൂടെ വെള്ളം ലഭിച്ചുവരുന്നണണാകും. അതുവന്നപാടെ ഒരേത്തും നില്ക്കാതെ മരഭാഗത്തും ലഭിച്ച പോകുന്നമണണാകും. പുണി പണ്ണതേതെ മട്ടിൽത്തനെന്ന നില്ക്കുന്നമണണാകും. എന്നാൽ ഉരവുവെള്ളം ഇല്ലാതെപോയാൽ ഒഴുക്കു നിന്നുപോകും. അതുവരാൻ പാടില്ലെന്ന വെച്ചിട്ടാണ് കമാരൻ നായർ വളരെ നാളായിട്ടും ക്ഷീരസാഗരകന്നുകയേ ചുററിച്ചിരിക്കുന്നതും. അയാൾ ക്ഷീരത്തിന്റെ വീട്ടിൽ ഒരു നിത്യനായി. അവളിടെ വീട്ടിന്റെ കാര്യത്തിലും സ്വന്തത്തിലും അവളെ സ

ഹായിച്ചിതനു. അവളുടെ രഹസ്യകാരനായാൽ കൊള്ളാമെന്ന വിചാരം നായക്കണ്ണായിതനു. അല്ലാതെ പോയാൽ അവളുടെ സ്വന്തതിനേൻ്തു കൈവെക്കാൻ നായക്ക് സാധിക്കുന്നില്ല. നായർ പരിപ്പു് പണി കൈകെ നോക്കിട്ടു് ഇതുവരെ മലിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാലു് ഒരിക്കൽ മലിക്കാതിരിക്കില്ല എന്ന വിശ്രാം നായക്ക് ഉണ്ടാകാതെയിതനീല്ല. “മുള്ളുള്ള ഘുക്കത്തേയുമന്തിക്കമ്പിത മായാൽ — വള്ളിയു് ചുറിപ്പുറിക്കേരുമെന്നറിഞ്ഞാലു്” എന്ന പരമാത്മം നായക്ക് ഘുണ്ട്‌വോല്ലുമാണു് നായകരെ സൂചനയു് കൂഫിരത്തിനേൻ്തു തിരസ്സാരവു് ത്രിടക്കുടെ ഉണ്ണായിക്കൊണ്ടിതനു. ഒരു ദിവസം സംഗതിവരാൻ അവർ തമ്മിൽ ഇന്തനെ ഒരു സംഭാഷണം നടന്നു.

കുപ്പിരം: — കാണാൻ കൊള്ളാത്ത പെണ്ണു് വിവാഹം കഴിക്കുതു്

കു: നാ: — അവബിശദം കാമാത്തി ഉണ്ണാകാതിരിക്കുമോ?

കുപ്പിരം: — ഉണ്ണാക്കുവോം ഒരുക്കിക്കളുയണു്.

കു: നാ: — ഒരുക്കുവോം തീക്കുംണത വല്പിക്കു.

കുപ്പിരം: — കത്തുന്ന തിരുത്തി വെള്ളി. പകൻാൽ അതുകെട്ടുകയില്ലേ.

കു: നാ: — വെള്ളി. നിരഞ്ഞാൽ, ചിറയുടെ തീരവും ത്രിപ്പാടിത്തകന്റെ പോക്കയില്ലേ.

കുപ്പിരം: — വിവാഹം കഴിക്കാതിരിക്കുന്നതു് ഭസ്സാല്ലുമാണു്

കു: നാ: — ഭസ്സാല്ലു് മാത്രമല്ലു. കേവലം അസാല്ലവുമാണു്

ക്ഷീരം:— നിങ്ങൾ എന്താ വിവാഹം കഴിക്കാത്തതു് ?

ക: നാ:— വിവാഹം കഴിച്ചാലുള്ള മദലം തോൻ ഉണ്ടാ ക്കൊന്തുകൊണ്ടു്.

ക്ഷീരം:— തോനം അങ്ങനെ ഒരു മദലം ഉണ്ടാക്കണം എന്നായിരിക്കും സുചന.

ക: നാ:— സംശയം കുറക്കാണ്ടും വേണ്ട.

ക്ഷീരം:— തോൻ ഒരു സ്ത്രീയല്ലോ ?

ക: നാ:— അതുകൊണ്ടെന്താ ?

ക്ഷീരം:— എന്തിക്ക വല്ലതും വന്നപോയാലോ ?

ക: നാ:— വയറിൽ വേദന വന്നപോയാലോ എന്നു് ശക്തിച്ചിട്ടു് വല്ലവരും ഉണ്ടോ വേണ്ടുന്നവുക്കുമോ ?

ക്ഷീരം:— വയറിൽ വേദനയ്ക്കു മരന്നില്ലോ ?

ക: നാ:— എതിനും മരന്നണാക്കം.

ക്ഷീരം:— നിവാരണമാണോ നിവൃത്തിയേക്കാൽ നല്ലതു്

ക: നാ:— പ്രതിനിധിയമതിനു് ശക്തി തുട്ടുവോം ഒരു നിവൃത്തിയും ഉണ്ടാകയില്ല.

ക്ഷീരം:— മദം പൊട്ടിയ ആനയേയും പിടിച്ചുനിൽക്കിലേ !

ക: നാ:— മദം പൊട്ടുന്തു്, പോകേണ്ടതു് പിടിച്ച നിർത്തിട്ടാണോ

ക്ഷീരം:— പോകേണ്ടതു് നിങ്ങളേപോലയുള്ള ആഭാസം

ക: നാ:— ഒന്നിച്ചു വരേണ്ടതു് നിനേപോലയുള്ള പെണ്ണാണോ.

ക്ഷീരം:— അതിനും കാര്യതാഴ്ച.

ക: നാ:— കാക്കാതിരിക്കില്ല.

ക്ഷീരം:— അസുരമാർ അമൃതത്തിനും കാര്യപോലേ.

ക: നാ:— യായാൽ ശമ്ഭിപ്പുയേ എന്നപോലേ.

ഈ സംഭാഷണവും കഴിത്തെ ക്ഷീരം തോട്ടതിൽ ലേജ്ഞു കടന്നപോയി. കമാരൻനായക്ക് ക്ഷീരം വഴിപ്പെട്ടുവരുന്നണ്ടു് എന്ന വിശ്രദാസം നിമിത്തം വളരെ ആഗ്രഹം സവും ഉണ്ടായി. ഈദാന നായർ ഓരോ മനോരാജ്യവും സന്ധാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേ പടിവാതിലും കടന്ന തുപ്പൻ നന്ദുതിരി വരുന്നതാണ് കണ്ണത്രു് നായർ ഒന്ന് തെട്ടി. ക്ഷീരത്തെ വിവാഹം കഴിപ്പാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു് മലത്തിൽ വരാത്ത ഒരു ഉല്ലതമായിരിക്കും എന്നു് തുണ്ണുക്കരപ്പിനെ നായർ പറത്തെ ധരിപ്പിച്ചിരുന്നു. ക്ഷീരത്തെ ആരു വിവാഹം കഴിക്കുന്നതും, നായകരുടെ ഉദ്ദേശഗ്രൂപ്പിക്കു ഹറ നികരമാകയാൽ, നായർ അതു വിരോധിക്കാൻ എപ്പോഴും കമ്പുകെട്ടി നിന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഇരിക്കേ തുണ്ണുക്കരപ്പിന്റെ ഗ്രാനകാംക്ഷിയായ നന്ദുതിരി പിന്നെയും അവിടെ വരേണ്ണമെങ്കിൽ “പ്രധാനമായും നായകരുടെ പിന്നെയും ഏനു് നായക്ക് തോന്തി. പുന്നവത്രു് വെച്ചായിരിക്കും സംഭാഷണം നടക്കുന്നതു് അടുത്ത മുറിയിൽ ഒളിച്ച നിന്നിട്ടു് അതോക്കെ കേരിപ്പാൻ നായകരുടെ സന്നദ്ധനായി. നന്ദുതിരി വരുന്നതു തോട്ടത്തിൽനിന്നു് കണ്ണപ്പോരാൾ, ക്ഷീരം മന്ദാസത്തോടെ അദ്ദേഹത്തെയുംകൂട്ടി, പുന്നവത്രു് കേരിവന്നു. രണ്ടുപേരും അടുക്കേ ഇരുന്നു.

ക്ഷീരം:— എന്താ അങ്ങുനേ ! ഇവിടെ വരാൻ തോന്തി
യതു ?

തു: നഃ:— നിന്നേ കാണാൻ തന്നേ.

ക്ഷീരം:— വീഴ് മാത്രം കണ്ടു പോവാനല്ലോ എനിക്കു
മനസ്സിലായിരിക്കുന്നു.

തു: നഃ:— നിന്നേ മുഖഭാവിൽ കാണാനാണ് വന്നതു ?

ക്ഷീരം:— എൻ്റെ മുഖം കാണാൻ കൊള്ളിനതല്ലല്ലോ.

തു: നഃ:— തോൻ അമ്മാതിരിക്കുമ്പുള്ളവനു ആളുല്ല.

ക്ഷീരം:— നിങ്ങൾ എത്രമാതിരി വന്നാലും സന്ദേഹം
തന്നേ.

തു: നഃ:— ഇന്ന് തോൻ ഒരു വകീലിന്റെ മാതിരി വന്ന
താണ് ?

ക്ഷീരം:— എന്തു വാദിക്കാനാണ് വരുത്തു ?

തു: നഃ:— വാദിക്കാനല്ല. പ്രസംഗിക്കാൻ വന്നതാണ് ?

ക്ഷീരം:— എത്ര വിഷയത്തിൽ ?

തു: നഃ:— ഒരു വിലയേറിയ സ്പത്തിന്റെ കാഞ്ചത്തിൽ.

ക്ഷീരം:— ഇളക്കന സ്പത്തോ ഇളക്കാത്ത സ്പത്തോ ?

തു: നഃ:— രണ്ട്.

ക്ഷീരം:— എത്രൊക്കെ ആണുതു ?

തു: നഃ:— ഇളക്കന സ്പത്തു നീ. ഇളക്കാത്ത സ്പത്തു,
നിന്റെ കൂദിസ്യലം മുതലായതു ?

ക്ഷീരം:— സ്പത്തു വെള്ളാണ്. തോൻ അതു കൊണ്ടു
നടക്കുന്ന “ചെപ്പാണ്.”

തു: ന:— എന്നാൽ തെന്നുംക്ക വെച്ചുവേണ്ട. ചെച്ചു
മാത്രം മതി.

ക്ഷീരം:— നികേഷപം ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടും അതു വെച്ചു പാത്രം
മാത്രം ആരെക്കിലും സ്വീകരിക്കുമോ.

തു: ന:— ചെപ്പിൽ വെച്ചും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നാണ് തെ
നൈളം ദേശവേബാലും.

ക്ഷീരം:— ആട്ടു തൊൻ റണ്ടും കൂടിയ സ്വത്തു തന്ന.
സമ്മതിച്ച.

തു: ന:— സമ്മതിക്കാതിരുന്നാലും അതു തെന്നുംക്ക പുണ്ണ്
വേബാലുമാണ്.

ക്ഷീരം:— അതുകൊണ്ട് തൊൻ എന്തൊ വേണ്ടതു്?

തു: ന:— അതു ചാത്തിക്കിട്ടിയാൽ വേണ്ടില്ലെന്ന് കരാറി
ക്കു ആഗ്രഹം ഉണ്ട്.

ക്ഷീരം:— അയാൾക്കു സ്വത്തിനേൽ പ്രത്യേകാവകാശം
വല്ലതും ഉണ്ടോ?

തു: ന:— ഉണ്ട് എന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടതു്.

ക്ഷീരം:— ആരാണു് ഈ അവകാശി.

തു: ന:— രാജമാന്നു രാജത്രീ, കൂൺക്കരുച്ചു്

ക്ഷീരം:— കാഴിനു് വിലയില്ലാത്ത അവകാശിയോ!

തു: ന:— കാഞ്ഞ കയ്യിലില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ആരുടേയും
വില പോയിപ്പോവുകയില്ല.

ക്ഷീരം:— എങ്ങു വിലയാണു് അയാൾക്കു പോയിപ്പോ
കാൻ ഉള്ളതു്?

തു: ന:— ഒന്നും ഇല്ലെന്നോ?

ക്ഷീരം:— അയാളുടെ ഭേദത്തിനും വിലയില്ല. സപ്തതി നൂം വില ഇല്ല.

തു:ന:— എന്തോ തുണ്ണുക്കരവും പുന്നിനും പിടിക്കാത്ത പോലെ പറയുന്നതു്?

ക്ഷീരം:— അയാളുടെ പിരട്ടി പിടിച്ചാലും അയാൾക്കു നൂം പറവാൻ ഉണ്ടാകയില്ല.

തു:ന:— നീ തുണ്ണുക്കരവും പുന്നിനും ശരിയായി മനസ്സിലാക്കി ട്രിബ്യൂൺ വരുമോ?

ക്ഷീരം:— എന്തേരു സ്ഥാളിൽ പണ്ടു മാസം ട്രായിൽ തുണ്ണുക്കരവും പുന്നിനും കൊണ്ടാലേപ്പു പറയുന്നതു്?

തു:ന:— അതേ.

ക്ഷീരം:— എന്നാൽ എന്നേപ്പോലോ നിങ്ങൾ അയാളെ അറിയില്ല.

തു:ന:— അയാളേ ആരെന്നാണോ നീ മനസ്സിലാക്കിയതു്?

ക്ഷീരം:— ആണല്ലാത്ത പേടിക്കെടലൻ എന്നോ.

തു:ന:— എന്തു്! നാട്ടുഫുവൻ നടക്കെന തുണ്ണുക്കരപ്പോ!

ക്ഷീരം:— നാട്ടുഫുവൻ നാറിയ തുണ്ണുക്കരപ്പോ.

തു:ന:— അയാളുടെ പേര് കേട്ടാൽ വിരച്ചപോകാത്ത വർ നാട്ടിലുണ്ടോ!

ക്ഷീരം:— നാട്ടിലും ആരുടെ പേര് കേട്ടാലും അയാൾ വിരച്ചപോകം.

തു:ന:— എന്നാൽ നീ മാത്രമേ അയാളെ ധമാത്തുത്തിൽ അറിയാതെയുള്ളിൽ.

ക്ഷീരം:— അധികാർഡ സൗതിപാംകനായിട്ടായിരിക്കും നി ഞാൻ പുറപ്പെട്ടതു്

തു: ന:— അല്ല, അധികാർഡ ചുണ്ണാമ്പും എന്നിയെന്നീ പുറവാനാണ് താൻ പോകുന്നതു്

ക്ഷീരം:— എന്നാൽ തുടങ്ങിക്കൊള്ള.

തു: ന:— ഒന്നാമതു് അവൻ ഒരു മഹാ പെൺപെടക്കിയാണ്. കനിമാസത്തിലേ നായേപ്പൂബലെ രാവും പകലും പെൺതുംജൈയും തെടി നടക്കലാണ് ഇവന്നു് പതിവു് ആരു കണാലും എത്തു കേട്ടാലും ഇവന്നു് കണക്കില്ല.

ക്ഷീരം:— ഇത്തും തല പോകാതെ എത്തിനെ പോര പൂഖ്യമനും?

തു: ന:— മര തലയുടെ ഒരായ്ക്കുംകൊണ്ടു്.

ക്ഷീരം:— എന്നു് വെച്ചുാൽ—

തു: ന:— പെൺതുമ്പിടുടെ അനുകവക്കൊണ്ടു്.

ക്ഷീരം:— സ്ത്രീകരിക്കു ഇത്തുാളേ ഇഷ്ടും ആശാനങ്ങോ?

തു: ന:— മരോ! ഇവൻ നിമിത്തം സ്ത്രീകരിക്കു തമ്മില ഷ്ടേ കെട്ടിമറിയുന്നതു്! താൻ അറിയേ, പബ്ലീസാര യും ഉദന്പുംപോലെ, പെരുമാറിയിരുന്ന മുഴുവൻ സ്ത്രീകരിക്കു ഇഷ്ടും, കീരിയും മുർഖന്ദംപോലെയാണു് കഴി ആക്കുട്ടന്നതു്

ക്ഷീരം:— ആശാനങ്ങൾക്കൊന്നും ഇത് വിവരം ഇല്ലെന്നോ?

തു: ന:— ഇവൻ, വിവാഹിതരായ മരോല്ലാരേയും വബ്ദിക്കുന്നണ്ണെന്ന ദയവിശ്രദ്ധാസം. എല്ലാവക്കും ഉണ്ടക്കി

ലും, താന്ത്രാദ്ധൈം വദ്വിക്കുന്നണ്ണെന്ന വിശ്വാസം കരാർക്കം ഇപ്പ്.

ക്ഷീരം:— ഇത്യും സ്ത്രീകളേ വൾക്കരിക്കുന്നതു് എങ്ങിനെ യാണ്‌പോലും.

തു: ന:— സ്ത്രീകളിലേ ഇവനെ വൾക്കരിക്കുന്നതു് ! ഈ നാട്ടിലെ സ്ത്രീകൾക്കു നമ്മുടെ കൂളിൻ, ഗോപവാടി യിലെ സ്ത്രീകൾക്കു ശ്രീകൃഷ്ണൻ എന്നപോലെയാണ് ശ്രീകൃഷ്ണഗവാൻ കരിപോലെ കരത്തിട്ടാണെങ്കിൽ, ശ്രീകൃഷ്ണകരപ്പു് പാലു്‌പോലെ വെള്ളത്തിട്ടാണു് എന്ന വ്യത്യാസമേ തമ്മിലുള്ള.

ക്ഷീരം:— ഈ അത്ഭുതമാണല്ലോ.

തു: ന:— അത്ഭുതം ഈ മാത്രമോ ! ഇവനു് ചെണ്ണായെല്ലാം അയച്ച കാമലേവന്നും കീറാതെ സ്പര്ശപിച്ചിൽനാൽ, ഒരു തീവണ്ണിവേഗണിൽ സ്ഥലമില്ലാതാകും. ഇവനു് സ്ഥാരകമായി, യവതികൾ അപ്പുച്ചേരാം അയച്ചകാട്ടക്കുന്ന മുടിക്കുണ്ടായെല്ലാം, വലിച്ചെറിയാതെ പോയാൽ, അവച്ചൻ ചെല്ലുന്നു ശാപ്പുംകൂടി നാണിച്ചുപോകും. ചെണ്ണായെല്ലാം ഇവനു് സമ്മാനമായി തുനിക്കൊഞ്ചത്തെ പട്ടർമാലുകൾ, തൊട്ടുതൊട്ടു വിരിച്ച വെച്ചാൽ നിലംതൊട്ടാതെ പത്രം നാഴിക നടക്കാൻ സാധിക്കും.

ക്ഷീരം:— സത്യമായിട്ടും താൻ ഈ വിവരം ഒന്നം അറി തത്തിൽനില്ല.

തു: ന:— നിങ്ങൾ അറിയാത്തതു കൂളിക്കരപ്പിന്നു ഭാഗ്യം! കരിക്കൽ ഇവൻ മുസ്തിക്കാൻ ബാപ്പുനോടല്ലേ പട

വെട്ടാൻ പോയതു് മതിലൂർ ഗ്രരിക്കരാ, പൊന്നി യത്രു് വരാൻ തച്ചേരാളി ഒരേന്നോട് വീരവാദം പറ ഞതപോലെ, ചന്തലിവസും മീൻകടയുടെ മുമ്പിൽ, മല്ലയുല്പത്തിനു് വരാൻ ബാപ്പുനോട് ചൊല്ലിയയച്ചു. അനും എത്ര ജനങ്ങളാണു് അവിടെക്കൂട്ടിയതു് പറ ഞതിട്ടേന്താ? കാലിനു് ഒരു ക്രത്വാശാനനം പറഞ്ഞു ബാപ്പുൻ ഒഴിഞ്ഞുകളകയാണു് ചെയ്തു്

കുഞ്ചിരം:— അതു വലിയ ഭാഗ്യം ആയിപ്പോയി.

തു:— ഭാഗ്യം ബാപ്പുനു് എന്നാണു് പറയേണ്ടതു് പയറിനിറങ്ങാൻ കരപ്പിനും നല്ല നിശ്ചയം ഉണ്ട് കരിക്കൽ ദേവഭാസി രാജമഹയുടെ സംഗതിയിൽ, കരപ്പും കമാരൻനായരും തമ്മിൽ ഇഴട്ടം മുട്ടം ആയി പ്പോയി. “നീ അതു കടന്ന പറയേണ്ട” എന്ന ചീരി കൈബാണ്ടു്, കരപ്പു് ചന്തപ്പുരയുടെ തുണ്ണാണു് വലിച്ചേ ചുത്തതു്. അപ്പോൾ കമാരൻനായർ പാതയും പാച്ചിൽ കൂടു കാണേണ്ടതുതന്നു ആയിരുന്നു. പറയക്കാതിരയും തുടിപ്പിടി പറതിയിൽ അടങ്കിപ്പോരും.

കുഞ്ചിരം:— അതുഖോ? അക്കായ്തും. നായർ എന്നോടു് മിണ്ടിയതേ ഇല്ല.

തു:— തോൻ ഇതൊക്കെ പറഞ്ഞുതുക്കന്നതു് കരപ്പു് ഒരു സാഹസിയാശാന വിവരം നീ അറിഞ്ഞതിരിക്കണം എന്ന പിടിത്തംകൊണ്ടാണു്.

കുഞ്ചിരം:— അറിഞ്ഞതു ഏതായാലും നന്നായി.

തു:— തോൻ എപ്പോഴും നിന്നുറ അല്ലെല്ലയകാംക്ഷിയാശാനു് നിന്നക്കു നിശ്ചയമില്ലോ?

ക്ഷീരം:— തീച്ചുയായിട്ട്.

തു: നഃ:— അഞ്ചിനെ ഇരിക്കേ എനിക്കെ ഉള്ളിൽ തുറന്ന പറയാതെ നിവൃത്തി ഇല്ല. അല്ലെങ്കിലോ താൻ ഒരു വിവാഹത്തിനും ശിപാർഗ്ഗംകൊണ്ടാണ് വന്നതു് തുജ്ജമരംപ്പിനെ നീ വിവാഹം കഴിക്കണമെന്ന അപേക്ഷയോടെ വന്നവനാണ് താൻ. അപ്പോൾ അവ നുറു ചുഡ്യുംഡി മുഴുവൻ പറത്തുതരേണ്ടതു് എന്നും മറയണ്ണു.

ക്ഷീരം:— നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ പറത്തതോക്കേ പ്രശ്നസ കളായിട്ടാണ് താൻ എന്നുന്നതു്

തു: നഃ:— നീ ഒരു പ്രകാരത്തിൽ എന്നിയാലും എനിക്കെ വിരോധമില്ല. എന്നും മറ താൻ ചെയ്ത എന്ന മാറ്റം.

ക്ഷീരം:— (ആലോച്ചിച്ചിട്ട്) അയാൾക്കു കാരേ കടമണ്ണു് എന്നല്ലേ കേരാക്കുന്നതു്?

തു: നഃ:— അതുകൊണ്ടെന്താ ! എല്ലാക്കം അയാളെ വലിയ വിശ്രദാസവും ബഹുമാനവും ആണെന്നന്നല്ലേ അതുകൊണ്ണു് തെളിയുന്നതു് ?

ക്ഷീരം:— അതു ശരിയായിരിക്കും.

തു: നഃ:— പിന്നെ, നിങ്ങൾ രണ്ടാഴ്ചേയും സപ്തത്തുകൾഡ കമിച്ചുക്കി, രണ്ടുകൊണ്ണു് ഹരിച്ചാൽ ഓരോത്തതക്കും എത്ര വലിയ തുക വീഴ്മെന്നു് ആലോച്ചിച്ചേണ്ടുണ്ട്.

ക്ഷീരം:— അതു ഭാഗത്തെപ്പറ്റി ഇപ്പോൾ താൻ ആലോച്ചിക്കുന്നില്ല.

തു: ന:— ശരി. വിവാഹത്തിന്റെ കാര്യം മാത്രം ഇപ്പോൾ
ആലോച്ചിച്ചാൽ മതി.

ക്ഷീരം:— തുണ്ണുക്കരപ്പ് എല്ലാംകൊണ്ടും എനിക്കു ഒരു
അനന്തരപത്രാധ ഭർത്താവാണെന്നു നിങ്ങൾക്കു ബോധ്യം
മുണ്ടോ?

തു: ന:— സന്ധുശ്ശേരിവോല്പമാണ്

ക്ഷീരം:— അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ അധാരേ വിവാഹം
കഴിക്കാൻ എന്നിക്കും മനസ്സാണ്.

തു: ന:— അനന്തരപത്രമാധ നിശ്ചയം. എനിക്കും വളരെ
സന്തോഷമായി.

ക്ഷീരം:— ഈനി തൊനെന്താണ് വേണ്ടതു്?

തു: ന:— ആ വിവരത്തിനു് ഒരു സരസമാധ എഴുത്തു്,
തുണ്ണുക്കരപ്പിനു് എഴുതി എന്നറ വരും തരണം. അതു
അവനു്. ഒരു രേഖയുമായിരിക്കും.

ക്ഷീരം:— എഴുത്തു തൊന് ആലോച്ചിച്ചു എഴുതിവെക്കാം.
ഈനു് അഞ്ചു മൺിക്കു വന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു അതും
കൊണ്ടു് മടങ്ങാം.

തു: ന:— തുത്യസമയത്തു് തൊൻ വരാം. ഇപ്പോൾ എന്നു
നിക്കു പോവാൻ അനവാദം തരണം.

III

നന്ദതിരി പോയപ്പോൾ, ക്ഷീരം, വിട്ടിന്റെ
ഉള്ളിൽ വന്ന, തന്റെ നിത്യജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു.
കമാരൻനായർ ഒരു സെഷകത്തും ഉള്ള മുറിയിൽ ചെന്ന
ഇങ്ങിനെ ഓരോരോ ആലോചനയിൽ മുഴക്കി—“ഒഹ !

ഈ കഴുവേറിക്കിൾ എന്ന പറരിച്ചു — അങ്ങിനേയല്ല. വിവാഹം കഴിക്കയില്ല എന്ന പിടിത്തമാണ് എന്ന പറരിച്ചതു് ഈ കളിൽ നന്ദതിരി പറഞ്ഞ കളവു കരക്ക സീമ ഉണ്ടോ ! ജാതിയുടെ വലിപ്പം കളവിന്റെ വലിപ്പത്തിലും കാണിച്ചിരിക്കും. എന്നു കണ്ടിട്ടാണ് പോലും. ഈ ഘുണ്ടുല്ലാൻ, നമ്മുടെ വകുൻ കരപ്പിനെ ഇങ്ങിനെ ഘുജിക്കുന്നതു് ശരി ശരി, കരപ്പിന്റെ തന്ന വാട്ടിലെ പെൺകുട്ടികളെ കണ്ടിട്ടായിരിക്കും. ഹാ ! അവരെ കാരോനിനേയും കണ്ണാൽ “ആതൃതികണാലതി രംഭേയം—ആരാലിവാതുടെയരംപ്പേയം” എന്നതനെ തോന്തിപ്പോകും. കല്യാണിക്കെട്ടിയുടെ നിലം നോക്കി, നിന്മകളിലൂന്ന സമ്പ്രദായം—മുഖം ഉയർത്തി, മനോജ് നടന്നകളിലൂന്ന നാണിക്കെട്ടിയുടെ നാട്യം—പത്മത്തിന്റെ നാണം.കണ്ണം തിരിത്തുനോട്ടം—മണിയുടെ ചന്തി. കല്പകിയ നടത്തം—തകത്തിന്റെ, പിടിച്ചു ചുംബി കാൻ തോന്തിപ്പോകുന്ന, ചുണ്ടുകളിടുന്ന ചുകന്ന നിറം— പല്ലിന്റെ വെൺ തിളങ്ങുന്ന പാരക്കെട്ടിയുടെ സഫിക്ക വയ്യാത്ത മറവഹാസം—കാത്തിയുടെ കരത്ത കണ്ണിന്റെ കളിയാട്ടം—ദേവിയുടെ മുഖത്തു് മിന്മന തേജസ്സു്— മിനിയുടെ മട്ടിക്കെട്ടിന്റെ ധിക്കാരം—രംഭുടുടെ പ്രശ്നം സന്നിയമായ പ്രസരിപ്പിന്റെ പ്രസന്നത — ഇങ്ങിനെ കാരോത്തം രമ്പത പരിപാലിച്ചുപോതുന്ന പെൺകൊടിക ക്രാണത്താണ്. അവരെ കക്കെ കാണുന്നോഡി ഒരു ശ്രൂലും നത്തിൽ കൊണ്ടുവെച്ചു ശ്രദ്ധിച്ചിക്കാമുണ്ട് ശ്രൂലുംനും കരണ്ണമാക്കുപോലും തോന്തിപ്പോകുന്നതാണ്. പിന്നെ

ഉണ്ടതാലോപാലെ ചുമലിൽ കത്താൻനോക്കേന കാതും അട്ടി, വട്ടവലിയ ഹാലക്കടയം ചെരിച്ചപിടിച്ചു, കണക്കിലേരെ ഓട്ട്‌വളക്കിരുകൊണ്ട് കയ്യും വഷളാക്കി, ശവത്തെ എന്നപോലെ ദേഹത്തെ വെള്ളിത്തുണികൊണ്ട് പോതിന്തുകെട്ടി, അഞ്ചുദശലൈ കാണബോപാർശ അത്തിന്തോടെ തുറിച്ചനോക്കി, കുറേ മുമ്പിൽ, മാസിയുടെ നിലയിൽ, വായുവലി പിടിച്ചപോലെ തീടക്കുടെ നിലവിലി കാൻ താന്താങ്ങളിടെ മാംസക്കൂപാരത്തിനോ ഒരു പരിഹാരമേന്ന തോന്തിപ്പുകംപ്രകാരം സുന്ദരിയായ ഒരു ശ്രദ്ധപ്പേണ്ണിനേയും നിത്തിച്ചു, വാക്കിയുള്ളവരെ യമാത്മ ത്തിൽ തങ്ങളാണ് അത്രുഖമാക്കുന്നതു്, എന്നതിന്റെ നേരെ വിചാരിതഭാവം അവലംബിച്ചു, എത്രമക്കളിപ്പോലെ നടന്നപോകുന്ന സംസ്കാരത്തുന്നുകളായ തീടക്കമായി സഹവസിച്ചപോതുന്ന നമ്പുതിരിയുടെ കായ്യും പറയേണ്ടതുണ്ടോ? നമ്പുതിരി കുറപ്പിന്റെ ഭാഗത്തു് അകാതിരിക്കമോ? കുറപ്പിനെ വിചാരിച്ചു വിചാരിക്കവെങ്കാൽ വധ്യം നമ്പുതിരി എന്ന ഭഷിച്ചു. താൻ കുറപ്പിനെ പ്രേടിച്ചു പാണ്ടുകളിൽത്തുപോലും. അതാണോ എന്നിക്കു സഹിച്ചതുടക്കാത്തതു് എടു, നമ്പുതിരി! നിന്നേയും കുറപ്പിനേയും താൻ തമിൽ തല്ലിച്ചില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരേയും താൻ തല്ലാതിരിക്കയില്ല. കുറപ്പിന്റെ വീവാദം നടക്കം. അ സമയത്തു് കുറിത്തിന്റെ വീടുംവിട്ടു് താൻ പോകേണ്ടിവരും. “കൊട്ടാരത്തിൽ കൊട്ടിയപല മായോദ സമ്പ്രായികാരം” കുറപ്പിനോ കിട്ടും. അപ്പോൾ താൻ അലോചിച്ചു പണ്ടത്തിന്റെ മാർഗ്ഗവും അടഞ്ഞു

പോകം. അങ്ങനെന്ന വരുന്നതും കഷ്ടമല്ലേ; ഇവരെ തമിൽ തല്പികയും വേണം. കുറേ പണം എന്നിക്കു കിട്ടുകയും വേണം. അങ്ങിനെയാണ് എൻ്റെ യുക്തി പോകേണ്ടതു്. അഞ്ചുമൺിക്കല്ലേ നന്ദതിരി എഴുത്തിനു് വരാമെന്ന പാ ഞ്ഞതു് ഇരിക്കേട്ടു, അലോച്ചിക്കാം. ഒരു സുതും കണ്ടു പിടിക്കേണം. ധാരാളം സമയം ഉണ്ടല്ലോ.

*

*

*

മുന്നു മൺിക്കു കുറീരം തൃജ്ഞകരപ്പിനു് കത്തുഫത്തി മേരമേരൽ വെച്ചു കുറേ വിശ്രമിക്കാൻ പോയി. കമാരൻ നായർ കവർ കീരാതേ തുരന്ന എഴുത്തു വായിച്ചു അതു് തന്റെ പോകരെറിൽ ഇട്ടു. അതിനു പകരം താൻ എഴുതിക്കൊണ്ടാവനു എഴുത്തു കവറിൽ ഇട്ടു് കവറു് അതി എൻ്റെ സ്ഥാനത്തുന്നതനേ വെച്ചു. അഞ്ചുമൺിക്കു നന്ദതിരി കുറീരത്നാടു് അതു എഴുത്തും വാങ്ങി നടന്നു.

അതാ തൃജ്ഞകരപ്പു് തന്റെ ഭവനത്തിന്റെ ഘുമവ തതിരിക്കുന്നു. തന്റെ വിവാഹാനന്തരം സകല കടങ്ങളും വിട്ടിന്തിക്കാം എന്നു് അഞ്ചപസിപ്പിച്ചു നിത്തിയ കടക്കാരാക്കെ നന്ദതിരി പോയ കാഞ്ഞം മുഖത്തിൽ കലാശിച്ചേരും എന്നറിവാനുള്ള ജിജ്ഞാസയോടെ അവിടെ നാലുമൺിക്കത്തനെ വന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നു. എല്ലാതുകൾ യും മുപ്പന്നായിട്ടു് കബേരനായ കത്തിതൃജ്ഞ കത്താവിനേയും അവിടെ കാണാൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ, തന്റെ യും അവിടെ കാണാൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ, തന്റെ വാക്കുമുത്തത്താൽ കടക്കാരെ ദൈരുപ്പുട്ടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ചുരേനിനു് നന്ദതിരി വരുന്നതു കണ്ടപ്പോരി, മഴക്കാലത്തു് സുരുനെ കണ്ടപോലെ എല്ലാവരും സന്ദേശം

ഷിച്ചു. നമ്പുതിരി അട്ടത്തെത്തിയപ്പോൾ “എന്തായി” “കാഞ്ഞം നേരേ ആയില്ലോ?” എന്ന പലതം അക്കമരായി ചോദിച്ചു.

നമ്പുതിരി:— എല്ലാം ഈ എഴുതൽത്തിൽ കാണാം.

എഴുത്തു നമ്പുതിരി തൃജ്ഞകരപ്പിന്റെ വരം കൊച്ചുത്തു. സംഭേദകാണ്ടു കൈ വിറവന്പോയ കരപ്പ് എഴുത്തു എല്ലാവരും കേരിക്കൈ വായിക്കാൻവേണ്ടി കത്താവിന്റെ വരം കൊച്ചുത്തു.

കത്താവു് എഴുത്തു് ഇങ്ങനെ വായിച്ചുത്തുടങ്ങി.

“എൻ്റെ മാനുമിത്രമായ കരപ്പേ !”

ഈ സംഖ്യാധന കേട്ടപ്പോൾതന്നെ കടക്കാതെടു ഹസ്താധനങ്ങാണ്ടു് ദിക്കൊക്കേ മുണ്ടി. കത്താവു് മനസ്സമായി കടക്കാരെ കൈകെ കാരോ വാചകം വായിക്കുന്നോടും ഇങ്ങനെ ലഹരി തുട്ടിയാൽ അയാൾ എഴുത്തു് വലിച്ചെറിഞ്ഞു അയാളുടെ പാട്ടിനോ് പോകം എന്നോ് ദിപ്പണിപ്പെട്ടതി. എല്ലാവരും എഴുത്തു് വായിച്ചുത്തീരും വരെ സ്ഥിരപ്പുണ്ടെന്നാരായി ഇരിക്കും എന്ന വാദത്തും സിലിഡിച്ചതിൽപ്പിനെ മാത്രമേ കത്താവു് എഴുത്തു് വായിക്കാൻ തുടങ്ങിയില്ല.

എൻ്റെ മാനുമിത്രമായ കരപ്പേ !

വിവാഹകാഞ്ഞത്തെപ്പറ്റി സംസാരിപ്പാൻ നിങ്ങൾ എൻ്റെ അടക്കൈ തുപ്പന്നനമ്പുതിരിയെ അയച്ചുത്തു എന്തിനാണോ് എന്നിക്കേ മനസ്സിലാക്കില്ല. അയാൾ, മുഖം നോക്കാതെ, സത്യംമാത്രം പറയുന്ന ആളാണെന്നു നിങ്ങൾക്കു ഷേഘ്രമില്ല! നമ്പുതിരി നിങ്ങളെപ്പറ്റിപ്പറത്ത

വിവരങ്ങൾ കേട്ടിട്ട് താൻ ആശയത്തുപ്പെട്ടപോയി. നി തുല്യപ്പാലെ ഒരു മജ്ജപാനി ഈ നാട്ടിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല പോലും. കടിച്ച ബോധമില്ലാതെ വീണ നിങ്ങളെ ആണി തുലിൽനിന്നും, വേഗ്രാത്തകവിൽനിന്നും പാടത്തിൽ നിന്നും പേരിക്കാണ്ടാവരാൻ, അയാൾ നാലു ശന്മുഹക്കാ രെ പ്രത്യേകം വെള്ളേണ്ടിവന്നപോലും. നിങ്ങൾ കഷ്ട ഷാസ്ത്രിയം ചാരായഷാസ്ത്രിയം ഉണ്ടാക്കിയ കടം കൊടുത്ത തീര്ത്തിട്ടും, സുഖബോധമില്ലാതെ നിലയിൽ നിങ്ങൾ എഴുതി ക്ഷുപ്പിച്ചകൊടുത്ത പ്രോഗ്രാഫ്കളുടെ സംഖ്യ കൊടുത്തതിൽ ടും അയാൾ എക്കുണ്ടോ പാപ്പരായി എന്നാണോ പറഞ്ഞതും എന്നു നിങ്ങൾ വിവാഹം ചെയ്യാൻ ആലോചി ആത്മ നിങ്ങളുടെ കടം വീടാണും നിങ്ങളുടെ ധനംസന്തതി നാം വേണ്ടിവരുന്ന പണം വാങ്ങാൻ എന്നു ഒരു മോക്കാ കാരംവേണ്ടി മാത്രമാണപോലും. നിങ്ങൾ ആരാന്ദര കീരയിൽനിന്നു പണം പിടിക്കാൻ അതിവിഭാഗംഡാണ ത്രേ. നിങ്ങളുടെ ചണ്ണാതികരം ഒക്കെ അരമുറിക്കുന്ന കളിക്കാരാണപോലും. വേഗ്രാസ്ത്രീകളും പ്രതിഫലം മേടിച്ചു, അവക്ക് കാരുക്കനാരെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്ന ജോലി നിങ്ങൾ ഇന്നും പുലത്തിവരുന്നണ്ടുപോലും. മഞ്ഞാ കൊരോനാം നിങ്ങളുടെ മാവത്രത്തും നോക്കാറില്ല. വേഗ്ര കളുടെ ആട്ടം തുപ്പം കൊള്ളിക്കാതിനോ നിങ്ങൾക്കു ശക്കയോ സക്കാച്ചമോ ഇല്ലെന്നും കേട്ട്. നിങ്ങളെ വിവാഹം ചെ യുന്നതിനേക്കാടാം ശവം തിന്നുന്ന ചണ്ണാളന്നേയോ കാഴ്ച മെടുക്കുന്ന തോട്ടിയേയോ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതായിരി കടം നല്ലതെന്നും നന്ദുതിരി ചുണ്ടുൽ പിടിച്ച സത്രം ചെയ്യു

പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതോക്കെ കേട്ടപ്പോൾ നിന്നെ വിവാഹിക്കാം എന്ന എൻ്റെ പണ്ഡത്തെ വിചാരം പറ പറന്നപോയിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോളാക്കട്ടു, നിന്നെ വിവാഹിക്കുന്നതുപോകട്ടു, നിന്നെ വിചാരിക്കുന്നതുതന്നെ എനിക്കെ അറപ്പും വെരുപ്പും ആശം അദ്ദേഹം ഇരിക്കേ എൻ്റെ കാലു കഴുകിയ വെള്ളം കടിപ്പാറംസ്ഥി യോ ഗൃത ഇല്ലാത്ത നീ, എന്നെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ കാംക്ഷി ശ്രദ്ധ ഇല്ലോ ഉങ്കളി നിന്റെ ചെവിട്ടിൽ പാരാഞ്ഞോ, ഇതുവും പഴപ്പിച്ച നിന്റെ കണ്ണിൽ കത്താഞ്ഞോ ആഡി ഇല്ലാത്ത പോയിട്ടാണോ

തുപ്പൻ നന്ദുതിരിക്കെ എന്നെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ കാംക്ഷി ഉണ്ടെന്നോ അഭ്യർത്ഥി എന്നെ അറിയിക്കുകയും തനാൻ അതിനു അനുകൂലിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. നന്ദു തിരിക്കെ അന്നനു ഉത്ക്കച്ചവം വലമ്പിപ്പാറം നിന്റെ ചൊ മുള്ളതലയിൽ ഉടനെ ഇടത്തീ വീഴാറം പ്രാത്മിച്ച കൊണ്ടോ കാലം കഴിക്കുന്നു

ക്ഷീരസാഗരകന്ധക.

“ആദ്യമേ നണ്ണ. ആന വലിച്ചാൽ നീഞ്ഞാത്ത അസ്ത്രം. പെണ്ണംജളിടെ കസ്തുക്കൈ കയ്യും കണക്കം ഇല്ല. കരപ്പു! ഇതോന്നും വിശ്രദിക്കുതു” എന്ന നന്ദുതിരിയിടെ വാക്കാണോ ഇതോക്കെ കേട്ട തരിച്ചുനിന്നു പോയ ജനങ്ങളിടെ നിഴ്ഞ്ഞുത കനാമതു ഭേദപ്പിച്ചതു. പിന്നെ അവിടെ ഉണ്ടായ ബഹുജനത്തിനും സീമ കണബ രിഡു. കരപ്പിനെ ശപിച്ചുകൊണ്ടോ പരിച്ച കീറാൻ നോ കുഞ്ഞിയ കടക്കാരേയും സ്ഥിട്ടി “ഇനിയൊക്കെ കോടതി തീച്ച്

പ്രസ്തുതത്തെട്” എന്ന സമാധാനിപ്പിച്ചു കത്താവും പോയി. തുപ്പൻ നന്ദത്തിരിയും കരപ്പും തനിച്ചുയായി. തുണ്ണക്കരപ്പും ത്രിചുരാന്തകന്നപ്പോലെ നന്ദത്തിരിയെ നോക്കി. സത്ര സാധനായ നന്ദത്തിരിക്കു വലിയ തുസലോന്മം കണ്ണിപ്പ്. കുറിത്തിന്റെ കാപട്ടുത്തിന്റെ ഭയക്കര കാക്കൾക്കും വിചാരിച്ചു നന്ദത്തിരി അതിശയിച്ചുപോയി. നന്ദത്തിരിയും കരപ്പും രണ്ട് പ്രകാരത്തിൽ കോപാക്കലഘനാരായി.

കൃ: കു:— എതായാലും നിങ്ങളെ ഇപ്പോൾ നല്ലവന്നും മനസ്സിലായി.

തു: ന:— നീ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതും പെണ്ണുമുഖം കളിക്കാനും കുറിച്ചും.

കൃ: കു:— പെണ്ണുമുഖം എറെതക്കിലും ആയിക്കോടെ.

തു: ന:— അവയുടെ വാക്കും പഴയ ചാക്കും ഒരുപോലെയാണോ.

കൃ: കു:— എനിക്കു നിങ്ങളുടെ കായ്യമാണോ പറവാൻ ആത്തും

തു: ന:— എനിക്കോനും വന്നിട്ടില്ല. നിന്റെ കായ്യമാണോ അമാന്തമായതും

കൃ: കു:— വേണ്ട. എന്നേക്കൊണ്ടും അധികം പരയിക്കേണ്ട.

തു: ന:— ഒന്നും പറയേണ്ട എന്നാണോ ഞാനും പറയുന്നതും.

കൃ: കു:— എങ്ങിനെ പറയാതെ ഇരിക്കും.

തു: ന:— മിഞ്ഞാതിങ്ങും കാമലേവനെ ജപിച്ചിട്ടും.

കു: കു:— അതു നിങ്ങളിടെ ഇല്ലത്തെ അന്തർജ്ജനങ്ങളോ ടാണ്ട് പറയേണ്ടതു്.

തു: ന:— അവരേപ്പുറി പറവാൻ നിണക്ക വല്ല കാഞ്ഞ യുമണ്ണോ?

കു: കു:— നിന്നെ പെറ്റവഴിം നിന്നെന്ന ഉടപ്പിനന്നവഴിം ആ ചാളയിലല്ലെ കിടക്കുന്നതു്

തു: ന:— എടാ! തെമ്മാടി! സുക്ഷിച്ചിട്ടുവേണം സംസാ രിക്കാൻ.

കു: കു:— നീയാണോ സുക്ഷിക്കേണ്ടതു് ഒരു പുണ്ടുൽ ഇട ത്രക്കാണ്ട് നിന്നെ ആരാബന്നട ബഹുമാനിക്കുന്നതു്?

തു: ന:— നിന്നേപ്പോലെ ഉള്ള നായ്ക്കുളാനം എന്നെ ബഹുമാനിക്കേണ്ട.

കു: കു:— ഈ പുണ്ടുലം ചുമന്ന നടക്കുന്നതെന്തിനാണോ. നായ്ക്കുളി കെട്ടാനംകൂടി അതു് ഉതകില്ല.

തു: ന:— അതു നിന്നെന്ന കഴുത്തിൽ കെട്ടി മരക്കവാ നാണോ.

കു: കു:— അതു എന്നെന്ന അരയിൽ കെട്ടിയാൽ കോണ കമൈക്കിലും ഉടക്കാൻ കൊള്ളില്ലാം.

ഈതു് കേട്ട ഉടനെ ശേഖാസനായ നന്ദുതിരി പെട്ടുന്നോ കരപ്പിന്നെന്ന പള്ളിയ്ക്കു ഒരു ചവിട്ടു കൊടുത്തു. കരപ്പ് നന്ദുതിരിയെ സാജ്ജാംഗം നമസ്ത്രിച്ചുപോലെ കമ്പിട്ട വിശേഷം. അവിടേനിന്നു നന്ദുതിരിയുടെ കാൽ രണ്ട് പിടിച്ചു വലിച്ചപ്പോൾ നന്ദുതിരിയും പറോ എന്ന തന്നെ ശ്രീരംകോണ്ട് ആദേവിയെ കന്ന പ്രഹരിച്ചു, മല

ന്നവിശേ. കരപ്പു് നമ്പുതിരിയുടെ നെത്തെത്തത്രു കേരിയി
നൂർ വേള പിടിച്ചു തെക്കി. കണ്ണു് തൃഠിപ്പോയ
നമ്പുതിരി കരപ്പിന്റെ മല്ലാഗ്രത്തു് കാൽ മടക്കി മുട്ട്
കൊണ്ടു് ഒരു കുത്തു കുത്തി. മരണാവേബനകൊണ്ടു കിട
നുപോയ കരപ്പു് മധ്യി ചുതക്കി നമ്പുതിരിയുടെ തലയ്ക്ക്
തെക്കതെരെ കുത്തി. നമ്പുതിരി ഒന്നു ചെറിഞ്ഞു കര
പ്പിനെ ഹോടെയാക്കി മുവത്തു് അഭ്യാസിടി കൊടുത്ത
പ്പോരാം കരപ്പിന്റെ മുഖം മുട്ട്‌ബാരാപോലെ വീത്ത്.
കരപ്പു് നമ്പുതിരിയുടെ മുക്കു കടിച്ചു. നമ്പുതിരി കര
പ്പിന്റെ ചെവി കടിക്കാൻ നോക്കിയപ്പോരാം മാംസഭോ
ജനം നിഷ്പിബമെന്നവും, കണ്ണിനു ഒരു ഇടി കൊടുത്തു.
രണ്ടാളം അന്നോന്നും കെട്ടിപ്പിടിച്ചു നായ്ക്കൈപ്പോലെ
ഉത്തണ്ടുമരിയുവാൻ തുടങ്ങി. എന്തിനു് പറയുന്ന

“എറു മയച്ചുമടിച്ചുമിടിച്ചു മണ്ണറം പിടിച്ചു്
കടിച്ചു് പൊടിച്ചുമ—
മാറരലരത്തകനാരായ്യുദ്ധവിന
കുറരം തദ്ദളിലേരുംപൊത്തവേ”

കമാരൻനായങ്ങൾ കുത്തികുള്ളുക്കുത്താവും അവിടെ കേരി
വനു.

കമാരൻനായർ:— ഇതെത്തു കമ! കരപ്പു് നമ്പുതിരി
യുമോ? ഇവർ തമ്മിൽ ഇതുതെതാളം അട്ടപ്പാണെന്നു്
ആരെങ്കിലും വിചാരിച്ചിരുന്നോ? മാ മാ. ഗാമയും
റാംസിങ്കും തമ്മിലുള്ള അക്കമല്ലേ കാണാന്നതു്! പ
വൻ കൊടുത്താൽ ഇത്തിനെ ഒരു കാഴ്ച കിട്ടമോ?
നല്ലവണ്ണം. കൊടുക്കിന്ന കുട്ടരേ! ചട്ട് താൻ തങ്ങം.

തോല്ലുന്നതു പോരായ്യുമാണ്. അതുണ്ടാളായാൽ ഉൾഖർ കാട്ടാതെ വിടക്കൽ ബാലിസുഗ്രീവനും രഹസ്യം ഇരിക്കണം. “മാരങ്കീയാമരലഹളയിലും” തുടർന്തെ ഒരു കൈക്കുമരിച്ചിൽ ഞാൻ കണ്ണിട്ടിപ്പു.

കത്താവു് ബലം പ്രധാനിച്ചു രണ്ടു പോരാളികളും വിച്ചത്തി. രണ്ടാഴ്ച കിരയുക്കൊണ്ടു എഴുന്നേറ്റുന്നു. നമ്മുതിരിയുടെ മുക്കിനേരുന്നിനു് പോര ഒലിച്ചിരുന്നു.

കമാരൻനായർ:— (നമ്മുതിരിയോടു് സപകാദ്ധമായി) അസ്സലായി. ഇതുവരെ കരപ്പിന്നും തന്നെ തന്നെ കുട്ടിക്കാലിലെ കുട്ടിക്കാലിലെ കടക്കിയേരുന്നു. ഇപ്പോൾ കരപ്പിന്നും കടക്കിയേരുന്നു. ഏത്തിയായി ഇപ്പേൾ?

നമ്മുതിരി എന്തൊക്കെയോ നോട്ടിത്തുക്കൊണ്ടു് അവിടവിട്ടു പോയി.

കമാരൻനായർ മനസ്സാസ്ത്രത്തോടെ കരപ്പിന്നും പുരത്തു കണ്ണരണ്ടു മുട്ടി.

ക: നാ:— ഒട്ടും വിഷാദിക്കേണ്ണ കരപ്പേ! നിങ്ങൾ നമ്മുതിരിയെ ക്ഷീരത്തിന്നും അട്ടക്കൈ അയച്ചുതാണു് തെറവു്

കു: ക:— എത്തു ചെയ്യും. അങ്ങിനെ വന്നപോയില്ലേ!

ക: നാ:— ക്ഷീരത്തെ നിങ്ങൾക്കു വിവാഹം കഴിപ്പാൻ മോഹം ഉണ്ടെങ്കിൽ മല്ലുസ്ഥമായി എന്നു അയിരുന്നു നിങ്ങൾ അയച്ചേണ്ടതു്

കു: ക:— നമ്മുതിരിയെ വിവാഹം ചെയ്യാമെന്നു അവർ

വാദത്തും ചെള്ളപോയില്ലോ? ഈനി ഇപ്പോൾ എന്നൊന്ന് നിവൃത്തി?

കു: നാ:— അവളുടെ വാക്കെ നമ്പുതിരിക്കിരിക്കുന്നു. ഒരും നിങ്ങൾക്കും ഇരിക്കുന്നു.

കു: കു:— അതെന്തിനെ സാധിക്കും?

കു: നാ:— നമ്പുതിരിയുമായി വിവാഹത്തിനും ഉടനുടി താൻ റഭാക്കും. നിങ്ങളുമായിട്ടുള്ള വിവാഹം താൻ ഉറപ്പിച്ചും വരും.

കു: കു:— അങ്ങിനെ ചെള്ളാൽ ഉപകാരമായിരുന്നു.

കു: നാ:— നിന്നും വരും പണമില്ല. കത്താവിന്നും വരും പണം എത്രയെക്കിലും ഉണ്ട്. കത്താവേ, നാഞ്ചി റാവിലെ കുറപ്പിന്നും കടക്കാരെ ക്കൈ തുട്ടിക്കൊണ്ട് വരിൻ. ആയിരം ഉരപ്പിക രോക്കം കൊണ്ടുവരികയും വേണം. കുറപ്പിനെ വിവാഹം കഴിക്കാമെന്നു, കൂഫി രത്തിന്നും തറവാട്ട് സീൽവെച്ച സ്വപ്നസ്ഥാക്ഷര എഴുത്തുംകൊണ്ട് താൻ വർജ്ജന്യാർ ആയിരം ഉരപ്പി കയുടെ കിഴി നിങ്ങൾ എന്നിക്കു തരണും. വിവാഹം കഴിഞ്ഞതാൽ അതു നിങ്ങൾക്കു എഴുപ്പുത്തിൽ കുറപ്പോട് പിരിപ്പിക്കാമല്ലോ.

കുത്തിക്കുക്കത്താവു്:— യാതൊരു സംശയവമില്ല, ഏല്പി.

കു: കു:— താൻ കരിക്കൽത്തുട്ടി വഷളാകമോ എന്ന ക്കൈ.

ആ സിഗറ്റു

കമാരന്നനായർ:— നീ മാത്രം സിഗറ്റു വലിച്ചാൽ
മതിയോ?

കുഞ്ഞകരപ്പ്:— മതി എന്നോ ആത്തോ പരയകയില്ല.

ക: നാ:— പിനെ എത്തുകൊണ്ട് എനിക്കൊന്ന തനില്ല.

കു: ക:— നിങ്ങൾ ചോദിക്കാത്തതുകൊണ്ട്

ക: നാ:— ചോദിക്കണമെന്നോ വല്ല നിബ്യുന്നധനം കോ?

കു: ക:— ചോദിക്കാത്താൽ തരണോ എന്ന നിബ്യുന്ന
വുമില്ല.

ക: നാ:— ഉണ്ടകിലഘേ ചോദിച്ചിട്ടു ഫലമുള്ളോ.

കു: ക:— അതും ചോദിച്ചാലേ അറിയകയുള്ളൂ.

ക: നാ:— ഉണ്ടെങ്കിൽ ഇതാ ഒന്ന് എന്ന് നിനക്ക് പറ ഞ്ചത്തുടയോ?

കു: ക:— അതിന് നിങ്ങൾ പതിവായി സിഗറ്റും വലി കുന്ന ആളായിട്ടു് വേണ്ടേ!

ക: നാ:— പതിവായിട്ടു് വലിക്കാത്തവക്ക് നീ കൊട്ടക്ക കയില്ല.

കു: ക:— കൊട്ടത്തിട്ടു് കാണ്ടില്ല.

ക: നാ:— ഈ നീ തല്ലാലും ഉണ്ടാക്കിയ പുതിയ രഖാണോ?

കു: ക:— ഈ തോൻ ബഹുകാലമായി ആചാരിച്ചവയന രൂപം ആണ്.

ക: നാ:— നിന്നേൻ രഖാനും എന്നിക്കു ബാധകമല്ല.

കു: ക:— എന്നേൻ രഭ്റ്റു് ഒരു രാജശാസനയാണും തോനും വിചാരിക്കുന്നില്ല.

ക: നാ:— നീ രാജാവല്ല എന്ന് എന്നിക്കു നിശ്ചയമുണ്ട്.

കു: ക:— തോൻ കുണ്ണക്കരപ്പാണ്.

ക: നാ:— നീ ശ്രീകൃഷ്ണപ്പേരും എന്നിക്കരിയാം.

കു: ക:— നിങ്ങൾക്കു പലതും അറിയാം.

ക: നാ:— അപ്പോൾ സിഗറ്റും?

കു: ക:— വേണമെങ്കിൽ മഞ്ഞാബഡ്യൂ ചോഡിച്ചുണ്ട്.

ക: നാ:— ‘ഇല്ല’ എന്ന നീ പറത്താലോ എന്ന് ശകി ശ്രീകൃഷ്ണാണ് തോൻ ചോഡിക്കാത്തതു്.

കു: ക:— ഇല്ലെങ്കിൽ ഇല്ലെന്ന പറയാതെ നിവുത്തി ഉണ്ടോ?

ക: നാ:— നീ ഇല്ല എന്ന പരയന്നതു കേരംകാൻ എന്നി
ക്കിഷ്ടമില്ല.

കൃ: കു:— അതും ഇല്ലെന്ന്. പരയന്നതു കേരംകാത്ത
അതുണ്ടോ നിങ്ങൾ ?

ക: നാ:— ഇല്ല എന്ന പണ്ടിനേരു കാഞ്ഞത്തിലെ
ഞാൻ കേട്ടിട്ടില്ല.

കൃ: കു:— ഇല്ല എന്ന പെണ്ണും പരത്തതു് നിങ്ങളെ
പ്രോലെ കേട്ടവർ വേരെ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല.

ക: നാ:— പെണ്ണും ഒരു ദശയിൽ ‘ഇല്ല’യിൽ ഒരു സാരസ്യമണ്ട്.

കൃ: കു:— അതു നിങ്ങൾക്കു ഒരു മനോഹര ‘ഇല്ല’ അയി
രിക്കും.

ക: നാ:— “ആപനു കണ്ണുവം നിശ്ചയവചനം.”
അതിനെന്തു പരയന്ന ?

കൃ: കു:— അതേ. സാധാരണ അച്ചടിക്കു പകരം. സപ്പൻ
ലിപിയിൽ അച്ചടിച്ച ‘ഇല്ല’

ക: നാ:— അതിൽ ഒരു മാഹത്ത്വമില്ലോ ?

കൃ: കു:— ഇരിന്നിനേരു വടികൊണ്ടടിച്ചാലും സപ്പന്തതി
നേരു വടികൊണ്ടടിച്ചാലും വേജന ഒരുപോലെ മാ
ഹാത്യുമുള്ളതാണ്. അതുപോലെയാണ് ‘ഇല്ല’യും.

ക: നാ:— എന്തോ ! പെണ്ണും അയിരം വട്ടം ‘ഇല്ല’
എന്ന പരയന്നതു്, ഒരു പക്കതി ‘അതേ’ അതെനന്നപ്പേ
ക്കു ലോകമഹാകവി പരത്തതു്

കൃ: കു:— ഞാൻ പെണ്ണമല്ല, ഒരു മഹാകവിയമല്ല.

ക: നാ:— നീ പിന്നേയും പലതുമല്ല.

കൃ: കു:— ഞാൻ നിങ്ങളുമല്ല.

കു: നാ:— ഞാൻ സല്ലാരപ്പിയനാണ്.

കൃ: കു:— ഞാൻം അപ്രകാരംതന്നെ എന്നാണ് എന്നേർ യും വിചാരം.

കു: നാ:— എന്നാൽ വിചാരം കമ്മംകൊണ്ട് പുരിപ്പി ക്കെത്തോ?

കൃ: കു:— ആവശ്യപ്പെട്ടെട്ട്. അപ്പോൾ കമ്മവും കാണാം.

കു: നാ:— ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടുന്നു.

കൃ: കു:— എന്തിനു?

കു: നാ:— ഒരു സിഗററ്റിനു.

കൃ: കു:— അതാ ആ സംബന്ധിയിൽനിന്ന് ഒന്നുണ്ടോള്ളി.

കു: നാ:— (സംബന്ധിയിൽ കളുടിട്ടു) ഇതിൽ പരഞ്ഞുമും പോലെ കേന്ന ഉള്ളി.

കൃ: കു:— നിങ്ങളും അതുപോലെ ഒരാഴീ ഉള്ളി.

കു: നാ:— ഒരാഴീക്ക ഒരു സിഗററ്റ് മതിയോ?

കൃ: കു:— സിഗററ്റിനും തുടി നിങ്ങാശിക്കു ഒരു സെനാന (Zenana) വേണമോ?

കു: നാ:— ഉണ്ടായാൽ തരക്കേടില്ല.

കൃ: കു:— ഒരേ സമയത്തു് കൗമാത്രം പോരേ?

കു: നാ:— ഒന്നു കഴിത്താൽ ഉടനെ മരുന്നാണ് വേണാം.

കൃ: കു:— ഒന്നു് തീരെട്ട്. മരുന്നാനിന്നേര കാര്യം ചിന്ന യാവാം.

க: நா:— (ஸிராங்குக்கு நோக்கீகு) ஹது அலுபங்கள் கோரங்போலே டுக்கிதித்திரிக்கண்ணலூ.

து: க:— ஏனிகை நினைத்தெட உபம மந்திலாக்கனிலூ.

க: நா:— ஹது வூலயுடெ ஸ்தங்போலே உத்தாஷித்தை போய்தானாலூ.

து: க:— திடுக்கங் நேரிடுவொரி அது நான்.

க: நா:— ஹா வலிதெழுரியெஞ்சன பள்ளமோ?

து: க:— பள்ள அது வலிதெழுரியுக்கயிலூ.

க: நா:— ஏனால் ஹா பள்ள ஹவுடத்தென ஹரி க்கெட்.

து: க:— அது கரேட்டது வஜிரங்கேரங் ஹரிக்கண பள்ள மலூ.

க: நா:— ஏன்றா! ஹது பெண்ணிக்கீர கண் போலே, பாற்றுக்குக்கண பள்ளமானா?

து: க:— கிடாதாகவொரி, பெண்ணின் ஏன்போலே, ஹதிரவேள்ளியு பலது பாற்றுக்குக்கண்.

க: நா:— அதின் மகமங்கள் ஸ்தாயவு துடி வேணே!

து: க:— ஹதின் யூமகேதுவிக்கீர வாயமாது மதி.

க: நா:— எான் கிடியது உபேக்ஷிக்காங்கள் டாவு.

து: க:— அண்டென கு அபேக்ஷ எான் செழுங்கிலூ.

க: நா:— நீ வேள்ளதெ வெழு ஸிராரா ஏனிகை வேளே.

* கோரே = பள்ளுவை.

കൃ: കഃ:— എത്തുകൊണ്ട് ?

ക: നാ:— അതു നീ ഉപേക്ഷിച്ച പെൺഒപ്പോലെ
യാണ്.

കൃ: കഃ:— ആര്യമില്ലെങ്കിൽ ചീതവായാലും മതി.

ക: നാ:— തേനൈയില്ലെങ്കിൽ ചീരട്ട മതി എന്നോ ?

കൃ: കഃ:— സവർത്തിപ്പേക്കിൽ പച്ചവെള്ളകൊണ്ട് ഭാഗം
കെട്ടോ.

ക: നാ:— പച്ചവെള്ളവും ഇല്ലെങ്കിൽ കലശവെള്ളിം
മതിയെന്നോ ?

കൃ: കഃ:— അതുകൊണ്ട് തുഷ്ടിപ്പേടണം.

ക: നാ:— നീ നിന്റെ മോൾ കാഞ്ഞമാണ് ഇപ്പോൾ
പറഞ്ഞത്രും

കൃ: കഃ:— ഒന്നം കിട്ടാത്ത സമയത്രു മോൾത്തിനും മഹി
മരുട്ടോ.

ക: നാ:— നിന്റെ മോൾമോനും എനിക്കു വേണ്ട.

കൃ: കഃ:— എനിക്കു കിട്ടിയതുകൊണ്ട് മാത്രം അതു മോൾ
മായിരിക്കും എന്നില്ല.

ക: നാ:— മോൾമല്ലാത്തതും നിനക്കു കിട്ടാൻ വഴിയില്ല.

കൃ: കഃ:— അതുംതുടി നിങ്ങൾക്കു കിട്ടിയില്ല.

ക: നാ:— വേണ്ടാത്തതു എനിക്കു കിട്ടുകയും വേണ്ട.

കൃ: കഃ:— വേണ്ടാത്തതും നിങ്ങളിൽത്തന്നെ വളരെ കിട്ടുണ്ട്

ക: നാ:— ഇപ്പോൾ ഒന്നു നിന്റെ കയ്യിലും.

കു: കു:— അതും എന്നേൻ്റെ ഭാഗ്യം.

കു: നാ:— നിനക്കു ഈ ഭാഗ്യം എവിടുമോ കിട്ടി.

കു: കു:— ഭാഗ്യം എവിടുമോ വാങ്ങാൻ കിട്ടില്ല.

കു: നാ:— നിന്റെ സിഗററ്റും അങ്ങിനെ ആയിരിക്കണം.

കു: കു:— സിഗററ്റ് താൻ വാങ്ങിയതല്ല.

കു: നാ:— ഭാഗ്യംകൊണ്ട് വീണാകിട്ടിയതായിരിക്കും.

കു: കു:— അതിലും ഭംഗിയുള്ള വിധത്തിലാണ് കിട്ടിയതു്.

കു: നാ:— ഭാഗ്യവും ഭംഗിയും ഇടകലന്നിട്ടോ?

കു: കു:— അതേ.

കു: നാ:— ചാണകവും കരിയും പോലെയോ?

കു: കു:— ചാണകവും പനിനിൽക്കും പോലെ.

കു: നാ:— സന്ധകങ്ങൊണ്ട് നല്ല സാധനങ്ങളെ ചീരു യാക്കാലീ:

കു: കു:— എന്നവച്ചാൽ?

കു: നാ:— ഉപമാനത്തോട് ഉപദേശങ്ങൾക്കൊണ്ട് വഷളാ ഭക്ഷണം.

കു: കു:— ഞാൻ അതിനൊന്നും ആളുല്ല.

കു: നാ:— എന്നാൽ ഇതു പറവാനെങ്കിലും നീ ആളാ കുക.

കു: കു:— എത്രും?

കു: നാ:— ഈ സിഗററ്റ് നിനക്കു എവിടുമ്പോൾക്കിട്ടി എന്നും.

കു: കു:— അതു ഒരു സമാനം ആണും.

കു: നാ:— ഞാൻ ഉംഹിച്ചു.

കൃ: കു:— കാരണം?

കു: നാ:— വില കൊടുത്തു വച്ചതും വാദ്യന സന്റുമായം നിനക്കില്ല.

കൃ: കു:— സമാനത്തിന് ആരകം വില കൊടുക്കാറില്ല.

കു: നാ:— ആക്കം വേണ്ടാത്തതു് നിനക്കിങ്ങനെ തുടക്കിടെ സമ്മാനം കിട്ടാറണോ?

കൃ: കു:— എല്ലാവക്കും വേണ്ടുന്നതേ കിട്ടാറളള.

കു: നാ:— എല്ലാവക്കും വേണ്ടുന്നതു മൊക്കുമല്ലോ?

കൃ: കു:— അതു മരിച്ചതിൽപ്പിനേയല്ല.

കു: നാ:— മരണത്തിന്റെ കാര്യം ഇപ്പോൾ വലിച്ചേരിയു.

കൃ: കു:— എന്നാൽ ജനനത്തിന്റെ കാര്യം പറയാം.

കു: നാ:— ജനിക്കേണമെങ്കിൽ മരിക്കേണ്ടോ?

കൃ: കു:— എല്ലാംതുടി ജനനവും മരണവും ഒന്നായി പ്രോഡോ?

കു: നാ:— കാരണ്ണരവും അതിന്റെ കൈയ്യുംപുരസവും ഒന്നല്ലോ?

കൃ: കു:— നിങ്ങൾ എന്നെ ഭാഗത്തിടിപ്പിക്കേണ്ട.

കു: നാ:— നിനെ ഈ സിഗറ്റുബാം ഭാഗത്തിടിപ്പിക്ക നാലു

കൃ: കു:— നേരുമരിച്ച ഈ സിഗറ്റുബാം എനിക്കെ ആശപാസവും തുണ്ടിയും ഉണ്ടാക്കുന്നതു്

കു: നാ:— പിനെ നീ എന്തിനാം അതു കെടുത്തു വെച്ചതു്?

കൃ: ക:— ഇടയ്ക്കിട്ടിയും വലിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് അതു
കൂടുതൽ കൈചെറുവെക്കുന്നതു്.

ക: നാ:— എന്നാൽ എത്തുകൊണ്ടു് കുറേ അധികം വാ
ദിവെക്കുന്നില്ല?

കൃ: ക:— ഇപ്പോൾ ഒന്നു് വില കൊടുത്താൽ കിട്ടില്ല.

ക: നാ:— അതില്ല എവിടുന്ന കിട്ടി എന്നു് താൻ ചോ
ഡിച്ചതു്

കൃ: ക:— അതു ഒരു സമ്മാനമാണെന്നു താൻ ചോ
ഡിച്ചെല്ല!

ക: നാ:— അതുടെ സമ്മാനം എന്നാണു് താൻ ചോഡി
ക്കുന്നതു്.

കൃ: ക:— അതു കേരിക്കുന്നും നിങ്ങൾക്കു അസൂയ
വരാൻ മതി.

ക: നാ:— ഇഷ്ടാ! താൻ വല്ലവരേയും അസൂയപ്പുടാ
രണ്ടോ?

കൃ: ക:— അതു താൻ എന്തിനെ അറിയും?

ക: നാ:— നിന്നുക്കുള്ള തോന്തനു് ?

കൃ: ക:— സുന്ദരികളിടു ഭർത്താക്കന്നുരെ കൈകു നിങ്ങൾ
അസൂയപ്പുടാരണണു് എന്നിക്കു സ്ഥതൃത്തിനേരൽ
മൊഴി കൊടുക്കാം.

ക: നാ:— സുന്ദരികളായ ഭായ്യമാരുടെ കാമുകനാണു്
താൻ. പിന്നെ അവരുടെ ഭർത്താക്കന്നുരെ താൻ
എതിനു് അസൂയപ്പുടണും?

കു: കു:— ഭർത്താക്കന്നുകൾ പരസ്യമായി ചെല്ലാം. രഹം സ്വക്ഷാകൾ അംഗിനെ ഒരു സപാതത്രം ഇല്ല.

കു: നാ:— അതു ഒരു കാംക്ഷികത്തെ സപാതത്രം ഇല്ല.

കു: കു:— അതു ന്യായത്തിന് “മന്തിരിൽബാധി കുടക്കൻ” എന്നാണ് പേര്.

കു: നാ:— എന്ദോ! നീ ന്യായം പറവാൻ തുടങ്ങുന്നതാണ് അന്യായം.

കു: കു:— ന്യായം ആക്കം പറയാം.

കു: നാ:— നിന്റെ പ്രമാണംകൊണ്ട് ഞാൻ തോറു.

കു: കു:— നിങ്ങൾ മാത്രം പ്രമാണിയായാൽ മതിയോ?

കു: നാ:— പ്രമാണിതപ്പേം ജനങ്ങളുടെ ധാരണയിനേലാണ് കിടക്കുന്നതു്

കു: കു:— ജനങ്ങൾക്കൊന്നും നിങ്ങളെ വിലയുണ്ടെന്നും തോന്നുന്നില്ല.

കു: നാ:— അതുകൊണ്ട് എനിക്കെള്ള വില പൊയ്യേം കുമോ?

കു: കു:— ഉണ്ണായിട്ടുവേണ്ട വല്ലതും പൊയ്യേംകാണ്.

കു: നാ:— എന്ദോ! ചുമ്പുകൾ പൊന്നിന്റെ വില തിരിയുമോ?

കു: കു:— അതിനെ പോരുന്ന അച്ചുക്കു തിരിഞ്ഞെന്നും മതി.

കു: നാ:— അവാക്കിൽ ഒരു ഇഴച്ചയുടെ ബുദ്ധിയും കൂടി കിടപ്പില്ല.

കു: കു:— നിങ്ങൾ വലിയ ബുദ്ധിമാനായിരിക്കാം.

- കു: നാ:— തൊൻ ബുല്ലിമാനോ കലമാനോ എൻതെങ്കിലുമാകട്ട. നീ ഉള്ളതെത്തനാണോ പരയാത്തതും
- കു: കു:— നിങ്ങൾ ഒരു അസൂയകക്ഷിയാണോ
- കു: നാ:— റാറി. എൻറെ കക്ഷി ആരാൻറെ അസൂയകൊണ്ടോ നിറന്തത്തനാണോ.
- കു: കു:— അതെപ്പിനെന്തു?
- കു: നാ:— എന്നേ അസൂയപ്പുടാത്തവർ ആൽഞം ഇല്ലാത്ത തുക്കാണ്ടോ
- കു: കു:— ആൽമില്ലേക്കിൽ താനാണ്ടോ
- കു: നാ:— നീയോ: അതു പണത്തിൻറെ കാഞ്ഞത്തിലഘോ.
- കു: കു:— എനിക്കു കിട്ടിയ സമാനം എവിടെവെച്ചു.
- കു: നാ:— ആ സിഗറ്റും.
- കു: കു:— അതേ.
- കു: നാ:— ആർ തന്നതു്?
- കു: കു:— കരാറി തന്നതു്.
- കു: നാ:— ഒരു മുഗമായിരിക്കയില്ല എന്നോ എനിക്കും നിശ്ചയമുണ്ടോ.
- കു: കു:— നിധിയേക്കാരി മഹിമ ഉള്ള കരാറാ.
- കു: നാ:— അതു തൊൻ പിനെ തീർച്ചപ്പെട്ടത്താം. ആഡി ആദ്ദോ പേണ്ണോ.
- കു: കു:— എന്നേ പ്രേമിക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീ.
- കു: നാ:— ആ സ്ത്രീ നിന്റെ സിഗറ്റും പോലെ ചുക്കിച്ച കൂത്തവളാണോ?
- കു: കു:— നല്ല Gold flakes പോലെ സപ്പണ്ണവണ്ണത്തിൽ മാംസളമായ ഒരു ത്രഷ്ണി.

കു: നാ:— മാംസമില്ലാത്ത ഒരു തങ്ങണിയെ ഞാൻ, ഇതു വരെ കണ്ടിട്ടില്ല.

കു: കു:— വേണ്ടുന്ന സ്ഥാനങ്ങളിൽ വേണ്ടതിലധികം മാംസമുള്ള തങ്ങണി.

കു: നാ:— നിന്നെന്ന അംഗവിനെ ഒരു തങ്ങണി പ്രേമിച്ച് എന്നോ?

കു: കു:— എന്നാ; നിങ്ങളേയേ പാട്ടള്ള എന്നണണോ?

കു: നാ:— നീ നിന്റെ കാൽം പറയു.

കു: കു:— ഞാനെന്നതാ! ഒരു അരുണാല്പുന്നണോ?

കു: നാ:— എന്നോ? ഒന്ന് പരിശോധിക്കേണ്ടതാണ്.

കു: കു:— നിങ്ങൾ ഒരാണെന്ന് പറവാൻ ഞാൻ പരിശോധിച്ച നോക്കണമോ?

കു: നാ:— ഓവണേ, പെണ്ണങ്ങളോട്, മോബിച്യൂഡ് മതി.

കു: കു:— അരുണാനുഭാവം ആ വിവരം ഉണ്ടാകയില്ലോ?

കു: നാ:— പെണ്ണങ്ങളെപ്പോലെ ഉണ്ടാവാൻ ഇടയില്ല.

കു: കു:— എന്നിക്കേ ആ കാൽത്തിൽ സംശയമില്ല.

കു: നാ:— നിന്റെ ചോല്ലുമാണ് സംശയത്തിന് ഇടവ തത്തിയതു

കു: കു:— എല്ലാ കറവും എന്റെ പിരട്ടിയിലിരിക്കേണ്ടു.

കു: നാ:— നിന്റെ പിരട്ടിക്കണാൽ രണ്ട് തല്ലാൻ അക്കം കൈപൊന്തിപ്പോകാം.

കു: കു:— എന്നാൽ തല്ലിക്കൊംക്ക. നിങ്ങളുടെ പുതി തീരട്ടു.

കു: നാ:— എന്നോ! കേസർിക്ക് ആനകളെ ഭ്രാഹ്മിക്കാനെ മനസ്സുവര്ജ്ജിച്ചു.

കു: കു:— നിങ്ങൾക്കു ഭൂമദിച്ചാരം മാത്രമേ ഉള്ള
എന്നണണോ?

കു: നാ:— നീ നിന്റുകാൽ. പറയു. എനിട്ടാവാം
മരംപള്ളതു.

കു: കു:— എന്റുകാൽമല്ലെ താൻ പരഞ്ഞതുടങ്ങി
യതു?

കു: നാ:— നീ പിടിച്ചുപറിക്കൊണ്ടല്ലെ കാൽ. തുടങ്ങി
യതു.

കു: കു:— എന്താൻ അംഗിനെ പറയുന്നതു.

കു: നാ:— നീ ഒരു കവച്ച കഴിച്ച എന്നല്ലെ പരഞ്ഞതു?

കു: കു:— താൻണോ അംഗിനെ വല്ലതു. പരഞ്ഞതിട്ട്

കു: നാ:— ഒരു പെൺഡേര പ്രണയം നീ കവസ് എന്ന
പരഞ്ഞതില്ലേഃ

കു: കു:— എനിക്കു ധനനിപ്രകടനമൊന്നു. അറിതു
ക്കിട്ടു.

കു: നാ:— നിന്റു പ്രണയപ്രകടനം മാത്രം അറിയാം.

കു: കു:— അതിനു വലിയ പറിപ്പോന്നു. വേണ്ട.

കു: നാ:— നിന്റു ചെറിയ പറിപ്പും കൂടി ഇല്ല.

കു: കു:— പറിപ്പില്ലാത്തവർ കാമമില്ലാത്തവരാണെന്നു
വരുമോ?

കു: നാ:— പറിപ്പുള്ളിവർ കാമത്തെ അടക്കി നിത്യം.

കു: കു:— താൻ കാമിക്കുന്നതു എന്റു കാമം അടക്കി
നിത്യംനില്ല.

കു: നാ:— എന്നാൽ; നീ മുഹാ പോലെയള്ളു ഒരു സാധാരണനാണു.

കു: കു:— കാമത്തിന്റെ കാസ്തത്തിൽ എനിക്കു അസാധാരണത്പരം ഒന്നും വേണ്ട.

കു: നാ:— അതുകെട്ട്. തുണ്ണുനേ കാമിക്കുന്ന അതു രാധാ എത്രാണോപോലും?

കു: കു:— തൊൻ കാമിക്കുന്ന പെണ്ണും എത്രാണുന്നോ?

കു: നാ:— നിന്നേ കാമിക്കുന്ന പെണ്ണും, എത്രാണുന്നോ?

കു: കു:— നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടാത്ത ചോല്ലും ജാസ്തിയായി പ്ലോക്കുന്നു.

കു: നാ:— നീയാകുന്ന മീനിനേ അഴകാകുന്ന ചുണ്ടലിൽ കൈണിച്ചു അതു മീനാക്ഷി എത്രാണോ?

കു: കു:— തേഞ്ചാരിസ്സുരോജം.

കു: നാ:— സരോജത്തിന്റെ തേൻ കടിപ്പും വണ്ണായ രാക്ഷസനെപ്പോലെ നീയും ചെന്നോ?

കു: കു:— തൊൻ മാത്രമല്ല. മരറാതു വണ്ടിന്റെ തയക്കം രവും തുടിക്കേട്ടതുടാളി.

കു: നാ:— അതുണ്ണായാം?

കു: കു:— തുട്ടുവാളും തുട്ടുകോമന്നുനായൻ.

കു: നാ:— അയാൾ ഒരു കൊമ്മുനിസ്സും ലീഡർലൈഡു!

കു: കു:— അയാൾ ഒരു പണക്കാരനാണോ. പണം അപ്പ ഹരിക്കാൻ നോക്കുന്ന ഒരു ലീഡർജും തുടിയാണോ.

കു: നാ:— പണം അപ്പഹരിപ്പും അയാൾക്കു മന്ത്രിപ്പ ദവി ഒന്നും ഇല്ലല്ലോ.

കു: കു:— രാജപദവിയാണോ അയാൾക്കിപ്പും ഉള്ളിത്തും.

കു: നാ:— പിന്നെ എന്തിനാണോ പണം?

കു: കു:— ചക്രവർത്തിപദവി കാംക്ഷിക്കുന്നണ്ണായിരിക്കും.

കു: നാ:— ലീഡർമാരായാൽ അത്തിനെയല്ലേ വേണ്ടതു്

കു: കു:— കമ്മുണിസ്റ്ററകാക്ഷു് അത്തിനെ പാടില്ല.

കു: നാ:— ഏതു പണ്ടത്തിനേലാണു് അയാൾ ഇപ്പോൾ കണ്ണവെച്ചതു്?

കു: കു:— സരോജത്തിന്റെ ഒന്നര ലക്ഷത്തിനേൽ.

കു: നാ:— അയാൾക്ക് സരോജത്തിന്റെ ദേഹം വേണ്ട. പണം മതി.

കു: കു:— ദേഹം തുടക്കതെ പണം കിട്ടകയില്ല.

കു: നാ:— നിനക്ക് സരോജത്തിന്റെ ദേഹം മതി; പണം വേണ്ടാ.

കു: കു:— എനിക്ക് രണ്ടും വേണം.

കു: നാ:— അപ്പോൾ നീ ചെരുകോമൻനായരകാരി വലിയ കൊള്ളിക്കാരനാണു്.

കു: കു:— എനിക്കു് പ്രണയവും ഉണ്ടു് അതിന്റെ പ്രതി ബിംബവും ഉണ്ടു്.

കു: നാ:— അയാൾക്കു് ജനസ്പാധിനവും ഉണ്ടു്; പണ സ്പാധിനവും ഉണ്ടു്

കു: കു:— സരോജത്തിനു് എന്ന വിവാഹം കഴിക്കണം എന്ന പിടിത്തവും ഉണ്ടു്

കു: നാ:— അവളുടെ അമുക്കം അത്തിനെ ഒരു പിടിത്തം ഉണ്ടോ?

കു: കു:— ഉണ്ടാവാനിടയില്ല.

കു: നാ:— അതെങ്ങിനെ.

കു: കു:— ചെരുകോമൻനായക്കു് സരോജത്തിന്റെ ഒന്നരലക്ഷം വേണം. സരോജത്തിന്റെ അമുക്ക ചെരുകോമൻനായരുടെ ലക്ഷ്യത്തിൽപ്പരവും വേണം.

കു: നാരം മകൾ നിന്നെന സ്ഥികരിക്കാൻ. അങ്ങു നിന്നെന നിരോധിക്കാൻ.

കു: കു: അതാണോ ശരി.

കു: നാ: നിധിയും ഉണ്ട്, നിധികാക്കുന്ന ഭ്രതവും ഉണ്ട്.

കു: കു: അതാണോ നിർഭാഗ്യം.

കു: നാ: പോരാത്തിക്കും ഭ്രതത്തിനോ തുണയായി ചേരു കോമൻനായരായ പിശാചും ഉണ്ട്.

കു: കു: ആ പിശാചിന്റെ ബാധ വിച്ഛിത്തിത്തനാൽ മതി.

കു: നാ: ആ വള്ളി മരതോടും നല്ലവള്ളം ചുററിപ്പേം യല്ലോ.

കു: കു: അതു മരട്ടിൽ നിന്നോ വെട്ടിത്തനാൽ മതി.

കു: നാ: അതിനോ തക്കതായ ഒരു ആയുധം കിട്ടേണ്ടയോ.

കു: കു: എങ്ങിനെയെക്കിലും സാധിപ്പിച്ചതരണം.

കു: നാ: “സാധിച്ച കൊഡിവാൻ പെരിക്കപ്പണിയണ്ട്. ബാധിക്കവയ്ക്കുമോ വന്നുള്ളതിക്കളെ”

കു: കു: അതിനെ പറഞ്ഞാൽ മതിയോ?

കു: നാ: ബാധ പിടിപെട്ടവള്ളുടെ അമ്മ, ബാധ വിട്ടുഴിയതോ എന്ന പിടിത്തക്കാരിയാക്കേം മരാറ്റു പറയോ.

കു: കു: അതാണോ എററവും വലിയ സകടം.

കു: നാ: ഒരാൾ കവരാൻ വിചാരിച്ച സാധനം അ

തിന്റെ ഉടമ, അയാൾക്കു തന്നെ വിളിച്ച കൊട്ട ക്കാൻ ഒരുഞ്ഞുന്നു. അപ്പുണ്ടോ?

കു: കു:— തൊനെന്തുവേണം?

കു: നാ:— നീ കല്ലൻ മത്സ്യത്തേപോലെ, കഴുത്തിനീൻ ഉള്ളിൽ മെല്ലേ വലിത്തു മരഞ്ഞു കളയണം.

കു: കു:— എന്നിക്കു തിരുത മത്സ്യത്തേ (Grey Mullet) പോലെ മുന്നോട്ടു് ചാടിപ്പോകയാണോ് വേണ്ടതു്

കു: നാ:— അതെങ്കിനെ സാധിക്കും.

കു: കു:— നിങ്ങൾ വിചാരിച്ചാൽ എന്തും സാധിക്കും.

കു: നാ:— കഴിത്തുപോയയരു ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാക്കാൻ എന്നിക്കു സാധിക്കുമോ?

കു: കു:— അതു മെഡവം വിചാരിച്ചാലും സാധിക്കുകയില്ല.

കു: നാ:— നീ എന്നെന്ന വിമാനത്തിൽ കേരേണ്ട.

കു: കു:— തൊൻ നിങ്ങളെ ബുള്ളമാനത്തിൽ കേരം.

കു: നാ:— അതെടു തൊൻ കന്നപറയാം.

കു: കു:— അതാണോ് കേരാക്കേണ്ടതു്.

കു: നാ:— സരോജത്തിനോ് അഴിക്കും, പണവും, താങ്ങന്നുവും, സുവശരീരസ്പിതിയും ഉണ്ടു്

കു: കു:— എല്ലാ പുഴയു കടലിൽ ചെല്ലുവോലെ എല്ലാ ഗ്രന്ഥവും അവളിൽ കൂത്തു കൂടിട്ടണ്ടു്

കു: നാ:— എല്ലാ വണ്ണനൈളം സുജ്ഞനിൽ തിന്തിയിരിക്കുന്നു.

കു: കു:— അവർക്കു ഒരു മാഹാത്മ്യമേറിയ സ്വഷ്ടിയാണോ്.

കു: നാ:— അവർക്കു സൈഖരണ്ട്രമുള്ള സ്വപ്നമാണോ്.

കു: കു:— സ്വപ്നത്തെക്കാം മികച്ച രഹമാണോ്.

കു: നാ:— അവർക്കു തൽക്കാലം രണ്ടു അപേക്ഷകമാ രെയുള്ളു.

ക്രി: കി:— തൊൻ അറിതേതടങ്ങേതാലോ.

കി: നാ:— പിന്നെയാ?

ക്രി: കി:— പിന്നെ ആരുമീലു.

കി: നാ:— അതാണ് സരോജത്തിനെറ്റ നിർഭാഗ്യം.

ക്രി: കി:— എന്ത്, രണ്ടുപോരെനോ.

കി: നാ:— രണ്ട്, നാല് മുതലായ ഇരട്ട സംഖ്യ ഭാഗ്യം കെട്ട സംഖ്യയാണ്. ഒന്ന്! മൂന്ന് മുതലായ കറ സംഖ്യ ഭാഗ്യമുണ്ടാക്കുന്ന സംഖ്യയാണ്

ക്രി: കി:— എന്നാൽ ചെരകോമൻനായരെ വിട്ടതിയാൽ മതിയല്ലോ. അപ്പോൾ തൊനൊയത്തുനെ ഉണ്ടാകയല്ലോ. ഒന്ന് കറ സംഖ്യയാണ്.

കി: നാ:— ചെരകോമൻനായരെ വിട്ടതാൻ പാടില്ല.

ക്രി: കി:— എത്തുകൊണ്ട്?

കി: നാ:— അയാൾ ഒന്നുകൊണ്ടും വിട്ടുചിയുന്ന ആളില്ല.

ക്രി: കി:— പിന്നെ തൊൻ വിട്ടുചിയേണമെന്നോ?

കി: നാ:— അതും വേണം.

ക്രി: കി:— പിന്നെ കറ സംഖ്യ എത്തിനേ വരും.

കി: നാ:— എന്നോ, രണ്ടിൽനിന്ന് ഒന്ന് കിഴിച്ചുറ്റു കറ യായി.

ക്രി: കി:— അതാണ് എന്നെന്ന വാദവും.

കി: നാ:— എന്നോ, രണ്ടും ഒന്നുംടിയാലും കറയല്ല!

ക്രി: കി:— അതിന് മൂന്നാമത് ആരും അരത്തുത് വനിട്ടി ലഘും.

കി: നാ:— കണക്ക തുടം. ഒന്ന്, ലക്ഷ്യാധിപനായ ചെരകോമൻനായർ. രണ്ട്, ലക്ഷ്യം തികഞ്ഞ നീ. മൂന്ന് ലക്ഷ്യമില്ലാത്ത മരുരാഡം.

കു: കു:— അതരാണോ അ മരീരാരാം? അമ്പിനെ ഒരാൾ ഇല്ലപ്പോ.

കു: നാ:— അ കരവാണോ താൻ പരിഹരിപ്പാൻ പോകി നന്നാ.

കു: കു:— അതു് എത്തിനെയെന്നോ എനിക്കു മനസ്സിലോ കന്നില്ല.

കു: നാ:— മുന്നാമത്രെ അപേക്ഷകനായി താനും ഈ രദ്ദാം.

കു: കു:— നിങ്ങൾ വിവാഹിക്കകയില്ലെന്നോ ശപമംചെയ്യി അളള്ലോ!

കു: നാ:— അവർ എന്നേപ്പോലെ ശപമം ചെയ്യു ഇല്ലപ്പോ.

കു: കു:— അതുകൊണ്ടോ?

കു: നാ:— അവർ എന്നേ വിവാഹിച്ചാൽ എൻ്റെ ശപമത്തിനോ എത്തിനെ ഭംഗം വരും.

കു: കു:— അതു രണ്ടും കന്നല്ലോ!

കു: നാ:— എടോ, വകാ! താൻ നിന്നേത്തല്ലെന്നതും നീ എന്നേത്തല്ലെന്നതും കന്നാണോ?

കു: കു:— നിങ്ങൾക്കു നേരോ കളിവാക്കാനും കളിവു് നേരാ കാനും കഴിയും.

കു: നാ:— താൻ ഒക്കെ നേരേയാക്കുവന്നാണോ

കു: കു:— (പല്ലക്കിച്ചിട്ടു്) നിങ്ങൾ ഒരു വിശ്രാംവദ്വൈ കനായ പിരുച്ചാണോ, ഒരു നിഷ്ടർന്നനായ രാക്ഷസനാണോ, സപാത്മപരനായ കിരാതനാണോ

കു: നാ:— ധമാത്മത്തിൽ താൻ “ഉത്തമ” പുരുഷൻ എക്കവചനം മാത്രമാണോ.

കു: കു:— നിങ്ങളെ എന്തു ശകാരിച്ചാലും എത്ര ശപി ചൂലും മതിയാക്കകയില്ല.

കു: നാ:— എന്നാൽ രണ്ട് മുന്ന് ഭാഷയിലെ ശകാരവാ ക്കുകൾ തുടി പറിച്ചു വരു.

കു: കു:— എനിക്കേ നിങ്ങളുടെ മുഖം കാണോണ്ടു.

കു: നാ:— എൻ്റെ ശരീരം കാണിപ്പാൻ ഞാൻ തൽ കാലം ഒരുക്കമെന്ന്.

കു: കു:— നിങ്ങളുടെ കണ്ണ് രണ്ട് പൊട്ടിപ്പോക്കട്ടു.

കു: നാ:— അപ്പോരി എനിക്കേ സരോജത്തെ കാണാണോ!

കു: കു:— സരോജം എൻ്റെ പെൺഡാണ്

കു: നാ:— ഇപ്പോൾ നീ അവളെ വിവാഹം കഴിച്ചപ്പോലെ സംസാരിക്കല്ലോ. അവരാക്കു നീയും ഞാൻ ചെരകോ മന്ത്രനായതുമാക്കു അനൃതമാരാണ്. അവളെ സം ബന്ധിച്ചിടതേതാളും നമ്മിൽ എന്തു വിശ്രാസവന്നുന്ന യാണോ?

കു: കു:— ഞാൻ സ്നേഹംവച്ചു പെണ്ണിൽ നിങ്ങൾ കൈ യിടുന്നതും വിശ്രാസവന്നുന്നയല്ലോ?

കു: നാ:— എന്തോ! നീ സ്നേഹിക്കാത്ത പെൺ ലോക തതിൽ ഉണ്ടോ? അതുകൊണ്ടും നിനെ വിചാരിച്ചിട്ടും യാതൊരു പെൺകുറെലും തന്ത്രംകു കണ്ണോടിച്ചു തുടം എന്നോ?

കു: കു:— ഞാൻ അവളെ വിവാഹം കഴിപ്പാനാലും പോ കുന്നതും

കു: നാ:— തന്ത്രം അംഗീകാരം തന്നേ.

കു: കു:— നിങ്ങൾക്കു വേരു പെൺകു കിട്ടുകയില്ലോ!

കു: നാ:— തന്നീകരം കിട്ടും.

- കു: കു:— എന്നെ സ്നേഹിക്കന്ന പെണ്ണല്ലോ അവരി!
 കു: നാ:— എന്നേയും സ്നേഹിക്കമെങ്കിൽ നിൻ്റെ വിചാരം തെററാകയില്ലോ.
- കു: കു:— ഇംഗ്രേസിന്ന നേതർ, തൊൻ ഒരു കാഞ്ചിപ്പാറയാം.
- കു: നാ:— ഇംഗ്രേസിനെ വിചാരിച്ചിട്ടു് ഒരു കാഞ്ചിമല്ല. നുറോ ആയിരമോ പാതൊ കൊംബക. എന്നിക്കു ധാരാളം അവസരം ഉണ്ടോ.
- കു: കു:— തൊൻ നിങ്ങളെ കൊന്ന കളിയാം.
- കു: നാ:— അതും ഇംഗ്രേസിനെ വിചാരിച്ചിട്ടു് വേണോ?
- കു: കു:— സരോജത്തിനെ വിചാരിച്ചിട്ടു്
- കു: നാ:— എന്നാൽ തലമുറിക്കെന്തു് കനാമതു് ചെരുകോമൻനായരുടെതാകട്ടേ എന്നിട്ടുപോരെ എൻ്റെ തു് വഴിക്കു വഴിക്കല്ലോ നല്ലതു്
- കു: കു:— തൊൻ നിങ്ങളുടെ ബന്ധം ഇന്ന മുതൽ മുറിച്ചു.
- കു: നാ:— എൻ്റെ തല മുറിക്കെന്തു് എന്നാണാവോ?
- കു: കു:— അതു നിങ്ങൾ അറിയുന്നതു് എന്തിനാണോ?
- കു: നാ:— അന്ന ബാക്കിയുള്ളവക്കും നിനെ “തല മറിയാ” എന്ന വിളിക്കാമല്ലോ എന്ന വെച്ചിട്ടു്

* * * *

ഇന്തിനെ പ്രാണസ്നേഹിതന്മാരായിരുന്ന തീജ്ഞക്കുർജ്ജം കമംഗൻനായരും ബലബവരികളായിപ്പിരിത്തു. ഇതിനൊക്കെ കാരണം ആ സിഗറ്റുണ്ണം. അതിനെന്ന് ചുക എത്തെല്ലാം ത്രപ്പദാളിലാണ് വ്യാപിച്ചു പോയതു്. വെരതേയല്ല സിഗറ്റു് വലി നന്നാല്ലെന്നു് നിതിനിപ്പണ നാർ പറയുന്നതു്

നായരട നാവു°

കഴുതിൽ പണം ഇല്ലാത്ത സമയത്തു്, കമാരൻനായരും വിരഹം വന കാമിനിയും ക്രപോലെയാണു്. രണ്ടുകുടക്കണ്ഠം ചിട്ടിപെട്ടന്നതു് ക്രതരം ശല്യവും വെറ്റുമാണു്. എന്നാൽ കമാരൻനായക്കു ഒരു വിശ്രേഷ വിധി ഉണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉള്ളിലുള്ള മനോവികാരവും, ധൂരമേധ്യള്ള ദിവഭാവവും തമ്മിൽ, രേഖന്കാഡിം പഞ്ചസാരയും പോലെ, യാതൊരു ബന്ധവും ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. മുഖത്തു് എപ്പോഴും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടന്നതു് പ്രസാദമാണു്. ആ മുഖം നാനാത്മകളുള്ള ഒരു പദം പോലെയാണു്. പദം ഒരേ ത്രിപ്പത്തിന്തനെ ഇരിക്കുമെങ്കിലും സന്ദർഭേച്ചിതമായി അത്മം മാറി മാറി കണ്ണകോളുള്ള ശ്രദ്ധയി വരും.

കമാറൻനായക്ക് പണം വേണമെന്ന വിചാരം പണം ചിലവാക്കണം എന്ന വിചാരം കൊണ്ടാണ്. കമാറൻനായക്ക് പണം ഉള്ള കാലവും ഇല്ല. ഇല്ലാത്ത കാലവും ഇല്ല. അധ്യാളക്ക് ധനസ്ഥിതി, ചിരാപ്പത്വി യിലെ വശ്സ്ഥിതി പോലെയാണ് മഴ പെയ്തുതാ ദിവസവും ഇല്ല മഴ പോരാത്ത ദിവസവും ഇല്ല. ഒരു ഭാഗ തതിൽക്കൂടുടെ വെള്ളം ഒഴുകി വരുന്നു. ആ വെള്ളം കരേ തതും നില്ക്കാതെ, മരഭാഗത്തിൽ കൂടു കലിച്ചും പോകുന്നു. എന്നാലും ചുണ്ണാ, ചുണ്ണായിത്തന്നെ നില്ക്കുന്നു. എന്ന പോലെതന്നെ കമാറൻനായങ്ക് നില്ക്കുന്നു.

കമാറൻ നായക്ക് പ്രകേഷാജ്ഞനകമായ — എന്ന വെച്ചാൽ, കൂദാം കലക്കം പോലെയുള്ള — വര്ത്തമാനം വളരെ രസമാണ്. ബാക്കിയുള്ളതൊക്കെ ജല രേഖ പോലെ ക്ഷണിക്കുന്നതുമാണെങ്കിലും അതു ശിലാലോഭ്യം പോലെ അല്ലെങ്കിൽ മണിയിൽ തന്ത്തിനില്ക്കുന്ന താണ് ഒരു കുന്നുകയുടെ വിവാഹ നിശ്ചയത്തിൽ, തുപ്പന്നന്നുരിയും നീലകളും ഭൂതത്തിരിയും തുണ്ണാജ്ഞന നാരെ പോലെ അന്നേയാന്നും അറിയാതെയും മുൻകയത്തൽ കൂടാതെയും എതിരായി നില്ക്കുന്നിവന്നുപോയി. ഒക്കെ വിൽ കൊച്ചി രാജവംശത്തിലെ ഒരു തന്നുരാൻ ഇവക്കു കലഹം രണ്ട് കക്ഷികൾക്കും ഉടവില്ലാത്ത വിധത്തിൽ തീർത്തു.

കമാറൻനായങ്കര മനസ്സിൽ ഇം സംഗതി, മഴ വെള്ളത്തിലെ * മീൻകൂട്ടുകളേപോലെ ചുററിത്തിരിയു

* എഴുത്തുറുവാൻ എന്നും പറയാറണ്ടും.

നാണ്ട്. എന്നാൽ തല്ലാലും, അതു വിചാരവും കൂരെ വലിച്ചേരിത്തു് മല്ലപാനി, മല്ലത്തിനേൻ്റെ പാനി നിരത്തിയ കടയിലേക്കു എന്നപോലെ ധിരതിയായി നടക്കുന്നോരും, പിന്നിൽനിന്നു് ഒരു ചുമ കേട്ടിട്ടു് കുമാരൻനായർ തിരിത്തുനോക്കി.

കു: നാ:— അപ്പുന്നന്നുതിരിയോ?

തു: ന:— എങ്കിൽ തോന്നുനു.

കു: നാ:— നിങ്ങൾ, ഇനിയും മരിച്ചിട്ടില്ലോ?

തു: ന:— തോൻ മരിച്ചാൽ നിന്നേൻ കാര്യം അമാന്തമാവില്ലോ?

കു: നാ:— എന്നേൻ കാഞ്ഞത്തിനവേണ്ടി നിങ്ങൾ മരിക്കാതിരിക്കുന്നേണ്ടോ.

തു: ന:— നിന്നെന വിചാരിച്ചിട്ടു് തോൻ ജീവിക്കാതിരിക്കില്ലോ.

കു: നാ:— നിങ്ങൾ ജീവിച്ചിട്ടു് എനിക്കൈനു് കാഞ്ഞമാണോ?

തു: ന:— തോൻ മരിച്ചാൽ നിന്നെന അർക്കു വലിച്ചുകഴിയിലിട്ടോ?

കു: നാ:— കഴുക്കരു ഉള്ളിപ്പും കഴിയിൽ ഇടനാട്ടു് എന്തിനാണോ?

തു: ന:— കഴുക്കരു എല്ലു് തിന്നില്ലോ.

കു: നാ:— എന്നാൽ കരക്കരും മോറയും തിന്നുന്തെ.

തു: ന:— നിന്നേൻ എല്ലു് അവരറക്കും തുടി കടിച്ചാൽ പൊട്ടില്ലോ.

കു: നാ:— എല്ലു് കടിച്ചാലും പൊട്ടംത്തതു് ഒരു ഗുണമാണോ?

തു: ന:— അതു മൂലം പല്ലിനാണ് വേണ്ടത്

ക: നാ:— പല്ലാക്കം കടിച്ചുനോക്കാറില്ല.

തു: ന:— പല്ലകൊണ്ടാണ് കടിച്ചു നോക്കേണ്ടതു്

ക: നാ:— പല്ലും കൊണ്ടു് കടിച്ചു നോക്കാൻ ശ്രോന്തനായ രദ്ദും കാണണില്ല.

തു: ന:— അധികം കടിപ്പും ഒരുപ്പും ഏല്ല.

ക: നാ:— എന്നാൽ കടിപ്പും ഒരുപ്പാടായിരിക്കുമോ?

തു: ന:— അതേ, ഭാഗികനേബാൾ വെള്ളിവും മരം കടിപ്പാൻ.

ക: നാ:— കാമികനേബാൾ അമൃതം മല്ലവും കടിപ്പാണം.

തു: ന:— നീ കടികന്നതു് എപ്പോഴും മല്ലമണ്ണേ!

ക: നാ:— മല്ലവും അമൃതലേ!

തു: ന:— അമൃതം വിഷത്തിന്റെ ഉടല്ലിപ്പുണ്ടോ?

ക: നാ:— വിഷം അമൃതിൽ കത്തുണ്ടിപ്പോയില്ലോ?

തു: ന:— നീ ഒന്നിലും കത്തുണ്ടിപ്പോകുന്നില്ല.

ക: നാ:— ഒന്നിലും എന്നെ കത്തുകാൻ വയ്ക്കില്ല.

തു: ന:— നിനെ കത്തുകേണ്ടതു് വടികൊണ്ടു് അടിച്ചിട്ടാണ്

ക: നാ:— അടിച്ചു വടിമേൽ ചുരക്കുവന്നാണ് താൻ.

തു: ന:— വടി മാറ്റേബാൾ നിനക്കാൽ സഹായത്തിനു ശ്രാക്കയില്ല.

ക: നാ:— ആത്മില്ലാത്തവക്ക് ദൈവം തുണ.

തു: ന:— നിനക്ക് ദൈവവിച്ചാരം ഉണ്ടോ?

ക: നാ:— ദൈവത്തിനു് എന്നേറു വിച്ചാരം ഉണ്ടു്

തു: ന:— നീ വല്ലപ്പോഴും കാവടി പേരിയിരിക്കുന്നോ?

ക: നാ:— തോൻ പലപ്പോഴാം കാവിന്റെ അടി പേരി ട്രണ്ട്.

തു: നാ:— നീ താടിയും നീട്ടി കരപ്പും ഉട്ടതു “അയ്യപ്പാ” “അയ്യപ്പാ” എന്ന അട്ടക്കാരണങ്ങോ?

ക: നാ:— തുച്ചികാർ പാടത്തിലെ ജോലിക്ക് ചെർക്കു ക്കൊള വിളിക്കുന്ന അയ്യപ്പനെ വിളിക്കുന്ന ക്കു താ എന്നിക്കില്ല.

തു: നാ:— നീ വഴിവാട് കൊടുക്കാരണങ്ങോ?

ക: നാ:— തോൻ വഴിയിലെ പാട് സഹിക്കാരണ്ട്

തു: നാ:— നീ രാമനാമം ജപിക്കാരണങ്ങോ?

ക: നാ:— തോൻ രാമക്കളിടെ നാമം ജപിക്കാരണ്ട്

തു: നാ:— നീ ഗ്രതവായുരപ്പുനെ ദർശിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

ക: നാ:— തോൻ കൊടുക്കാനല്ലെന്നും വിമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്

തു: നാ:— നീ തുപ്പയാറിൽപ്പോയി വെടി വെള്ളിച്ചി ട്രുണ്ടോ?

ക: നാ:— തോൻ നായാട്ടിനുപോയി വെടി തെററിച്ചി ട്രുണ്ട്

തു: നാ:— നീ പഴനി സുഖുമണ്ണുനെ വസിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

ക: നാ:— തോൻ കാൾ വിഗ്രഹമനെ നിന്മിച്ചിട്ടുണ്ട്

തു: നാ:— നീ ഗംഗാജലത്തിൽ കളിച്ച പാപം പോക്കീ ട്രുണ്ടോ?

ക: നാ:— തോൻ ഭാരതപ്പുഴയിൽ കളിച്ച് ചേരു് പോ കീടുണ്ട്.

തു: നാ:— നീ ശ്രവതിയെ പുജിക്കാരണങ്ങോ?

ക: നാ:— തോൻ തുപ്പയാറിൽ ചുംബിക്കാരണ്ട്.

തു: ന:— നീ പാത്രമഹയ (Lady of Fatima) വല്ലപ്പോഴി
കണ്ടിട്ടണോ?

ക: ന:— തൊൻ ഉമ്മ— നമ്മ് പലപ്പോഴി. കണ്ടി
ട്ടണ്ട്.

തു: ന:— നിന്നു ലെവാക്കതി കേവലം ഇല്ലോ?

ക: നാ:— എന്നിക്കു ദേഹശക്തി ധാരാളം ഉണ്ട്.

തു: ന:— നീ കാഞ്ചി. പറയാത്തതു് എന്തുകൊണ്ടാണോ?

ക: നാ:— നിങ്ങൾ കാര്യമായി കമ്മം പറയാത്തതു
കൊണ്ട്

തു: ന:— നീ ഒന്നു പറയുംപോരു മരിയാനിൽ ചാട്ടന
തെന്തിനാണോ?

ക: നാ:— “ഒന്നുകൊണ്ടിരേയെന്നും രണ്ടിന്റെ ബലം
ബലം” എന്നവെച്ചിട്ട്

തു: ന:— അഞ്ചിനെയാണെങ്കിൽ നീ മുന്നിനെ നാലാൽ
വശത്തു വരുത്താറോ?

ക: നാ:— നാലാലോ! നാനുറാൽ വശത്തുവരുത്താറോളോ?

തു: ന:— നിന്നു വേഡാന്തം പറഞ്ഞതാൽ മനസ്സിലാ
വില്ലോ?

ക: നാ:— എന്നിക്കു വേഡാന്തം വന്നാൽ കമ്മം മനസ്സി
ലാക്കേണ്ടോ.

തു: ന:— നീയെ വക്കനാണോ.

ക: നാ:— തൊൻ ഒരു ചോകനാണോ.

തു: ന:— നീ ഒരു സുന്ദരവിധിയാണോ.

ക: നാ:— തൊൻ വിധ്‌ഡിത്തമില്ലാത്ത കര സുന്ദര നാണ്ട്:

തു: ന:— നിനക്ക് വിധ്‌ഡിത്തം കേവലം ഇല്ലെന്നോ?

ക: നാ:— ഒന്നണ്ട് എന്നാണ് ചിലാർ പറയുന്നത്.

തു: ന:— എന്നാണപോലും ആ ഒന്ന്

ക: നാ:— അതു പരയാത്തതാണ് നല്ലത്.

തു: ന:— അതു കേരിക്കാത്തതല്ലേ ചീത.

ക: നാ:— നിശ്ച്യിച്ചാൽ പരയാം.

തു: ന:— അതെന്തെന്ന് കഷണം പറയു.

ക: നാ:— അതു നിങ്ങളുമായിട്ടുള്ള സഹവാസമാണ പോലും.

തു: ന:— അതു എൻ്റെ വിധ്‌ഡിത്തമല്ലോ?

ക: നാ:— ബ്രാഹ്മണന് വിധ്‌ഡിയാവാൻ പാട്ടേണ്ടോ?

തു: ന:— ബ്രാഹ്മണനെ വിധ്‌ഡിയാക്കാൻ നീ നോ കേണ്ടോ.

ക: നാ:— ബ്രാഹ്മണനെ ഉഭാരബുദ്ധിയുള്ളവനാക്കാനാണ് തൊൻ നോക്കുന്നത്

തു: ന:— അതു എങ്കിനെ എന്ന് മനസ്സിലാക്കിത്ത രാമോ?

ക: നാ:— ക്ഷമയോടെ കേട്ടാൽ തൊൻ പരയാം.

തു: ന:— വിസ്തിച്ച പറഞ്ഞതാളി, എനിക്കു ധാരാളം അവസരമണ്ട്.

ക: നാ:— വെള്ളം കെട്ടിനിനാൽ അതു വളിക്കെട്ടി അഴുക്കായി പല രോഗങ്ങൾക്കും വഴിവെച്ചുകൊടുക്കും.

തു: ന:— വെള്ളം കെട്ടിനിത്തത്തു് ശരി, പിനേ ?

ക: നാ:— അംഗമിനെതന്നെ ദേഹത്തിൽ വാതം—
പിത്തം—കഫം—രക്തം മുതലായവയും വ്യാപിച്ച
കിടക്കുന്നണ്ട് വ്യാപ്തിക്കു ഭംഗംവരുത്തിയാൽ അവരു
കാരോ സ്ഥാനത്തു് ഉറവിക്കുച്ചും. അപ്പോൾ പല രോഗ
ങ്ങളും പിടിപെട്ട് ദേഹം ജീലിച്ചു നശിച്ചുപോകും.

തു: ന:— ഒന്നം കെട്ടിനിത്തത്തു് ശരി. പിനേ ?

ക: നാ:— അതുപോലെ തന്നെയാണ് പണവും
പെണ്ണിം.

തു: ന!— അവധി വന്നു !

ക: നാ:— തുപ്പൻ നമ്പുതിരി, നീലക്കുന്ന ഭൂതിരി മുത
ലായ കബേരമാരകട ഇല്ലഞ്ചിൽ, അന്തൃപാണി
സ്ഥാർം എഴുപ്പാത്തതുകൊണ്ട്, “മെല്ലീന്തസ് മുഡു”
പോലെ ഇരിക്കുന്ന, അന്തർബന്ധനങ്ങളും. അന്തർജജന
ങ്ങളും കിടപ്പുണ്ട് പണാതെത കെട്ടിവെയ്യുത്തു്
പെണ്ണിനെ * കെട്ടാതെ വെയ്യുത്തു് രണ്ടിനേയും
മനശ്ശോപയേരഗത്തിനു് കെട്ടശിച്ച വിട്ടകൊട്ടക്കേ
ണ്ടതാണ്

തു: ന:— പണവും പെണ്ണിം കണ്ണവരുടെ പിരടിയിൽ
വെച്ചുകൊട്ടക്കേണ്ടുന്ന പണ്ണഞ്ചാണോ?

ക: നാ:— രണ്ടും അന്തൃപ്പ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്യുണ്ടുന്ന
വസ്തുക്കളാണെന്നു താൻ പറയുന്നുള്ളൂ.

തു: ന:— അതു ആലോച്ചിച്ചിട്ടുവേണം ഏറേനു താനും
പറയുന്നുള്ളൂ.

ക: നാ:— കനാമതു് പണ്ടത്തിന്റെ കാര്യം എടുക്കുക.

തു: നാ:— അതായിരിക്കാം നിങ്ങൾക്കു മുഖ്യകാര്യം.

ക: നാ:— എനിക്കു പണ്ടത്തെക്കാം പെണ്ണാണ് മുഖ്യ കാര്യം.

തു: നാ:— പിന്ന പണ്ടത്തിനെ മുഖ്യകാൽമായി കനാ മതു് പിടിച്ചതെന്തിനാണ്?

ക: നാ:— അതു് പെണ്ണിനു് മുഖ്യകാര്യമായിരിക്കു കൊണ്ടു്

തു: നാ:— അതുടെ, പണ്ടത്തപ്പറിപ്പിയു.

ക: നാ:— നിങ്ങളുടെ പെട്ടിയിൽ എത്ര പണമണ്ഡ്, മലടിയുടെ ഗർഭപാത്രംപോലെ ഉപയോഗമില്ലാതെ കിടക്കുന്നു.

തു: നാ:— പണം ഉപയോഗിക്കേണ്ടതു് ശരിയായ മാർഗ്ഗ ത്തിൽ ചിലവാക്കാനാണ്.

ക: നാ:— ശരിയായ മാർഗ്ഗം നിങ്ങളുടെ കണ്ണിൽ കുന്നു പോലും കാണുകയില്ല.

തു: നാ:— നഷ്ടം വരുന്ന മാർഗ്ഗത്തിൽ താൻ പണം ചില വാക്കുകയേ ഇല്ല.

ക: നാ:— പലിശരീര മാത്രമേ കൊടുക്കുകയില്ല എന്നു്

തു: നാ:— പണ്ടത്തിനു് പലിശ കിട്ടാത്തതു് നഷ്ടമല്ലോ?

ക: നാ:— അതു തെത്തിയാണോ അതുണ്ടാക്കേണ്ട അവതർജ്ജ നിങ്ങൾക്കു വിറരക്കുടെ?

തു: നാ:— തന്ത്രം ധ്രൂവൻ പറഞ്ഞപോലെ, പഴയ നിയമക്കാരാണു്

കു: നാ:— അതു ഇം പുതിയ കാലത്തു് പറവകയില്ല.

തു: നാ:— പണം എങ്ങിനെ ചിലവാക്കണം എന്നാണോ നീ പറയുന്നതു്?

കു: നാ:— എന്നെല്ലാലെ ഉള്ള അർഹനാരായ അത്മി കഞ്ച സഹായിച്ചിട്ടു്

തു: നാ:— അതിൻ്റെ, നരിയുടെ പക്ഷൽ പത്രവിന്നെല്ലാ റാൻ കൊടുക്കുന്ന കാലംവരട്ട്

കു: നാ:— തൊൻ നരിയല്ല, നരനാണോ.

തു: നാ:— നീ നരന്നല്ല, നരകനാണോ

കു: നാ:— അതോന്നും തൊൻ ചോദിച്ചതിനു് സമാധാ നമായില്ല.

തു: നാ:— നിനക്കു എത്ര പണം വേണം?

കു: നാ:— എനിക്കു എഴുന്നുവു് ഉരപ്പിക വേണം.

തു: നാ:— എന്തിനു്?

കു: നാ:— ഒരു വിധിക്കും തീക്കാൻ.

തു: നാ:— ഒരു കടം തീക്കാൻ മരറാതെ കടം ഉണ്ടാ ക്കേതു്.

കു: നാ:— വിധിക്കും അടിയന്തിരമായിത്തീക്കണം.

നിംബുളിടെ കടം അടിയൻ തരംപോലെ തീരുതു കൊള്ളിം.

തു: നാ:— നീ വാദിയാൽ കൊടുക്കുന്നവന്നുണ്ടോ?

കു: നാ:— പിന്നൈയോ? നിംബുളി എന്ന കന്ന തല്ലി നോക്കു.

തു: നാ:— തല്ലി നീ കൊടുക്കം. പണം നീ കൈക്കലാക്കം.

ക: നാ:— തൊൻ തല്ലുകൊടത്തു് പണം കൊള്ളാറില്ല.

തു: നാ:— നീ കൊള്ളിയേ ചെയ്യാറില്ല.

ക: നാ:— അരു സന്റപായം എനിക്കില്ല

തു: നാ:— എന്ദോ കമാര! ചോടെ വീഴന വെള്ളം മേലോട്ടു് കെരിപ്പോകമോ?

ക: നാ:— അതു പ്രത്യേകിരോധമല്ലോ?

തു: നാ:— കടം വീടുന്നതു് നിന്നെന്ന പ്രത്യേകം വിരോധമല്ലോ?

ക: നാ:— തൊൻ വീട്ടാത്ത കടം ഉണ്ടോ?

തു: നാ:— നീ വീട്ടിയ കടമുണ്ടോ?

ക: നാ:— വീട്ടിയാൽ പിനെ കടം ഉണ്ടാകമോ?

തു: നാ:— നീ വീട്ടാഞ്ഞാലുള്ള കമയാണു് പരയുന്നതു്

ക: നാ:— വീട്ടാഞ്ഞാൽ നഷ്ടത്തിൽ കഴിച്ചുകൂടാനോ?

തു: നാ:— തരാഞ്ഞാൽ നഷ്ടം കൂടാതെയും കഴിക്കാം.

ക: നാ:— എഴുന്നുവു് ഉരപ്പിക നിങ്ങൾക്കു് വലിയ കാഞ്ഞമാണോ?

തു: നാ:— അതും എനിക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞകൂടാ.

ക: നാ:— പണമുള്ളവക്കു അതില്ലപ്പറവും സാധിക്കാം.

തു: നാ:— നീ തൊൻ പരയുന്നതു് കന്നു് കേരിക്കമോ?

ക: നാ:— കേരിക്കാം. അറബസർക്കന്നതു് ആലോച്ചിച്ചിട്ടുണ്ടോ.

തു: നാ:— നീ പണത്തിന്നെന്ന കാഞ്ഞം മാത്രം എന്നോട്ടു് ഉച്ചരിക്കേണ്ടു.

കു: നാ:— പെണ്ണിൽ നിങ്ങൾക്കു ഭേദവുമില്ല.

തു: നാ:— ഈ രണ്ട് മാത്രമേ ലോകത്തിൽ ഉള്ള എന്നോ?

കു: നാ:— ഇതിലും മികച്ച രണ്ട് ലോകത്തിൽ മരും നാമില്ല.

തു: നാ:— ഈ രണ്ടിലും എൻ്റെ സഹായം കാംക്ഷി ക്കേണ്ടോ.

കു: നാ:— പണം തന്നാൽമാതി. കാംക്ഷിക്കുന്നതു തോൻ അന്തിക്കൊള്ളിംബു.

തു: നാ:— പണം തോൻ തരിപ്പ് എന്ന പറത്തില്ലേ.

കു: നാ:— നിങ്ങൾ വാക്കു മാറ്റുന്ന അള്ളം അല്ല.

തു: നാ:— ഇപ്പോൾ എന്തു വിചാരിക്കുന്നോ?

കു: നാ:— നിങ്ങളുടെ പണം ശജാധൻ ദായ്യു പ്പോലെ അന്തരുക്കൊണ്ടാണ് തോൻ ചിലതെല്ലാം വിചാരിച്ചുപോയതു്

തു: നാ:— എൻ്റെ പണം ശ്രദ്ധാന്തകന്നുകയാണ്.

കു: നാ:— തോൻ ശ്രദ്ധാന്തകരണ്ണറമാണ്

തു: നാ:— നീ ശ്രദ്ധാന്തനാണ് തോൻ പോകുന്ന.

കു: നാ:— തോൻ ത്രിടയണ്ട് നിങ്ങളുടെ പട്ടിവരെ.

അവർ പിന്നേയും കരുഴുരം നടന്നു. നീലക്കുന്ന ഭൂതിരിയുടെ മനയുടെ പട്ടികയെ എത്തി. അപ്പോഴാണ് കമാരൻനായക്ക് കൈ (Brain Wave) മിന്നൽ പോലെ ഉള്ള തോന്തു ഉണ്ടായത്. തുപ്പൻ നന്ദതിരിയും നീലക്കുന്ന ഭൂതിരിയും തമ്മിൽ സ്പരശം ഉണ്ടാക്കിയതു്

കൊച്ചിയിലെ ഒരു തന്മാരാനാണ് എന്നാലും കൂടി ഇവർ രണ്ടാഴ്ചം പണ്ഡിതന്ത അട്ടപ്പിൽ എത്തിട്ടില്ല. അന്നോന്നും ലോധ്യം പറയാമെന്ന മോഹം രണ്ടു ടക്കം തുളിനുംപോലെ ഉണ്ടായിരുന്നവെക്കില്ല. അതിനായി മറേരു മനയിലേക്ക് ചെല്ലാൻ കാരോത്തതക്കം ശൈക്ഷണിക്ക് ഇത്വതും, കാരോ നല്ല അവസരത്തിനു കാത്തുനില്ലെങ്കയായിരുന്നു. തുടക്കം തുപ്പന്നന്നുതിരിയിൽ നിന്നു വരുടെ എന്ന ഭട്ടിരിയും ഭട്ടിരിയിൽനിന്നു വരുടെ എന്ന തുപ്പൻ നന്നുതിരിയും ആശിഷ്ട ആറുരു നോറിർിക്കുകയായിരുന്നു. ഇതു തന്റെ കാര്യസാല്പ്പരത്തിനും ഒരു തന്മാരാത്തരം അവസരമാണെന്നും കമാരൻ നായർ കണ്ണും കറേ കളിവു പറവാൻ കമാരൻനായർ നിശ്ചയിച്ചു. നായരുടെ കളിവും കവികളുടെ കളിവും വെരും നവീനാദയങ്ങളുണ്ടു്.

ക: നാ:— നിങ്ങൾ ഒരു മിനിട്ട് ഇവിടെ നില്ക്കിൻ. എനിക്കു ഭട്ടിരിയോട് ഒരു വാക്കു പറവാൻണ്ടു് ഇവിടെ നിന്നാൽ പുതുവത്തിലുള്ളവർ നിങ്ങളെ കാണുകയില്ല.

തു: ന:— വേഗം വരണ്ണ.

കമാരൻനായർ-ഉത്തരമായി തലയും കനിഞ്ഞക്കി, ഭട്ടിരിയുടെ പുതുവത്തു് കേരി ചെന്നപ്പോരി, ബേക്കരായ ഭട്ടിരി ഒരു കണ്ണുലമേൽ കിടക്കുന്നതും കാര്യസ്ഥനു ചിലക്ക് പണം എല്ലാിക്കൊട്ടക്കുന്നതുമാണു് കണ്ണതു്. ഭട്ടിരി— എന്നാ വന്നതു്

ക: നാ:— പേടിക്കേണ്ട. എന്നെന്ന കാര്യത്തിനു വന്നതല്ല.

എ:— പിന്നെ ആരുത്തിനു വന്നതാണ്

ക: നാ:— (സപകാള്ളു) അയാൾ അതാ അവിടെ നിൽക്കേണ്ടണ്ട്. നിങ്ങൾ ഇവിടുന്ന നോക്കിയാൽ കാണില്ല. വരിൻ.

ഭട്ടിരിയേയും കൂട്ടി കമാറൻനായർ ഒരു ചെറിയ തിണ്ടിനേൽ കേരി തുപ്പൻ നന്ദുതിരി കരേട്ടത്തു് നിൽക്കുന്നതു കാണിച്ചുകൊടുത്തു. ഭട്ടിരിക്കു അരുശുള്ളവും സന്ദോഹിവും ഒരേ നിമിഷത്തിൽ ഉണ്ടായി.

എ:— എന്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ ഇന്തോട്ട് വിളിച്ചില്ല.

ക: നാ:— അദ്ദേഹത്തെ കാണിച്ചുതന്നുതന്നെ എൻ്റെ പ്രക്രമവന തെറ്റാണ് കാഞ്ഞും അതു ഗോപ്യമായി രിക്കണ്ണം എന്നാണ് താക്കീതു്

ഡ:— എന്തുണ്ടായി.

ക: നാ:— അദ്ദേഹത്തിനു് ഇന്ന് ഒരു ഭൃഗുകനം പററി.

ഡ:— എന്തിനെ ? —

ക: നാ:— എഴുന്നേറപാട്ട് കണ്ണത്തു്, നാഴിയും മറവും എടുത്തു ഒരു വുംഖലി വടക്കിൽനിന്നു് തെക്കേണ്ട് പോകുന്നതാണ്

ഡ:— അതു മോശം ശകനമായിപ്പോയി അല്ലോ ?

ക: നാ:— അല്ലെങ്കിലോ ആ വുംഖലി ഒരു ഉത്തരംഗസ്തു നിയും കൂടി അപ്പായിരുന്നു.

ഡ:— എന്നിട്ട് ?

ക: നാ:— പണം ഇടപാട്ട് — സ്രീസേവ — കമ്മാരംഭം — എന്നതോക്കെ ഇന്നതെത്ത് ദിവസം വേണ്ടെന്നവച്ചു.

ഭ:— ശകനപ്പീഡി ഉള്ളപ്പോൾ അതൊട്ട് നന്നല്ല.

ക: നാ:— എന്നാൽ വജനാപ്പുട്ടി തുരകകയില്ല എന്ന പിടിത്തംകൊണ്ട് അല്ലെങ്കിൽ ഒരു അബദിയാണെന്നു പിണ്ഠാത്ത.

ഭ:— എന്താണുത്?

ക: നാ:— ഇന്ന് വന്നാൽ കറേ ഉരുപ്പിക കൊട്ടക്കാ മെന്ന് ഇന്നലെ ഒരാഴ്വാട് വാഗ്ദാനത്തം ചെയ്യപോ യിൽനാ.

ഭ:— എന്നിട്ട്?

ക: നാ:— വാഗ്ദാനത്തപ്രകാരം വന്ന, പണത്തിന് അയാൾ കാര്ത്തനില്ലെന്നാണ് വജനാ തുരകില്ലെന്ന് ഒരു ശപമം നന്നുതിരി ചെയ്യപോയിട്ടും ഉണ്ട്

ഭ:— അപ്പോൾ പണത്തിന് ബുദ്ധിമുട്ടി.

ക: നാ:— പണം തീണ്ടാരിയായ ഭായ്യെയപോലെ യായി.

ഭ:— (ആലോച്ചിച്ചിട്ട്) അല്ല നായരേ! നാരാധാരമേ നോൻറെ “സ്വമന്തകം” ബേക്ക് തുപ്പന്നന്നുതിരി യുടെ ഇല്ലത്തിനേൻ്റെ അട്ടത്തല്ല?

കമാരൻനായർ ഒന്ന് തെട്ടി. എന്നാൽ വിരോധ ത്തിന് ആ നിമിഷത്തിൽ പരിഹാരം കാണാൻ കമാരൻ നായരെപ്പാലെ ഭേദിയിൽ ആളില്ല.

ക: നാ:— മധ്യിച്ചൽ സമന്വാദാണ്. തന്നിൽ താണ വരോട്ടല്ല എന്ന പ്രമാണം കേട്ടിരിക്കുന്നോ?

ഭ:— ആ പ്രമാണവും കടവുമായിട്ട് എന്താ സംബന്ധം?

ക: നാ:— കടം വാത്രേണ്ടും സമരാരോടായിരിക്കണം. തനിൽ താണവരോടാവാൻ പാടില്ല എന്ന പിടിത്ത വുംകൂടി നന്ദതിരിക്കണ്ടു്.

ഭ:— ആ പിടിത്തത്തിൽ ഒരു തെററം ഇല്ല.

ക: നാ:— നന്ദതിരി കടം മേടിക്കേണ്ടതു നന്ദതിരി യോടു തന്നെയാണ്‌പോലും.

ഭ:— അതും ഉചിതമെന്ന.

ക: നാ:— പോരാത്തിട്ടു് അദ്ദേഹത്തിനു് നിങ്ങളാണു അടക്കത്തുകളും അതും.

ഭ:— അതും ശരി.

ക: നാ:— എന്നിട്ടാണു് ഇവിടെ വന്നതു്

ഭ:— ഒരു തരക്കെടും ഇല്ല.

ക: നാ:— അപ്പോൾ പണ്ണേതേ കമ്മ കാര്യം അദ്ദേഹ ത്തിനു് ഒരു ശക.

ഭ:— അതാക്കെ രാജിയായ കമയപ്പേ?

ക: നാ:— അഭിമാനിക്കിരാക്ക ശക തീരാൻ കുറേ പിടിക്കം.

ഭ:— കാലാവരണപ്പേച്ചതേതണ്ണു കാലവുംകൂടികഴിത്തു.

ക: നാ:— ശരി. എന്നാലും അയാൾക്കു ബുദ്ധായി തോന്നവനു എന്നമാത്രം.

ഭ:— അദ്ദേഹം എപ്പോൾ വരുന്നതും എനിക്കു സന്തോഷമാണെന്നു പറയണം.

ക: നാ:— അതും തോന്ന വെട്ടിപ്പായി ‘ബോധിപ്പിച്ച കൈംകൂളം’.

എ:— നല്ലത്. ഇപ്പോൾ എത്ര വേണ്ടിവരും?

കു: നാഃ:— ആയിരും മതി.

* * * *

ആയിരും ഉരുളികയുടെ നോട്ടുകളും കീരയിലാക്കി, കമാരൻനായർ ജയഭാവത്തോടെ തുപ്പൻ നന്ദതിരിയുടെ അട്ടത്തേതക്കവറൻ.

കു: നാഃ:— നിങ്ങളുടെ നിശ്ചയം, മരൊരു ദിക്കിൽനിന്നു എനിക്കു അനുസ്ഥിതമായി ഉണ്ടാക്കി.

തു: നാഃ:— നിന്റെ ഭാഗ്യത്തിന് എതിരില്ല.

കു: നാഃ:— സ്രീകളുടെ നിശ്ചയം അര അനുസ്ഥിതമായി എന്നു സൗക്യിൽ നിങ്ങളുടെ നിശ്ചയം മുഴുവനിലും കവിഞ്ഞത് അനുസ്ഥിതമായിപ്പോയി.

തു: നാഃ:— എന്തുകൊണ്ടു് ?

കു: നാഃ:— എഴുന്നുറവിനു് അർഹതയില്ലെന്നു് നിങ്ങൾക്കു തോന്ത്രിയ തോൻ ആയിരത്തിനു് തുടി അർഹന്നു സെന്നു് ഭ്രതിരിക്കു തോന്ത്രി.

തു: നാഃ:— ആ, തോന്ത്രം അദ്ദേഹം വളരെകാലം കൊണ്ടു നടക്കയില്ല.

കു: നാഃ:— എന്തുകൊണ്ടു് ?

തു: നാഃ:— വാങ്ങുമ്പോൾ, മടക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടുമെന്ന വിചാരം നിങ്ങൾക്കു ഉണ്ടാകയില്ല.

കു: നാഃ:— തിന്നുമ്പോൾ വയററിൽ വേ ദ ന യ ട വിചാരം എനിക്കു ഉണ്ടാകാറില്ല.

തു: നാഃ:— എത്രയാലും നിനക്കു ഒരു വലിയ സിലുപി ഉണ്ടു്.

ക: നാ:— അംഗവിനെ ക്രൈ പ്രസിലി എനിക്കവേണ്ട.

തു: നാ:— ഉള്ളിൽ ഇല്ലാതാക്കാൻ നിവൃത്തി ഇല്ല.

ക: നാ:— എന്നാൽ ഉണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നത് എന്നെന്ന് പറയു.

തു: നാ:— നിന്റെ നാവിൽ സരസപതി എപ്പോഴും വി ഇയാട്ടുന്ന.

ക: നാ:— അംഗത്വാർത്ഥിക്കുന്നത്

തു: നാ:— നിന്റെ ഉള്ളിക്കളും ലക്ഷ്യിയും വിഉയാട്ടുന്ന.

ക: നാ:— ഇവർ രണ്ടും എന്നേരു ശ്രദ്ധമേടയിൽ വിഉ യാടിയാൽ നന്നായിരുന്നു.

തു: നാ:— എനിക്കു നിന്നോട് അസൂയ തോന്നുന്ന.

ക: നാ:— എനിക്കു നിങ്ങളെല്ലാം പിടിച്ചു കല്പകാനു തോന്നുന്ന.

ചാല തൃക്കൈട്

കൂൺകരപ്പ് ശമ്പം കന്നു ഉണ്ടാക്കാതെ, അണ്ണാ കൈട്ടൻ മാണിയിടെ പോളയിൽ എന്നപോലെ അസാ രം വിടന്നനില്ലെന വാതിൽപ്പോളിയും ഉന്നിത്തറനു കമാ രഞ്ഞായതെട വീട്ടിനേര ചുമ്പവത്രു് കേരിത്തേന. നേരംപോകകൊണ്ട് നേരം പോകാമെനുവച്ചിട്ടാണു് കരപ്പ് എഴുത്തു തചാൽപെട്ടിയിൽ ഇടനേപാലെ, അ വിടരെത്തേനു തുമ്പിയതു്. അപ്പോൾ യവതികളുടെ മോട്ടാക്കാണ്ട് നിരതെ, കൈ വലിയ ആൽബവും മടിയിൽവെച്ചു കാരോ മധുരമനോരാജുത്തിൽ മുകിയി തന (എന്നു പതിനാറായ) നായർ, സഹജമായ മറ്റു ദാസത്തോടെ കരപ്പോട്ട് ഇരിപ്പാൻ പറഞ്ഞെ.

തിണ്ണക്കരപ്പ്:— എന്നാ അലോചനയിൽ ലയിച്ചപോ ലെ ഇരിക്കുന്നത്?

കമാറൻനായർ:— പിലപ്പോൾ അലോചനയിൽ ലയി കഴം. പിലപ്പോൾ സുലോചനയിൽ ലയിക്കും.

കു: കു:— പിലപ്പോൾ മദ്യപാനത്തിലും ലയിക്കും.

കു: നാ:— എന്നോ! സകല പാനവും എനിക്ക രസ മാണം.

കു: കു:— ഈ മദ്ദരവും മദ്ദരേക്ഷണയും മതി എന്ന വെക്കരിത്തോ?

കു: നാ:— അണം എന്നെന്ന ജീവിതവും മതിയെന്നും വെക്കും.

കു: കു:— എന്നായിരുന്ന അലോചന?

കു: നാ:— തൊൻ കാമിനിയുടെ കണ്ണിനെന്ന കളിയുടെ കാതിയുടെ കട്ടപ്പതിനെന്ന കൈതുകത്തപ്പറ്റി അലോ പിക്കകയായിരുന്നു.

കു: കു:— നിങ്ങൾക്കു നായയുടെ വാലിനെന്ന വളവി നെന്ന ചലനത്തിനെന്ന ചാപല്പത്തിനെന്ന ചപ്പടംമു യെപ്പറ്റി അലോചിച്ചുകായിരുന്നോ?

കു: നാ:— എന്നോ! വായിപ്പാൻ മിസ്റ്റർ. പി. കൗത്തിരാ മൻനായങ്ങുടെ കവിത കയ്യിലില്ലള്ളപ്പോൾ മിസ്റ്റർ. കീ യുട്ട് കണ്ണത്തപ്പവിനെന്ന കവിതയിൽ കണ്ണാടിക്കേ ണ്ണു കായ്യുണ്ടോ?

കു: കു:— അതുനേനു. ‘കവിയുടെയും കവിതയുടെയും കായ്യും അവിടെ വെക്കു.

ക: നാ:— ഇപ്പോൾ കുട്ടിപ്പും മല്ലരജിപ്പോൾ ചളിവെ
ഉള്ളതിൽ കൂട്ട് വെക്കുന്ന സന്ദേശം എന്നിക്കില്ല.

കൃ: ക:— എന്നാൽ ചളിവെള്ളം ഉണ്ടാക്കിയത് എന്തി
നായിരിക്കും?

ക: നാ:— നിന്നെപ്പോലെയുള്ള അട്ടക്കംക്കവേണ്ടി.

കൃ: ക:— അട്ടയ്ക്ക ചോരയാണ് ഇപ്പോൾ.

ക: നാ:— അതെതെ. ചോര അതു കുടിക്കും, ചളിയിൽ
അതു കിടക്കും.

കൃ: ക:— ഞാൻ കാനുമല്ല, താമരയമല്ല.

ക: നാ:— നീ താനേതാനിയും മേതേതാനിയുമാണ്.

കൃ: ക:— നാഡി കഴിത്തില്ലേ. ഈനി കാഞ്ഞത്തിൽ അ
വേഗിച്ചുകൂടിടും?

ക: നാ:— നാഡി നാടകാരംഭത്തിലെ മംഗളാധംസയല്ലോ?

കൃ: ക:— വല്ലതിനേറയും ആരംഭത്തിൽ നിങ്ങളുടെ നാഡി
എന്ന ശക്രാരിക്കകയല്ലോ!

ക: നാ:— ഞാൻ നിന്നെ ഇപ്പോൾ ശകാരിച്ചോ?

കൃ: ക:— ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ എന്നെന്ന നിന്മിച്ചിട്ടുണ്ടോ.

ക: നാ:— നിന്നെ നിന്മിക്കുന്നതു എന്നിക്കു രസമാണോ.

കൃ: ക:— ഞാൻ നിങ്ങളെ നിന്മിക്കുന്നതോ?

ക: നാ:— അതിലും വലിയ രസം.

കൃ: ക:— ഈ രസത്തെല്ലാണും തുടാതെ നിങ്ങൾക്കു വ
ല്ലതോ ആലോച്ചിച്ചുകൂടായോ?

ക: നാ:— എന്നെന്നും ആലോചന എന്നെന്നും നീ
അറിതേതോ?

കു: കു:— കാമിനിയുടെ കല എന്നോ മരോ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞില്ലോ?

കു: നാ:— നാവുകൊണ്ട് പറഞ്ഞത്തു് അതാണോ

കു: കു:— മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചതു് മരോനോ!

കു: നാ:— അതാണോ വാസ്തവം.

കു: കു:— എന്നാൽ ആ “മരോനോ” ബോധ്യിക്കിന്നു്
ജേക്കിനെ പുരത്താക്കംപോലെ തുറന്നപറയത്തോ?

കു: നാ:— തോൻ വൈശ്രദ്ധായനെപ്പോലെ പറയാം.

കു: കു:— നെമിശാരണ്ട്രത്തിലെ മനിക്കളേപ്പോലെ
ക്കാൻ കേരംക്കാം.

കു: നാ:— കേട്ടാൽപോരാ. നല്ലവല്ലോ. അല്ലിക്കണം.

കു: കു:— തോൻ മനസ്സുവെച്ച കേരംക്കാം; എന്നാൽ
പോരോ?

കു: നാ:— നീ ഒരു ഉണ്ണപ്പനാണോ.

കു: കു:— കണ്ണാമണി കൂടാതെ പറഞ്ഞാൽ ഉണ്ണപ്പനോ.
മനസ്സിലാവും.

കു: നാ:— കണ്ണാമണി വന്നപോകുന്നതു് സദർഭോച്ചി
തമായാൽ നന്നാം.

കു: കു:— അങ്ങിനെ വയ്ക്കാമോ?

കു: നാ:— ചില വാക്കിനീറ പ്രയാത്മകാണ്ട് ബന്ധ
മില്ലാതേടത്തു് ബന്ധം ഉണ്ണാക്കാം.

കു: കു:— ഏനിക്കു മനസ്സിലായില്ല.

കു: നാ:— ഉണ്ണായരണ്ണംകൊണ്ട് തോൻ മനസ്സിലാക്കി
തതരാം.

കൃ: കു:— ഉപകാരം.

കു: നാ:— എന്നാൽ കേരിക്കു; കഴുവിൽ കേരവനാ ജയിൽവാർധം, സത്യവാനംയ കച്ചവടക്കാരനും തമിൽ വല്ല ബന്ധവും ഉണ്ടോ?

കൃ: കു:— ഒന്നമില്ല.

കു: നാ:— ഇല്ലെന്നോ? രണ്ട് കൂട്ടക്കും ശ്രീയായി തുകനാ വരല്ലോ?

കൃ: കു:— ഓഹോ! മനസ്സിലായി. കരാരി തുകനാതു് അരുളൈക്കൊല്ലാൻ, മറേ അരാ തുകനാതു് അൽക്ക കരിക്കു് സാമാനം കൃത്യമായി കൊടുപ്പാൻ.

കു: നാ:— തുകക എന്ന വാക്കിനെന്നു രണ്ടത്തുമാണു് ഇതു ബന്ധം ഉണ്ടാക്കിയതു്

കൃ: കു:— ശരി. ഒരു ഉഡാഹരണാവും തുടക്കിപ്പിരയാണോ?

കു: നാ:— അടുട്ടു, പറയാം. വജ്രിത്രൈത്താളിനെന്നു കവി തയിം ഭാരതപ്പുഴയും തമിൽ വല്ല ബന്ധവും കാണാ നാണോ.

കൃ: കു:— ഇല്ല.

കു: നാ:— എന്തോ! രണ്ടിലും നല്ല കഴക്കില്ലേ!

കൃ: കു:— ഉണ്ട്

കു: നാ:— ഇത്രൊക്കെ മനഷ്യരായ നമ്മൾ, വാക്കുകൾ കൊണ്ടുമാത്രം ഉണ്ടാക്കന്ന ബന്ധങ്ങളാണു്

കൃ: കു:— മുഗ്രാദംക്കു് എത്രയാലും ഇതിനെന്നാണും സാധി ക്കയില്ല.

കു: നാ:— ഇത്രപരനും ഇതു മാതിരി ദ്രവ്യം ബന്ധം കുണ്ടാക്കിവിട്ടിട്ടുണ്ട്

കൃ: കു:— ഇംഗ്രേസൻ നിശ്ചേഷ്ടനും നിർവ്വികാരനമല്ലോ?

കു: നാ:— എന്തോ ഇംഗ്രേസന്റെപോലെ ഒരു തികഞ്ഞ തമാശക്കാരൻ ഉണ്ടോ?

കൃ: കു:— മിണ്ടാതിരിക്കു് മഹാപാപി!

കു: നാ:— ജീവികൾ വല്പിക്കണമെങ്കിൽ സ്കീച്ച് ഷന്മാർ എന്ന വിപരിതലിംഗധാരികൾക്കും അന്തേയും നൃം ചിരിച്ചപോകുന്ന ഒരു കൊള്ളളിൽത്താത്ത തോന്നലും, അരച്ചപോകുന്ന ചില ആഭ്യംസാചരണങ്ങളും ഉണ്ടാക്കണമെന്ന നിയമിച്ച ഇംഗ്രേസന്റെപോലെ ഒരു തമാശക്കാരൻം പരിഹാസിയും വേരെ ഉണ്ടോ?

കൃ: കു:— അങ്ങനേ! ഇംഗ്രേസൻ സർവ ടിക്കിലും ഉണ്ടു്

കു: നാ:— എന്നിട്ടേന്താ! അന്യലഭത്തിലെ ബിംബംപോലെ, വിളിച്ചാൽ വിളിയാട്ടകയില്ല. വെള്ളത്തിൽ വീണ മഴത്തുള്ളിപോലെ നോക്കിയാൽ കാണുകയുമില്ല.

കൃ: കു:— ഇംഗ്രേസന്നിധിയിൽ ഒരിക്കൽ നമ്മളാക്കേ എറ്റമല്ലോ.

കു: നാ:— നേരോ! എത്തിയാൽ നീ എങ്കു് ചെയ്യും.

കൃ: കു:— തോൻ ഭക്തിയോടെ അവരെ ദണ്ഡനമസ്കാരം ചെയ്യും. നിംദയോ?

കു: നാ:— തോൻ അവരെ കിക്കിളിയാക്കിച്ചിരിപ്പിക്കും.

കൃ: കു:— മഹാപാപി! ഇംഗ്രേസൻ എക്കിലും പരിഹാസിക്കാതിരിക്കു്.

കു: നാ:— കൊച്ചന്തപ്പുരിൽ കാണുന്ന ഇംഗ്രേസിയെ നിംദിക്കും ശക്കാരിക്കുകയും തുടിച്ചുജ്ഞാമെങ്കിൽ കരേ

സത്തും കാണാത്ത ഇംഗ്ലേഷ്യൻ എനിക്ക് എങ്ങ്
കൊണ്ട് പരിഹസിച്ചുകൂടാം.

കു: കു:— പരിഹാസം കരേടത്തും പാട്ടില്ലാത്തതാണ്

കു: നാ:— കപടകക്കാ! അപമില്ലാത്ത ഇംഗ്ലേഷ്യൻ വല്ല
വക്ക് പരിഹസിക്കാൻ വയ്ക്കുമോ?

കു: കു:— മതി, മതി നാസ്തികന്റെ നമി “നമി”
ന്നും.

കു: നാ:— ഇംഗ്ലേഷ്യൻ ഉണ്ടെങ്കിൽ കരേടത്തു് അയാളു്
ശ്രദ്ധിക്കു.

കു: കു:— അതിനു് നിങ്ങളുടെ ശിപാർ വേണാമോ?

കു: നാ:— എന്നും അതിനിരിയുടെ ശ്രദ്ധാപ്പ മതി.

കു: കു:— എന്നും അതിനിരിക്കെ അന്വലതേതാടല്ലാതെ ഇംഗ്ലേഷ്
രനോടെന്നു ബന്ധമാണ്! തവളില്ല വെള്ളതേതാട
ല്ലാതെ താമരയോട് വല്ല ബന്ധവുമെന്തോ?

കു: നാ:— ഇംഗ്ലേഷ്യൻ പരിപാലിക്കുന്നതു് എന്നുണ്ടി
രിയല്ല?

കു: കു:— സകല ലോകവും പരിപാലിക്കുന്ന ഇംഗ്ലേഷ്
നേയോ?

കു: നാ:— അതെ.

കു: കു:— അയാൾ ഫോമിൽക്കൂടായ കാമിനിക്കൈയാണ്
പരിപാലിക്കുന്നതു്

ഈപ്പോൾ എന്നും അതിനിരിയെ നീ ആരെന്നാണ് വിചാ
രിച്ചതു് അയാൾ ഇംഗ്ലേഷ്യൻറെ പ്രതിനിധിയാണ്
ഇംഗ്ലേഷ്യൻ സ്കൂളിയേടെ നിത്യന്നതു് എന്നും

രിയാൺ, ഇംഗ്രേസ് തിനാറം കട്ടിക്കാറം കൊട്ട കണന്തും എറുപാന്തിരിയാണ്. ഇംഗ്രേസ് കണ്ണിൽ പൊടിയിട്ടവാൻ വേണ്ടി അധാരെഴു സൗതിക്കണന്തും എജി കണന്തും എറുപാന്തിരിയാണ് ഇംഗ്രേസ് പോകാൻ റോമാണി കൊട്ടകണന്തും എറുപാന്തിരിയാണ്

ബീഡിയും സിഗരട്ടും കൊട്ടക്കാരഡണ്ഡോ എന്നും എനിക്കും നിശ്ചയമില്ല.

തീവണ്ടി ആപ്പീസുകളിൽ എന്നപോലെ, “ഇംഗ്രേസ് രാം” എന്നും എഴുതിട്ടും ഒരു Septic Latrine വെപ്പാൻ ആലോചന ഉണ്ടോ എന്നും എനിക്കും നിശ്ചയമില്ല. അതു ചില സ്ക്രീറ്റതാദാരങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടവുമല്ല. കു: കഃ:— ഒരാളെ ഭഷിച്ചാൽ മാത്രം പോരാ. ഉള്ളതും പറയണമല്ലോ.

കു: നാഃ:— ഇംഗ്രേസ് വേണ്ടിപോലേ കൊണ്ടുനടക്കുന്നതും എറുപാന്തിരിയാണെന്നും സമർത്ഥമല്ല തീരു. എറുപാന്തിരിയുടെ സർവ്വതോഭ്രമായ നോട്ട്. ഇല്ലാതിരാ എക്കിൽ ഇംഗ്രേസ് പബ്ലിക്കേഷൻ മരിച്ചു മണ്ണായിപ്പോകമായിരുന്നു.

കു: കഃ:— ആരുടെ ശ്രദ്ധകൊണ്ടായാലും ഇംഗ്രേസ് അവിടെതന്നെ ഉണ്ടല്ലോ, ഇന്തി നിങ്ങൾ പറഞ്ഞത് ഇംഗ്രേസ് തമായ പ്രസ്താവിക്കുന്നും അറിയേണ്ടതും

കു: നാഃ:— ചൂച്ചയുടെ കണ്ണിന്റെ നിറവും അതിന്റെ ചെവിയുടെ തുമ്പതയും തമിൽ വല്ല ബന്ധവുമണ്ഡോ? കു: കഃ:— ഉണ്ടെന്നു ആരും പറയുകയില്ല.

കു: നാ:— എന്നിട്ടെന്താ! നീലക്കണ്ണം പുച്ചജ്ഞ ചൊവി കേവലം കേരംകയെന്നില്ല.

കു: കു:— തോൻ അതു സുക്ഷിച്ചിട്ടിക്കില്ല.

കു: നാ:— കഹണിയും രാജയക്ഷ്മാവും. (=Pthysis—Consumption=കഷയം) തമ്മിൽ വല്ല ബന്ധവും ഉണ്ടായിരിക്കുമോ?

കു: കു:— ഉണ്ടാവാൻ ഇടയില്ല.

കു: നാ:— എന്നിട്ടെന്താ! കഹണിത്തലയനെ കഷയം വായിക്കയെന്നില്ല.

കു: കു:— അതു അതുകൂം പരിശോധിക്കാമല്ലോ.

കു: നാ:— അതുകാരത്തിലെ വൈശ്രക്കാരിന്റെ അതു തിയും, കടലിലെ ഏലമത്സ്യവും തമ്മിൽ വല്ല വാസവുമണ്ണോ?

കു: കു:— വാക്കി മതസ്യങ്ങൾക്കില്ലാത്ത എത്തൊന്നംണ് എല്ലക്കെള്ളതു്.

കു: നാ:— എന്നിട്ടുള്ള പൊളിക്കംപോലെ വൈശ്രക്കാരിന്റെക്കണ്ണങ്ങൾ അതുകാരത്തു നിരന്ന നിൽക്കുന്നതു് കണ്ണാൽ കടലിൽ എല്ല പെട്ടിട്ടണ്ണോ ഉടനെ മനസ്സിലാക്കാം.

കു: കു:— ഇങ്ങിനെ അതു പറഞ്ഞുകേട്ടില്ല.

കു: നാ:— എന്നാൽ അതുകാരമാകന നീലക്കലാസ്സിൽ ഇംഗ്രേസ്കന്ന വൈക്കോടതി ജഡ്ജി, വൈശ്രക്കാരിന്റെക്കണ്ണങ്ങളായ അക്ഷരങ്ങളാൽ, എല്ല ഒഴിഞ്ഞ വാക്കി മതസ്യങ്ങളെ സമീപമൊന്നം കാണ്ണാൻ പാടി

പ്ലൈ കെ തല്ലാലനിരോധന കല്പനകൊണ്ട് മടക്കി യിരിക്കുന്ന എന്നും കവിവചനത്തിലും പറയാം.

കു: കു:— ഈ വസ്യദിശ ഒക്കെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടുവരു നീതും എന്തിനാണോ വ്യാവ്യാനിക്കാൻ താൻ നിർബന്ധിക്കേണ്ടതോ.

കു: നാ:— വെരുതെ ഒന്നമല്ല:

കു: കു:— മലേഷ്ഠ്, ഇല്ലാത്ത കമ്മ്റുദിശ നിങ്ങൾ ഒരി കലും ചെയ്തില്ലെന്നും എനിക്കും നാഡു വോല്ലുമുണ്ട്.

കു: നാ:— അതും താൻ എത്രയെക്കിലും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്

കു: കു:— ഒന്നുകിലും പറയുമോ?

കു: നാ:— ഇഷ്ടാ! രഹസ്യത്തിനവേണ്ടി വിവാഹം കഴിയാത്ത യുവതികളെ പ്രാപിക്കുവോരാ, അവക്കു ഗർഭം ഉണ്ടാക്കുമെന്നും താൻ കാംക്ഷിക്കാറേ ഇല്ല.

കു: കു:— ദേഹം, ദേഹം, മലേഷ്ഠയില്ലാത്ത കമ്മം! നിങ്ങൾ ഒന്നാന്തരം യോഗി തന്നെ.

കു: നാ:— ഒന്നാന്തരമോ. രണ്ടാന്തരമോ എന്നും ആരും കണ്ടി. എന്നാൽ ഒരു തരവും താൻ വെരുതെ വിട്ടു കളയാറില്ല.

കു: കു:— സ്കീകളുമായി ബന്ധം തല്ലാലും വിട്ടു. നിങ്ങൾ ഇതുവരെ പറഞ്ഞ ബന്ധത്തെപ്പറ്റിത്തുടന്ന് പറയു.

കു: നാ:— എന്നാൽ കേരിക്കു. താൻ ഇതുവരെ വിവരിച്ചതുനന്തരായ ഒരു മാതിരി ബന്ധത്തെപ്പറ്റി ഒരു പ്രഖ്യാം ഗ്രാനാമൻ മാസികയിലെ, 1113 മകരം ലക്ഷം ആറിൽ വിവരിച്ചുകണ്ടി.

കു: കു:— നിങ്ങളേക്കാൽ മുമ്പ് സംബന്ധമില്ലാത്തതിൽ
ബന്ധംകണ്ട് ആ മഹാൻ ആരാധിക്കുന്നു.

കു: നാ:— പണ്ഡിതർ ഇ. വി. രാമൻനമ്പുതിരി അവർ
കും. ഭക്തിയും ശ്രദ്ധാരവും തമ്മിൽ ഒരു ബന്ധമു
ണ്ണോന്ന് അദ്ദേഹം തെളിയിക്കുന്നതു്

കു: കു:— എന്നാൽ നിങ്ങളേപ്പോലെ ഒരു മഹാഭക്തൻ
ലോകത്തിലുണ്ടോ?

കു: നാ:— തൊൻ സകലവുംചേറ്റ് ഒരു അവീലാബന്നാനു്
നീ അറിയില്ലോ?

കു: കു:— പല പ്രസ്താവിച്ചിട്ടും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം കണ്ടുപി
ടിക്കാൻവിളിച്ചുന്ന നിങ്ങലുക്കു ഈ ബന്ധത്തോടു് പരി
ഭവിക്കാൻ മാറ്റമില്ലപ്പോ.

കു: നാ:— തൊൻ അങ്ങിനെ വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടോ.

കു: കു:— പിന്ന എങ്ങിനെയാണു് വിചാരിച്ചതു്?

കു: നാ:— ശ്രദ്ധാരം എല്ലാ മനസ്സുരേയും ഒരപോലെ
ബാധിക്കുന്ന ഒരു മനോവികാരമെന്നാണു് തൊൻ
വിചാരിച്ചതു്

കു: കു:— മനസ്സുരെ മാത്രമല്ല, സകല ജീവികളെയും
എന്ന പറത്താൽ തുടി കെട്ടു് അബുദ്ധമില്ല.

കു: നാ:— ആ അഭിപ്രായമാണു്; ഭക്തനാക്കു് സാധാര
ണമാരേക്കാൽ ശ്രദ്ധാരം ജാഗ്നിഷാബന്നന സ്ഥാപന
കൊണ്ടു് നമ്പുതിരി ഇടിച്ചുപൊളിച്ചുകളിൽത്തു്

കു: കു:— നിങ്ങലുക്കു് അദ്ദേഹത്തോടു് കനു് തക്കിച്ചു
ടായിക്കുന്നോ?

ക: നാ:— എന്തു കോപ്പുംകൊണ്ടാണ് താൻ അദ്ദേഹ തതിനെറ്റി നേരെ ചെയ്യണംതു്

കൃ: ക:— അബ്ദാരാക്കൊട്ടൻ തന്നാലാകും വണ്ണം എന്നില്ലേ!

ക: നാ:— അദ്ദേഹം ബുഹാസ്ത്രമാണ് താൻ മുള്ളനെറ്റി അവബാണ്

കൃ: ക:— മലയോട്ടു് കല്പവിത്തിട്ടു് മലമില്ല അല്ലോ?

ക: നാ:— അങ്ങിനെ പരയേണ്ടുനാ അവസരം വന്നിട്ടില്ല.

കൃ: ക:— എന്തുകൊണ്ടു്?

ക: നാ:— അദ്ദേഹത്തിനെറ്റി അഭിപ്രായതോട്ടു് താൻ സന്ധുശ്രീമായി യോജിക്കുന്നതുകൊണ്ടു്

കൃ: ക:— പിനെ എന്താണിതു വിശദിപ്പിച്ചും.

ക: നാ:— ആ അഭിപ്രായത്തിനെറ്റി അടിസ്ഥാനത്തിൽ നിന്നു് താൻ മരഹാന്നിൽ ചാടിവീഴുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്

കൃ: ക:— നിങ്ങൾ എന്നാണു് കരണ്ടായതു്

ക: നാ:— എന്തോ ചാടുന്നതു് കരണ്ടാണു് മാത്രമല്ല കരംഗവും ചാടിം.

കൃ: ക:— അവ രണ്ടു് എവിടെയെക്കിലും ചാട്ടെടു. നിങ്ങളുടെ കാഞ്ചുമാണു് കഷണം വെളിക്കു ചാടേണ്ടതു്

ക: നാ:— ഭക്തിയുടെ മലം ശ്രംഗാരമാണെന്നു് നന്ദി പറഞ്ഞ.

കൃ: ക:— ശരി.

കു: നാ:— അപ്പോൾ ഭക്തി എന്തിനെൻ്റെ മലമാണ്
എന്നാണ് എന്നെന്റെ ചോദ്യം.

കു: കു:— അഞ്ചെന്നൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ ആലോചന
പോയതു് എന്നിട്ടേ?

കു: നാ:— പതിനെം്പു കൊല്ലും മഴവൻ എംഗ് ആലോ
ചനയിൽ കഴിച്ചു.

കു: കു: എന്നിട്ടു് വല്ല കാര്യവും ഉണ്ടായോ?

കു: നാ:— ബോധിവുകൾക്കുന്നേൻ്റെ സഹായം കൂടാതെ
എനിക്കും ഒരു വെളിച്ചും കിട്ടി.

കു: കു:— എന്താണപോലും ഭക്തിയുടെ കാരണം.

കു: നാ:— അതു കേട്ടാൽ നിങ്ങൾ അതിശയിച്ചപോകും.

കു: കു:— എന്നാലും കേരിക്കേണ്ട. നിങ്ങളുടെ ലീർഘ്യം
ലോചനയുടെ മലമല്ലോ?

കു: നാ:— ഭക്തിയുടെ നാരായ വേങ്ക് നീം താടി
യാണ് താടിരോമത്തിനേൻ്റെ ഓരോ ഇഴയും ഭക്തി
നിലനിൽക്കിപ്പോരാൻ മതിയായ ഓരോ അക്കഷണവി
ണിസേനയാണ്.

കു: കു:— താടിയും ഭക്തിയും തമ്മിൽ ബന്ധം ഉണ്ടെന്നോ?

കു: നാ:— പുരുഷനേൻ്റെ എല്ലാവും കാമിനിയുടെ കണ്ണും
പോലുള്ള ബന്ധം.

കു: കു:— കാരം മഴയുംപോലെ എന്ന് പറഞ്ഞാൽ
മതിയോ? എങ്ങിനെന്നൊണ്ട് ഇതു് സ്ഥാപിക്കുന്നതു്

കു: നാ:— എഴുപ്പുത്തിൽ സ്ഥാപിക്കാം. മതത്തിൽ
വളരെ പ്രതിപത്തിയുള്ളവർ, ക്ഷുത്രം, മസ്തിഷ്കളം,

പാതിരിമാരും, സന്ധ്യാസികളുമാണ്. ഇവരാക്കെ നീണ്ട താടികാരാണ്

കു: കു:— സപാമി വിവേകാനന്ദൻ് താടി ഉണ്ടോ?

കു: നാ:— രാമകൃഷ്ണ പരമഹംസൻ് താടി ഇല്ലോ?

കു: കു:— അദ്ദോപാദി താടികാർ ആദരണിയുന്നരാണ്

കു: നാ:— പെണ്ണുന്നദി അവരെ ആദരിക്കമായിരിക്കും.

കു: കു:— പെണ്ണുന്നദി! എന്തിനോ!

കു: നാ:— പെണ്ണുന്നദിക്കു് വേശഭാസനയിൽ വാസന ജാസ്തിയാണ്

കു: കു:— നിങ്ങൾക്കു് താടികാരെ ഇഷ്ടമില്ലോ?

കു: നാ:— എനിക്കവരെ കണ്ണുട്ടതു കണ്ടുട്ട.

കു: കു:— അവരെ കാണുന്നോരാ ഭക്തിയും കൂടി നിങ്ങൾക്കു തോന്നാറില്ലോ?

കു: നാ:— കേവലം ഇല്ല.

കു: കു:— താടികാരെ കാണുന്നോരാ നിങ്ങൾക്കു വല്ലതു. തോന്നാറുണ്ടോ?

കു: നാ:— താടികാരെ ഓരോ ജോഡായി നിത്രുക. ഓരോ ജോടിനെറയും താടി കനായി കൂട്ടിക്കെട്ടി നിത്രുക. എനിട്ടു് കൂട്ടിക്കെട്ടിയ താടിയുടെ നടക്കു ഉലക്ക എടുത്തു ഉറക്കേതെല്ലുക.

കു: കു:— ഇതായ വല്ലാത്ത തോന്നലുണ്ടെല്ലാ.

കു: നാ:— ശ്രൂക്കും വസിപ്പുകും. ഒരേത്തു്— വിശ്രാമി തും മുർഖാസാധം ഒരേത്തു്, വേദവ്യാസനം വൈശ പായനനം ഒരേത്തു്, എനിട്ടു് തല്ലുന്നോരാ സിനി

മാനിമ്മാതാക്കരി കൈകുഴയും വരെ പണം വാരി എറി തെരുതരില്ലേ.

കു: കു:— താടിക്കാരെ കാണുന്നോരി മഹരാജം തോന്നാരില്ലേ?

കു: നാ:— താടിയും ഭക്തിയും എന്ന വിഷയത്തിൽ ഒരു സംഗ്രഹം എന്നിക്കും ഇന്നും തീന്തിട്ടില്ല.

കു: കു:— അതെന്നതാണ്?

കു: നാ:— നീണ്ട താടി ഭക്തിയുടെ മലമോ, അല്ലെങ്കിൽ നീണ്ട താടിയുടെ മലമോ എന്ന്

കു: കു:— അതു് തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ കരേ വിഷമധിക്കു്

കു: നാ:— എന്നാൽ ശ്രീ പാർവതിയുടെ അധിരണ്ടു് കണ്ണിട്ടു് കരാരാക്കു് ഇങ്ങിനെതന്നെ തോന്നിട്ടിട്ടു്

കു: കു:— എങ്ങിനെയെന്ന പറയു.

കു: നാ:— മാനേഡയോടു ഗിരികന്ധുകതാൻ ഗ്രഹിച്ചു് മാനേഡതന്നെ ഗിരികന്ധുയോട്ടുസിച്ചു്

കു: കു:— ഇതു് എവിടെയാ കണ്ടതു്

കു: നാ:— Encyclopaedia ബ്രിട്ടാനിക്കയിൽ.

കു: കു:— അതെന്നതാ.

കു: നാ:— ഒരു വലിയ കോൾ.

കു: കു:— നിങ്ങൾ വായിക്കാത്ത പുസ്തകമില്ല.

കു: നാ:— തോൻ കാമിക്കാത്ത പെണ്ണമില്ല.

ആരു വിവാഹം

ജില്ലാ ജഡ്ഡികൾ സുമാർ അവയതു വയസ്സായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ടാമതെത്ത ഭാര്യ ലുക്കാഡിഅമ്മജ്ജീ മുപ്പുതു വയസ്സായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്ദുതെത്ത ഭാര്യ യിലെ പുതി, ജാസ് എന്നത്തി പറയുന്ന ജാനകിയും പതിനെട്ട് വയസ്സായി. ഇപ്പോൾ ഇതുതോളം; അൻഡി എത്താൽ മതി.

വൈക്കേരം ഉഞ്ഞ കഴിച്ചു, ജഡ്ഡി പുരത്തെ കോ ലായിൽ ഇട ചായകസാലമേൽ കിടന്ന ചുത്തു് വലി കണ്ണേപാഴാണ്, തന്റെ പ്രേമഭാജനമായ ഭാര്യ അട്ടത്തു ശായിതന്ന കണ്ണേലമേൽ വന്നിരുന്നതു്

ജഡ്ഡിയുടെ തടിച്ചു നീണ്ട ദേഹത്തിൽ കവയും, വണ്ണം ഉള്ള തലയിൽ കഷണങ്ങിയും വിസ്താരമുള്ള നെന്തത

ത്രു^o രോമവും, ഒരു നോക്കിന കാണാമായിരുന്നു. ഈ ചെന്ദൻജഡ്സി നേരംപോക്കിൽ വാസനയുള്ള അളളാ സൗന്ദര്യം ലോകവോധ്യമാണ് എന്നാലും തുടർന്നു നെപ്പുബലയുള്ള ഒരു മനഷ്യനും അതുകൊണ്ട് ജില്ലാ വകുങ്ങം വളരെ ഭയവുമാണ് പോരാത്തിട്ടും അക്കാ ലഗ്നതു ജില്ലാജഡ്സി എന്നവച്ചാൽ ഒരു ഗവർണ്ണറജന റൽ തന്നെയാണ്.

ലക്ഷ്മിആമു കരനേരം ഭർത്താവിന്റെ മുഖത്തു നോക്കി. ഭർത്താവും അധികാരിയാളിടെ വായിൽനിന്നും, തീവണ്ണി തുംബജിനിൽനിന്നും എന്നപോലെ ഉള്ളണ്ടമറിഞ്ഞെ പോങ്ങിപ്പോകുന്ന പുക നോക്കി. എന്നതാണും ചുരുക്കം ചുരുക്കം പോകുന്നതും എന്ന കേരിപ്പാൻവേണ്ടി ഭർത്താവും കൂറം മിണ്ണിയില്ലോ. എന്നതാണും ഭർത്താവും മിണ്ണാതിരിക്കുന്നതും എന്നവച്ചു ഭർത്തിക്കും നാവും അടക്കിവയ്ക്കാൻ സ്ഥായിച്ചില്ലോ.

ലക്ഷ്മിആമു:— നിംബരം എന്നതാണും ഈ ഗാധമായി അതുകൊച്ചുന്നതും?

ജഡ്സി:— ഗാധമായിട്ടും ഒരു ഗൃഹമായ അതുകൊച്ചുന്ന ലക്ഷ്മി:— ഗൃഹമായിട്ടും ഒരു ഗാധമായ അതുകൊച്ചുന്ന എന്നുംവരാം.

ജഡ്സി:— എത്തായാലും നിന്നുക്കൊന്താ?

ലക്ഷ്മി:— കോടതിക്കാരും അതുകൊക്കിൽ എന്നിക്കും എഴും ഇല്ലോ.

ജഡ്സി:— വാക്കിയുള്ളവരുടെ കാര്യം അതുകൊക്കിലോ?

ലക്ഷ്മി:— ബാക്കിയള്ളിവരുടെ കാര്യം അതണ്ണക്കിൽ എനിക്ക് അതു കേരംകണാം.

ജൂഡി:— കോടതികാര്യം ബാക്കിയള്ളിവരുടെ കാര്യം അപ്പേ?

ലക്ഷ്മി:— അ വകുപ്പിൽപ്പെട്ടാത്ത കാര്യം മാത്രമേ എനിക്കു കേരംക്കേണ്ടതില്ല.

ജൂഡി:— കേരംകണാമെന്നോ നിന്നക്ക് എന്തിനാണോ ഈ ശാര്യം?

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— പറയണമെന്നില്ലോ എന്ന നിങ്ങളുടെ ശാര്യം തകരുകളയാൻ.

ജൂഡി:— കേടു മതിയാണു എക്കിൽ താൻ പറയാം.

ലക്ഷ്മി:— കേരംപൂം താൻ റെഡി എന്നവച്ചു പറ ഞേതാളി.

ജൂഡി:— താൻ കരാളൈപ്പുറി അലോച്ചിക്കയാളി തന്ന.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— താൻ അറിയുന്ന കരാളെ അഞ്ചോം?

ജൂഡി:— എനിക്കു നല്ലവല്ലോ. അറിയേണ്ണോ. എന്ന തോന്തന കരാളെ.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— അതു എൻ്റെ ചോല്ലത്തിനു ശരിയായ ഒരു സമാധാനം അതില്ലോ.

ജൂഡി:— ചോദിച്ചതിനു, മാത്രം ഉത്തരം. പറഞ്ഞതാൽ മതിയോ?

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— തല്ലാലും അതുമതി.

ജൂഡി: ടോതാൻ, വിചാരിച്ചതു് — താൻ വിചാരിച്ചതു്
— എങ്ങിനേയാണ് പറയുക.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ: ടാനാവുകൊണ്ടോ?

ജൂഡി: — നിന്നേപ്പോലെ നാവിന്റെ ശീമ്പം. എന്നിക്കോ
ഇല്ലോ.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ: — ചുരുക്കിയാൽ നാബുംബന്നകിൽനാം ചുരുക്കെ
തതിൽ പറഞ്ഞതാൽ മതി.

ജൂഡി — വളരെ വിസ്തൃതിച്ചു് പറയേണ്ടുന്ന ഒരു കഥരൂമു
ണ്ടോ ഇതു്.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ: ടോ വിസ്തൂരം കോടതിയിൽനിന്നു് കഴിക്കാം.

ജൂഡി: — വിസ്തൂരമല്ലോ. വിസ്തൃതു് പറയേണ്ട എന്നു്

ലക്ഷ്മിഅമ്മ: ടോ വിസ്തൃതു് പറയേണ്ടതു് സംക്ഷേപി
ച്ചിട്ടോ പറയാം.

ജൂഡി: — എത്രതേതാളു് ചുരുക്കണാം എന്നാണോ ആലോ
ചന.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ: — നിങ്ങൾ “പ്രസി” എന്ന പരീക്ഷ ചു
സായ ആളബ്ലോ.

ജൂഡി: — താൻ അതിലുംവലിയ പരീക്ഷയും പാസ്സായി
ടുണ്ടോ?

ലക്ഷ്മിഅമ്മ: — നിങ്ങൾ വിചാരിച്ചതു പറവാൻ വലി
യപരീക്ഷകൾ പാസ്സാക്കേണ്ടതുണ്ടോ?

ജൂഡി: — ഒരു പരീക്ഷയും വേണ്ടോ.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ: — എന്നാൽ ഓപ്പു മാത്രം പറഞ്ഞതാൽമതി.
നിങ്ങൾ ആരെയാണോ വിചാരിച്ചതു്?

ജുളി:— തുന്നാൽ നിന്നെ കാണാൻ വന്ന ചെരപ്പുക്കും രത്തിയായ പാടക്കട്ടിയെ.

ലക്ഷ്മി:— അതിനമുന്പു ത്രവിടെ വന്ന കല്യാണിക്ക ക്രിയെ മറന്നോയോ?

ജുളി:— ഇല്ല, അവളുടെ വിചാരം ഞാൻ മരുന്തു ദിവ എ സ്ത്രീക്കു് നീട്ടിവെച്ചിരിക്കുന്നു.

ലക്ഷ്മിഞ്ചമ:— കല്യാണിക്കട്ടി കേട്ടതിയിലെ നമ്പരിലും, നീട്ടിവയ്ക്കാൻ.

ജുളി:— കോടതിയിലെ നമ്പർ നീട്ടിവയ്ക്കുന്നതു് ഒരു ആംതി വേരു് കല്യാണിക്കട്ടിയെ നീട്ടിവയ്ക്കുന്നതു് ഒരു ജാതി വേരു്.

ലക്ഷ്മിഞ്ചമ:— ഇപ്പോൾ വിചാരണ ചെയ്യാൻ എഴു തത്തു് പാടക്കട്ടിയുടെ നമ്പർ ആയിരിക്കും.

ജുളി:— അതും ഞാൻ തൽക്കാലം നീട്ടി.

ലക്ഷ്മിഞ്ചമ:— എന്തുകൊണ്ടു്?

ജുളി:— ഈ വീട്ടിൽനിന്നു് വിചാരണ ചെയ്യുന്നതു് മരുന്തു നമ്പർ ആയിരിക്കുന്നതു്.

ലക്ഷ്മിഞ്ചമ:— എത്ര നമ്പർ?

ജുളി:— നിന്നെ നമ്പർ തന്നെ.

ലക്ഷ്മിഞ്ചമ:— അതു് എത്രയോ പ്രാവശ്യം വിചാരണ യും പുനർവ്വിചാരണയും മരും കഴിത്തുപോയ നമ്പ റണ്ടു്?

ജുളി:— എന്നിട്ടു് നമ്പർ തീരനില്ലും. എപ്പോഴും നിലവിൽത്തന്നെ, രേവയാണൊക്കിൽ എത്ര വിടത്തി

- നോക്കിയിട്ടും, മതിയാകനില്ലോ. കുടക്കം യട്ടംതന്നെ. എന്നാലും എനിക്ക് അതൊക്കെ രസമാണതാൻ.
- ലക്ഷ്മിശ്രാമം:— അതു് എൻ്റെ ഭാഗ്യം.
- ജഡ്യി:— എൻ്റെ ഭാഗ്യമാ—
- ലക്ഷ്മിശ്രാമം:— നിങ്ങൾക്കു വിചാരിച്ചാൽ കിട്ടാതെ പെണ്ണു് എത്താണോ?
- ജഡ്യി:— നിന്നെപ്പോലെ ഒന്നിനെ എനിക്കു് കരിക്കലും കിട്ടകയില്ലോ.
- ലക്ഷ്മിശ്രാമം:— അതെന്നും ഒന്നിനെ കിട്ടകയില്ല.
- ജഡ്യി:— തൊൻ നിന്റെ സഹദരും എന്ന ഒന്നിനെയോ സോ പറഞ്ഞതു്.
- ലക്ഷ്മിശ്രാമം:— തൊൻ നിങ്ങളുടെ സഹദരും ഉള്ള പല തിന്റെപ്പറ്റിയുമാണോ പറയുവാൻ പോകനാതു്
- ജഡ്യി:— നിന്റെ സഹദരുംതെങ്കാം വലതായിട്ടു് എനിക്കു് മരാരായ കാര്യവും ഇല്ല.
- ലക്ഷ്മിശ്രാമം:— ഇല്ലേനോ! നിങ്ങളുടെ കമ്പയില്ലോ! കമ്പി എത്തെല്ലായില്ലോ! രോമം നിരത്തെ ദേഹം ഇല്ലോ! കു തൊത്തെ നേരമ്പോക്കില്ലോ? ഇതിനൊന്നും വലിപ്പം ഇല്ലെന്ന വല്ലവരും പറയുമോ?
- ജഡ്യി:— അ വലിപ്പം നിന്റെ ചെരുപ്പുതെ ഇഷ്ടും അക്കുകയാണോ ചെയ്യുന്നതു്
- ലക്ഷ്മിശ്രാമം:— ഇപ്പുത വയസ്സായാലും ഒത്തതിക്കു ചെരുപ്പുമാണോ?
- ജഡ്യി:— അമ്പതു വയസ്സുള്ളവന്റെ കണ്ണിൽ അത്തിനെ യേ തോന്നകയുള്ളൂ.

ലക്ഷ്മീഅമ്മ:— തൊൻ ചെരപ്പും അരണ്ണൈക്കിൽ എന്ന
കാരം ചെരപ്പും അയിട്ട് എത്ര അഴികളിച്ചേ?

ജൂഡി:— ലോകത്തിൽ വളരെ ഉണ്ടായിരിക്കും.

ലക്ഷ്മീഅമ്മ:— ലോകത്തിലെ കാരും അവിടെ ഇരിക്കേണ്ട്.
ഇവിടെ ഈ വീട്ടിൽത്തന്നെയില്ലോ!

ജൂഡി:— എൻ്റെ മക്കളും?

ലക്ഷ്മീഅമ്മ:— അതേ.

ജൂഡി:— അതുകൊണ്ടെന്തോ?

ലക്ഷ്മീഅമ്മ:— ചെരപ്പുക്കാരത്തി ഇവിടെ തന്നെ ഇരി
ക്കേണ്ട എന്നോ?

ജൂഡി:— ഇവിടെ അല്ലാതെ അവക്കു എവ്വിടെയെങ്കിലും
കൊണ്ടിടാൻ എന്നിക്കു് പാട്ടേണ്ടോ?

ലക്ഷ്മീഅമ്മ:— അവക്കു ഇവിടെത്തന്നെ വച്ചുകൊണ്ടിൽ
പുംഗം നിങ്ങൾക്ക് പാട്ടേണ്ടോ?

ജൂഡി:— പിന്ന തൊൻ എത്ര വേണും?

ലക്ഷ്മീഅമ്മ:— അവക്കു ഒരു ഭർത്താവിനു കൊടുക്കണം.

ജൂഡി:— അതിനു ഭർത്താവു വരണ്ണോ?

ലക്ഷ്മീഅമ്മ:— വരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഒരു ഭർത്താവിനു ഉണ്ടാ
ക്കിക്കൊടുക്കണം.

ജൂഡി:— അതുണ്ണം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണമോലെ ഒരു
ഭർത്താവിനു ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാൻ എന്നിക്കു് സാധി
ക്കുമോ?

ലക്ഷ്മീഅമ്മ:— നിങ്ങൾക്കു് എഴുപ്പുത്തിൽ സാധിക്കും.

ജൂഡി:— പ്രധാനപ്പെട്ടാലോ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നു നില്ലോ.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— നിങ്ങൾ ഇതിനവേണ്ടി പ്രധാനപ്പെട്ടി രിക്കനോ?

ജൂഡി:— പ്രധാനപ്പെട്ടിട്ടില്ലോ. പ്രധാനപ്പെട്ടാൻ ഉണ്ടോ ശിക്കുമില്ലോ.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— വരുംപോലെ വരച്ചു എന്നോ?

ജൂഡി:— യോഗംപോലെ വരും എന്നോ?

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— ‘അല്ലം താൻ അല്ലം ഒരുവോ’ എന്ന കേട്ടിട്ടണോ?

ജൂഡി:— കേട്ടിട്ടണ്ണോ.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— അപ്പോരി പകതിഭാരം നിങ്ങളിൽ കിട്ടുന്നില്ലോ?

ജൂഡി:— എൻ്റെ ഭാരം മുഴുവനും അട്ടിപ്പേരും ജനമായി ഉഭക്കൂട്ടും നിന്നുക്കു തന്നിരിക്കുന്നു.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഞാൻ കൈച്ചിച്ചുംതു മതിയോ?

ജൂഡി:— ഞാൻ തന്നുത്തു് നീ കൈച്ചിച്ചുംതുമതി.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— ഞാൻ അല്ലല്ലോ അവക്കു പ്രസവിച്ചതു്

ജൂഡി:— അവക്കു പ്രസവിച്ച ഭാരം എൻ്റെ മരിച്ച പോയ, ഭാര്യ എറാരു, അവക്കു രക്ഷിക്കേണ്ടിനാഭാരം ഞാനും എറാരു. ഇനി അവരാക്കു കയ ഭർത്താവിനെ കൊണ്ടുവരുന്ന ഭാരം ദീയും എറിക്കുക.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— അതുഭാരം നിങ്ങൾ പറഞ്ഞാൽ തോൻ
എപ്പാക്കാം. എന്നാൽ കന്നണ്ടു്

ജയ്യി:— എന്താണതു്?

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— എന്നെന്ന സഹായിക്കേണ്ട ഭാരം നിങ്ങളിൽ
എപ്പാക്കണം.

ജയ്യി:— പണം കൊണ്ടോ?

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— അല്ലോ പദവിക്കൊണ്ടു്

ജയ്യി:— അതെങ്കിനെ?

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— നിങ്ങൾ ഒരു ജയ്യി അല്ലോ?

ജയ്യി:— എന്നാണ് തോന്നന്നതു്?

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— തോനോ?

ജയ്യി:— നീ ഇപ്പോൾ ഒരു വകീൽ.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— എന്നാൽ എന്നർ വാം ശ്രദ്ധിച്ച
കേരിക്കക.

ജയ്യി:— ദീർഘിച്ചപോകയില്ലെങ്കിൽ കേരിക്കാം.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— ദീർഘിച്ചപോയതു് നിങ്ങളുടെ മകളിൽ
വയസ്സാണ്.

ജയ്യി:— അതു് വെട്ടിക്കരക്കവാൻ എന്നാൽ സാധിക്ക
കയില്ല.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— വയസ്സുകരക്കകയും വേണ്ടം, മാനത്തിനു്
കരക്കകയും വേണ്ടാ.

ജയ്യി:— അതു രണ്ടിനും തോൻ ഭാവിക്കുന്നില്ല.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— ശരി. തോൻ കന്ന പോലിക്കുട്ട!

ജയ്യി:— അതിനു എന്നർ സമൂതം വേണോ?

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— വേണ്ടെങ്കിൽ വേണ്ടാ.

ജൂഡി:— എന്നാൽ ചോദിക്കുക.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— വിവാഹം കഴിയാത്ത എത്രയോ യോഗ്യ നാരായ വകീലംനാർ നിങ്ങളിടെ കോടതികളിൽ ഇല്ലോ?

ജൂഡി:— എപ്പോൾ ജൂഡിമാതട കോടതിയിലും ഉണ്ട്

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— ഈ കോടതിയിൽ ഉള്ളപോലെ എപ്പോൾ കോടതികളിലും നിങ്ങൾക്ക് അധികാരം ഉണ്ടോ?

ജൂഡി:— ഒരിക്കലും ഇല്ലാ.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— എന്നാൽ ആ അധികാരം നിങ്ങൾ കന്ന വിളയാട്ടക വേണ്ടെ?

ജൂഡി:— തൊൻ ജോലി ചെയ്യുന്നതൊക്കെ ആ അധികാരം രത്തിൻമേലാലോ?

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— ആ അധികാരം കന്ന വളർച്ചാലും തിരി ത്രാലും മതി.

ജൂഡി:— എന്തിനോ?

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— കന്ന സൂചിപ്പിച്ചാൽ മതി. ആരോടു കൂലിയും മതി. അപ്പോന്ന ഒരു ജോലി നിവൃത്തിച്ചാൽ മക്കിൾക്ക് ഭർത്താവും ആയി; നിങ്ങൾ ഒരു പോതന ജൂഡിയമായി.

ജൂഡി:— ജൂഡിക്കു കോടതിയിലെ കൈസിനു വിഹാരണ ചെയ്യ വിധിപരിയകയാണ് ജോലി.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— നിങ്ങൾ ഒരു ജൂഡിയാക്കുകൊണ്ടു് ഒരു മനഷ്യനും അല്ലെന്ന വരുമോ?

ജുഡി:— മനഷ്യന്റെതെ ജുഡിയും മരം അകാൻ തര മണ്ണോ?

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— മനഷ്യന് സാമാധികമായി വേദേശം പല ജോലികൾ ഉണ്ടാകയില്ല!

ജുഡി:— ആ മാതിരി ഒരു ജോലി നിർവ്വഹിച്ചതുകൊണ്ട് ല്ലെ, താൻ നിന്നെ വിവാഹം കഴിച്ചതു്

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— അതുപോലെ മരറായ ജോലിയുള്ളടട നിർവ്വഹിക്കുക. നിങ്ങളുടെ മകളെ വിവാഹം നിവ ത്തിക്കവാൻ എന്നെന്ന സഹായിക്കുക.

ജുഡി:— താൻ എന്തു സഹായമാണ് ചെയ്യുന്നതു്?

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— മകരാക്ക് ഭർത്താവു് വരത്തകവെള്ളുമുള്ള സഹായം.

ജുഡി:— അതു എന്തിനെ എന്ന പറയു.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— നിങ്ങൾ വിധിന്നൂറായും എഴുത്തുപോലെ.

ജുഡി:— അതിനു എന്നിക്കു് പ്രയാസം ഇപ്പോൾ.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— ഇതിനും ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു് എഴുപ്പുത്തിൽ സംബന്ധിക്കും.

ജുഡി:— (ആലോച്ചിച്ചിട്ട്) എന്നാൽ, എഴുപ്പുത്തിൽ സാധിപ്പിക്കാം.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— യേ! അതുതന്നെ കേട്ടാൽ മതി.

ജുഡി:— മരം നിന്നെക്കാണ്ടുള്ള പാടു് നിങ്ങളുണ്ട്!

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— പറയുന്നതു കേട്ടാൽ എന്നിക്കു് വല്ലുള്ള കാര്യം ചെയ്തതിനുകയാണോ തോന്നോ.

ജൂഡി:— ജാന പോകുന്നതു് നിനക്കു് സന്തോഷം അല്ലോ?

ലക്ഷ്മിഭാമ:— പോകുന്നതു് സന്തോഷം, പോകാത്തതു് ഭയം.

ജൂഡി:— ഭയപ്പെടേണ. ജാനവിന്റെ വിവാഹം ക്ഷണം തതിൽ കഴിയും.

ലക്ഷ്മിഭാമ:— കഴിഞ്ഞപോയി എന്ന താൻ വിഹാരിക്കം.

ജൂഡി:— അല്ലോ കെയുസ് ഘയലാക്കം മനേ വിധി പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞതാ?

ലക്ഷ്മിഭാമ:— കെയുസ് താൻ ഘയലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. വിധി നിങ്ങൾ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു.

ജൂഡി:— എന്നാൽ എന്റെ ജോലിയും കഴിഞ്ഞു.

ലക്ഷ്മിഭാമ:— ഒരിക്കലും ഇല്ലോ. വിവാഹം നടത്തിര രേഖയോ?

ജൂഡി:— വിധി നടത്തേണ്ടതു് അനുമീൻമാരാണ്

ലക്ഷ്മിഭാമ:— ചില അവസരത്തിൽ ജൂഡിയും നടത്തേണ്ടിവരും.

ജൂഡി:— അത്തന്തെ ഉവസരം വരുണ്ടോ?

ലക്ഷ്മിഭാമ:— അവസരം വന്നുകഴിഞ്ഞില്ലോ? കഴിഞ്ഞിട്ടു് എത്ര കാലമായി?

ജൂഡി:— കാരോനു കഴിയുംമനേ കഴിഞ്ഞു എന്ന പറഞ്ഞാലോ?

ലക്ഷ്മിഭാമ:— വിധിന്നുയും എഴുതുംമനേ നിങ്ങൾ വിധി പറയാറില്ലോ?

ജുഡി:— അന്നുംയംതന്നെ ആള്ളും മയലുക്കെട്ട്. എന്നി കുല്ലേ വിധി!

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— എന്നാൽ തൊൻ തെററിപ്പോയി. ഈനി ആള്ളുവസാനം നിങ്ങൾതന്നെ എറുവരുച്ചേരുതാഴെ.

ജുഡി:— അന്തിമിനെ ആക്കെട്ട്. ഇത് ഒരു ആളുന്നുവ റായി കയതാം. നീ അന്നുംയക്കാരി. തൊൻ പ്രതി. ജാന സപ്രത്തു് ജാനവിനെ ഏറുന്നു കൈവശ തതിൽ നിന്ന് ഒഴിപ്പിച്ച പിടിച്ചതു് കൂദിരുവണ്ണാ കാൻ വേണ്ടി മരുവാൽ കടിയാൻ് കരെ കാലതേത ക്കു് ചാത്തിക്കൊട്ടുക്കണം.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— ശാശ്വതമായിട്ടു്

ജുഡി:— എന്നാൽ ചാത്തുവോരി പണം വേണ്ടോ?

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— പിലവൈക്കെ നിങ്ങളുടേതു്

ജുഡി:— സപ്രത്തു് എറുവവാങ്ങുന്ന ആർഡാ അല്ലെ പിലവു വഹിക്കേണ്ടതു്?

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— സപ്രത്തു് അയാളിടെ കൈവശം കിട്ടുണ്ടോ? അപ്പോരി അയാളോടു് കണക്കു് പറയാം.

ജുഡി:— അപ്പോരി അയാൾ നബേയും പുതുവയും കൂടി വിതച്ചുകഴിയം.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— അതു് അപ്പോരി പറയാം.

ജുഡി:— ഇപ്പോരി തൊൻ എത്തുവേണം?

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— നിങ്ങളിടെ വാക്കാക്കന്ന റജിസ്റ്റ്രാഡാരലു കാരം ജാനസപ്രതിനെ നൃപ്പ തരാംക്ക ചാത്തിക്കൊട്ടുക്കണം.

ജപ്പി:— തരി, അത്യാരം ഉടൻതന്നെ രജിസ്റ്റർ ചെയ്യാം..
ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— വിവാഹം കഴിത്തിട്ട് അത്യാരം രജി
സ്റ്റർ ചെയ്യാം.

ജപ്പി:— വിവാഹം കഴിത്താൽ അത്യാരം ഭർത്താവായി.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— അദ്ദേഹം അത്യാളും മതി.

ജപ്പി:— അദ്ദേഹം അത്യാളം.. പരമേശ്വരൻ സാക്ഷി..

ലക്ഷ്മിഅമ്മ:— നമ്മൾ വായി.

ലക്ഷ്മിഅമ്മ ജയലോചനത്താട വീട്ടിന്റെ ഉള്ളി
ലേക്കെ പോയി. ജാന കിടന്നറങ്കുന്നതു് വീട്ടിന്റെ പടി
ത്താറയിലുണ്ട്. അച്ചുന്ന പുരുഷകളും വാതിലും
അടച്ച മുകളിൽ കിടക്കാൻപോയാൽ മാത്രമേ, അവർ
പടിത്താറയാട വാതിൽ അടക്കാരിയും. പടിത്താറ
യിൽനിന്നു്, ഇടനാഴിയിലേക്കെ ഇരുങ്കുന്നതിനു് ഈ ഒരേ
വാതിൽ മാത്രമെയ്യുള്ളൂ. ജപ്പി ഗംഭീരമായ അത്യലോചന
യിൽ മൃഗകി ചാരക്കുസേലമേര്ത്തനെ കിടന്നു.

II

പുങ്കനിൽ ശക്കരൻനായർ കൈ പുതിയ വകീലാണു് ബി. എ. ബി. റി. അബ്ദുൾ. ശ്രീഭസനാണു്, സ്റ്റിഗ്‌ലെ
നാണു്, അനന്തഗനാണു് അനധ്യനാണു്. അബ്ദുൾ
ജോഥ ശ്രീസലിംഗതെ പെരുമാവന അളിശ്ശൊക്കിലും
പെൺങ്ങളെ കാണുന്നവാരി കൂട്ടിനെപ്പോലെയോ അതു
യെപ്പോലെയോ ഉള്ളിലേക്കെ പിന്നവലിത്തുകളിയന്ന്

കയ മാതിരിക്കാരനാണ് ആ സമയത്തു് ശകരൻ ആണെങ്കിലും തുടി ശകയുടെ തുടക്കാണ് നാണക്കാതെ ജാതിയിൽ കയ പുണ്ണഗ്രാത്കാരനാണ്. എഴുത്തിട്ടാൽ കടിക്കാതെ തോയമാണ് മറന്നാലും തുടി തറവാടിത്തും പോവാതെ കയ തറവാട്ടുകാരൻ താനമാണ്.

ജൂഡി, കമുഖിചൻ കണക്കിൽനിന്നു് പത്രക്കാല്ലും വസ്തു കൈവശക്കാക്കു് അവകാശപ്പെട്ട കഴിക്കുകൾ വില കണ്ടപിടിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രത്യേകം എൽപ്പിച്ചിരുന്നു. ആ കണക്കെങ്ങനെയുള്ളതും ഒരു മണിക്കൂർ കൊട്ട കണം എന്നായിരുന്നു നിശ്ചയം. മണി ഒൻപതോട്ടു തന്നെപ്പോരാ ജൂഡി ധമേഡാർ അച്ചുതൻ നായരോട്ടു എന്തൊക്കെയോ മാത്രിച്ചു, അധ്യാളക്കു പോവാൻ അനുവദിച്ചു. എന്നിട്ടും നേരംപോക്കരക്കാരനായ ജൂഡി ശകരൻ നായക്കെ വരവും കാര്യത്തു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. ഒൻപതു മണി ശരാശരിക്കെ ശകരൻ നായർ വകീലിൽ സിരു ത്തിന്റെ ഗ്രഹയിൽ ചെല്ലാൻ നിബൃംസിതനായ മുയല്പി നെപ്പോലെ വളരെ ഭയഭക്തികർ നടപ്പിച്ച അവിടെ കേരിവനു. ജൂഡി റിക്കാർഡുക്കു വാങ്ങി തന്റെ പെട്ടിയിൽ ഇട്ടു് വകീലിനോട് ഇരിക്കാൻ പറഞ്ഞെപ്പോരാ ബാലി വിജയം കമകളിയിൽ രാവണന്റെ ആളുതോന്നസരണം ഇരിപ്പാൻ കല്പിക്കപ്പെട്ട നാരഭനെപ്പോലെ അധ്യാദി കയ വിധേന ക്ഷേമലഭ്യുടെ ഒരു വക്കത്തു് ചന്തി കൊള്ളിച്ചു ഇരുന്നു. ജൂഡിയുടെ കണ്ണിൽ പൊടി ഇട്ടു് എന്ന വകീലും വകീലിനെ പാട്ടിലാക്കണം എന്ന ജൂഡിയും കരേ സമയത്തു് ആലോച്ചിച്ചു.

ജൂഡി:— കരെ ബുദ്ധിമുട്ടി അല്ലേ.

ശകരൻനായർ:— ബുദ്ധിമുട്ട് അധികം ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

ജൂഡി:— അതു എറെക്കരെ എത്തു കാഞ്ഞത്തിനും ഉണ്ടാകും..
ശകരൻനായർ:— എനിക്കു ബുദ്ധിമുട്ട് വളരെ കരവായിരുന്നു.

ജൂഡി:— അതും നന്നായി. ചെരപ്പുകാലത്തു് കനും ബുദ്ധി മട്ടായി തോന്നുകയില്ലോ.

ശകരൻനായർ:— എനിക്കു ചെരപ്പും അല്ലോ.

ജൂഡി:— എത്ര വയസ്സായി.

ശകരൻനായർ:— ഇതുപത്തെങ്കു് തികയാറായി.

ജൂഡി:— എന്നാൽ യഥവന്നത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടും ഉള്ള..
ശകരൻനായർ:— എന്തോ !

ജൂഡി:— ഹോലക്കർത്തായിമേലല്ലേ താമസം?

ശകരൻനായർ:— അവിടെയാണോ താവാട്ടോ ഇവിടുന്ന പത്രനാഴിക ഉണ്ട്

ജൂഡി:— തൊൻ തന്റെ കൂട്ടരെ നല്ലവണ്ണം അറിയും.
എനിക്കു തന്റെ മാതാപിതാക്കന്നൂരെ വളരെ പരിചയമാണോ അവരെക്കു കാലയാമ്പം പ്രാപിച്ചതു്
ഇന്നപ്പോണ്ടുട്ടി നിശ്ചയമുണ്ട്

ശകരൻനായർ:— നിങ്ങളെപ്പറ്റി പലതും പലപ്പോഴും പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്.

ജൂഡി:— താവാട്ടഭാഗം കഴിഞ്ഞത്തും തൊൻ അറിയും.

ശകരൻനായർ:— ഇപ്പോൾ എന്തെന്ന ഭാഗത്തു തൊൻ മാതൃമേ ഉള്ളു.

ജൂഡി:— അതും താൻ അറിയും. കഴിഞ്ഞതകാല്പം അബ്ദി
അടച്ചത അനന്തരവൻ ക്ഷയംകൊണ്ട് മരിച്ചതും.

ഗൈരൻനായർ:— ഉള്ളോ.

ജൂഡി:— തന്റെ ഭാഗത്തും തിരിച്ചവച്ച വസ്തുക്കൾ എ തുകാലാന്തരവും ഉണ്ട്.

ഗൈരൻനായർ:— ആയിരംപത് നേലു വാരംവരുന്ന നി
ലങ്ങളിൽ പന്തീരായിരം ഉദ്ധൂപിക പാട്ടും വരുന്ന നില
ങളിൽ ഉണ്ട്.

ജൂഡി:— ഈ ഒരാംക്കം വളരെ അധികം ആയിപ്പോ
യിട്ടില്ലോ?

ഗൈരൻനായർ:— എന്നിക്കും ഈ വളരെ ധാരാളം
ആണ്

ജൂഡി:— താൻ ഒരു ഭാഗവാൻതന്നെ.

ഗൈരൻനായർ:— തന്നെ ആയിരിക്കും.

ജൂഡി:— പിന്നെ ഉചിതംപോലെ ഒക്കെ പ്രവർത്തിച്ചു
യിരിക്കും.

ഗൈരൻനായർ:— വസ്തുക്കൾ നോക്കിനടക്കാൻ ഒരു കാ
രുസ്യമെന്ന നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്

ജൂഡി:— തന്നെ നോക്കിനടക്കാനോ?

ഗൈരൻനായർ:— എന്നിക്കു മനസ്സിലായില്ല.

ജൂഡി:— യഥവനകാലമായ കമ്മം ആചരിച്ചോ എന്നും

ഗൈരൻനായർ:— താൻ വക്കീലായി പ്രാളീസും തൃട്ടേ
ടേ ഉള്ളൂ.

ജൂഡി:— അതു് സമ്പത്തുപെടക്കാൻഒള്ള മാർമ്മായി. തന്നെ പെടക്കാൻഒള്ള മാർബും എടുത്തോ എന്നു്.

ഗൈരംനായർ:— ഇവിടത്തെ അറതർമ്മതം എനിക്ക് മനസ്സിലായില്ല.

ജൂഡി:— സംഖ്യയം കഴിത്തോ എന്നു്.

ഗൈരംനായർ:— ഇല്ല.

ജൂഡി:— കനിനെ കണ്ടവച്ചിട്ടണായിരിക്കും.

ഗൈരംനായർ:— ഇല്ല.

ജൂഡി:— അതും ഇല്ലെന്നോ?

ഗൈരംനായർ:— ആ കാര്യത്തിൽ എന്ന് എന്നും മനസ്സു് ഹാടിച്ചിട്ടില്ല.

ജൂഡി:— ഹാടിക്കേണ്ണോ? ഹാടിപ്പോകയില്ലോ?

ഗൈരംനായർ:— അങ്ങിനെ ഒരു ഹാടും എനിക്കു ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

ജൂഡി:— ചോലകരെത്തരയിൽ എക്കേൾ. ആയിരത്തിൽ അധികം നായക്കാരില്ലോ?

ഗൈരംനായർ:— രണ്ടായിരത്തിലും അധികം ഉണ്ടനാണ് തോന്നുന്നതോ.

ജൂഡി:— രണ്ടായിരത്തിൽ നിന്നു് കനിനെ കണ്ടപിടിക്കാൻ കഴിത്തില്ലെന്നോ?

ഗൈരംനായർ:— എന്ന് ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല.

ജൂഡി:— തന്റെ ഭാഗ്യത്തിനു് ഷൂത്തിവനിട്ടില്ല.

ഗൈരംനായർ:— എല്ലാ ഭാഗ്യവും ഒരാൾക്ക് കിട്ടുകയില്ല.

ജുഡി:— ഇതു ഭാഗ്യക്കേടലും. തന്റെ ഉദ്ദേശിനതയാണ്:
ശകരൻനായർ:— ആ കാര്യത്തിൽ എന്നാൻ ഒരു ഉപേക്ഷ
കാണിച്ചു.

ജുഡി:— രസം ഉള്ള കാര്യത്തിൽ അതുരക്കിലും ഉപേക്ഷ
കാണിക്കമോ?

ശകരൻനായർ:— അംഗിനെയാണ് വന്നു തുടക്കിയതു്:

ജുഡി:— തനിക്ക് മോധിച്ചു ഒരു പെൺനീന് ഇതുവരെ
കണ്ണിലെപ്പോന്നോ?

ശകരൻനായർ:— ഇല്ല.

ജുഡി:— താൻ പെൺക്കുള്ള നോക്കാറില്ലോ?

ശകരൻനായർ:— ഇല്ലാ.

ജുഡി:— പെൺക്കുള്ളതുനെന്നയും നോക്കാറില്ലോ?

ശകരൻനായർ:— എന്തോ?

ജുഡി:— പിന്നെ താൻ എന്തു നോക്കീട്ടാണ് നടക്ക
നാരു്.

ശകരൻനായർ:— ഫുത്രുകിച്ചു കുന്നും നോക്കാറില്ല.

ജുഡി:— അനുബവത്തിൽ പോകാറില്ലോ?

ശകരൻനായർ:— വിശ്രഷ്ടിവസ്തുളിൽ പോകാറണ്ടോ

ജുഡി:— അപ്പോള്ളാനും പെൺക്കുള്ള കാണാറില്ലോ?

ശകരൻനായർ:— എന്നാൻ തൊഴുതു മടങ്ങാറെ ഉള്ളൂ.

ജുഡി:— അനുബവത്തിൽ അതുനും തൊഴാൻ പോ
ക്കമോ?

ശകരൻനായർ:— പിന്നെ എന്തിനാണ് പോകുന്നതു്

ജൂഡി:— പെണ്ണുതുക്കേ കാണാൻ.

ഗൈരൻനായർ:— അതു അമ്പലത്തിൽനിന്ന് വേണ്ടോ?

ജൂഡി:— അമ്പലത്തിൽനിന്നാണ് അധികം സതകരും.

ഗൈരൻനായർ:— ഇംഗ്രേസരെ ധ്യാനിക്കബോധ സ്റ്റീക തുടെ വിചാരം എനിക്ക് ഉണ്ടാകാറില്ല.

ജൂഡി:— സ്റ്റീകരി ഇംഗ്രേസരികളെല്ലോ?

ഗൈരൻനായർ:— അല്ലാ.

ജൂഡി:— എത്തുകൊണ്ട്?

ഗൈരൻനായർ:— നമ്മൾ ഇംഗ്രേസരമാരല്ലാ.

ജൂഡി:— പിന്നെ എന്തിനാണ് ആണിന ഇംഗ്രേസരൻറ പേര് ഇടന്നതു്?

ഗൈരൻനായർ:— അതു തെരാഡയിരിക്കാം.

ജൂഡി:— തനിക്ക് ഗൈരൻ എന്ന പേരിട്ടു തെരാഡ രിക്കമോ?

ഗൈരൻനായർ:— എൻ്റെ പേരിനു് താൻ ഉത്തരവാ ദിയല്ല.

ജൂഡി:— താൻ കരസികനാണ്

ഗൈരൻനായർ:— തന്നെ ആയിരിക്കും.

ജൂഡി:— “അരസികേഷ്യ കവിതപു നിവേദനം—
സ്രിസി മാ ലിവ് മാ ലിവ് മാ ലിവ്.”

എന്ന കേട്ടിരിക്കമോ?

ഗൈരൻനായർ:— ‘ന ടേ കവിതപു’ അല്ലല്ലോ എന്നോടു പരഞ്ഞതു്

ജുഡി:— കവിതപം സ്രീതപമാണ്. സ്രീ ഇല്ലാതെ കവിത ഉണ്ടോ?

ഗകരൻനായർ:— പുതശൻ ഇല്ലാതെയും ഉണ്ടാകയില്ല.

ജുഡി:— അതുകൊണ്ട് സ്രീപുതശ്ശനും തനിച്ചു നിൽക്കു തതു് യോജിച്ചിരിക്കുണ്ടോ എന്ന സാരം.

ഗകരൻനായർ:— തനിച്ചു നിന്നാലും അവർ സ്രീപുത ശനും തനെ.

ജുഡി:— തനിച്ചുനിൽക്കുന്നതു് യോജിക്കാൻ മാർഗ്ഗം ഇല്ലാ എതിട്ടാണ്.

ഗകരൻനായർ:— ഒരു സമയം ഉണ്ടായിട്ടും നോക്കാതെത്തി ദ്വായിരിക്കും.

ജുഡി:— നോക്കാൻ ആരും ഉണ്ടാകും.

ഗകരൻനായർ:— ഞാൻ അറിയില്ല.

ജുഡി:— താനാണ് അറിയേണ്ടതു്

ഗകരൻനായർ:— എന്നർ അടുക്കേ ആകും വനിട്ടില്ല.

ജുഡി:— നിനക്കു പിച്ചായ്യുരെ അറിയാമോ?

ഗകരൻനായർ:— കണ്ടിട്ടണ്ടു്

ജുഡി:— ഏച്ചനായരെ അറിയാമോ?

ഗകരൻനായർ:— കണ്ടിട്ടണ്ടു്

ജുഡി:— അവർ രണ്ടാള്ളും നല്ല പരിചയം ഇല്ലോ?

ഗകരൻനായർ:— ഇല്ല.

ജുഡി:— അവർ രണ്ടു പേരും തനെ അറിയാതിരിക്കില്ല.

ഗകരൻനായർ:— എന്തോ?

ജൂഡി: അവരുടെ ജോലി സംബന്ധം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടു കലാശം?

ശക്രൻനായർ: അതുകൊണ്ട് നാഡി കഴിയുമോ?

ജൂഡി: അവർ നാഡി കഴിയുമെന്ന മാത്രമല്ല അവക്ക കെട്ടിയിരിപ്പു മതലും തുടിയണ്ട്.

ശക്രൻനായർ: അതുകൊംതം തന്നെ.

ജൂഡി: അതുകൊംതം കന്നും ഇല്ല.

ശക്രൻനായർ: എങ്ങനെ ഇല്ലാതിരിക്കും?

ജൂഡി: പട്ടത്തികൾ തിരളാറാക്കുവോർ ജാതകവും കൊണ്ട് അച്ചന്നാർ പായേണ്ടേ!

ശക്രൻനായർ: ആ സമ്പ്രദായം അച്ചന്നാക്കലേപ്പു ഉള്ളതു്?

ജൂഡി: അച്ചന്നായുടെ ജോലി പുംബ അയ്യുർ ഏറ്റവും ചുക്കം.

ശക്രൻനായർ: എന്നിട്ടോ?

ജൂഡി: എന്നിട്ടു് ലേലം വിളി. വിളി കഴിത്താൽ പെശാച്ചിക ബ്രിട്ടീഷു ഗവണ്മാനർന്നു് പുണ്ണേജു് എടക്കംപോലെ ഇവരും തുക വസ്തുക്കാം.

ശക്രൻനായർ: അതു നമ്മുടെയിടയിൽ ഇല്ലപ്പോ?

ജൂഡി: പിന്നെ ഏച്ചനായർ എങ്ങനെ നാഡു് കഴിയും?

ശക്രൻനായർ: എന്നിക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.

ജൂഡി: നമ്മുടെ ശ്രീകൃതിയിൽ പ്രായം തിക്കത്ത മക്കലാ ഉള്ള അച്ചന്നാർ രിപാർട്ടിക്കവേണ്ടി ഏച്ചനായക്കു പ്രാവുംതുടി കൊടുക്കയെന്നോ?

ഗക്കരൻനായർ:— ശിപാർഡി എടുക്കാത്തവർ ആരുണ്ണ കിലോ?

ജൂഡി:— അവർ പത്രങ്ങളിൽ പരസ്യം ചെയ്യേണ്ടിവരും.

ഗക്കരൻനായർ:— എന്തിനെ?

ജൂഡി:— അമ്പുലാവയ്ക്കും വിധവയായ ഒരു ഭാഗ്യവ തിങ്കൾ ആറാമത്തു ഒരു ദിനാവു ആവയ്ക്കുമണ്ണ്.—

വിധവ വെള്ളത്തെ നിരത്തിൽ, മാരം പിന്നും വണ്ണു മുളവളാണ് ഭര്ത്താവു യഥാവും ധനികനും സുമുഖനും തുള്ളിപ്പെട്ടത്തുന്ന പുത്രഷ്ഠനും മൃഗത്തെ ശ്രൂംഗാരിയും ആയി രിക്കണ്ണാം.

ഗക്കരൻനായർ:— ഇതുകൊണ്ട് വല്ല കാഞ്ഞവും ഉണ്ടോ?

ജൂഡി:— കമ്മമില്ലെങ്കിൽ പേപ്പുൾ വായിക്കാൻ ആള്ളണാ കൂക്കയില്ലോ?

ഗക്കരൻനായർ:— വായിക്കുന്നവർ പെണ്ണിനെ വേണ്ടാ തവരാബന്ധില്ലോ?

ജൂഡി:— പെണ്ണിനെ വേണ്ടാത്ത ആണ് ഉണ്ടോ?

ഗക്കരൻനായർ:— തോന്ത് ഉണ്ട്

ജൂഡി:— അതു നിനക്കു ഒരു പെണ്ണിനെ കിട്ടാതെതിട്ടാണ്

ഗക്കരൻനായർ:— കിട്ടുന്നും എന്ന തോന്തിയാൽ തോന്ത് ഏഴുനായരും സേവ പിടിച്ചുംാളാം.

ജൂഡി:— തോന്ത് ഉള്ളപ്പോൾ അതോന്തും വേണ്ടി.

ഗക്കരൻനായർ:— ആവയ്ക്കും നേരിട്ടാൽ നിങ്ങളെ വന്ന സേവിച്ചുംാളാം.

ജൂഡി:— ആവയ്ക്കും നിനക്കു ഇപ്പോൾ നിലവിലാണ്

ശകരൻനായർ:— അതു് അവിടെ കിടക്കേം. നേരം വൈകിഴുംപായി.

ജൂഡി:— മണി പത്ര കഴിഞ്ഞു.

ശകരൻനായർ:— എന്നാൽ താൻ പോകുന്ന.

ജൂഡി:— വേണ്ട, ഇവിടെ കിടക്കാം.

ശകരൻനായർ:— അതു നിങ്ങളാക്ക ബുലിമുട്ടല്ലോ?

ജൂഡി:— എൻ്റെ കനിച്ചുകിടക്കുന്നതേ എനിക്കു ബുലി മുടായിരിക്കുമ്പോൾ.

ശകരൻനായർ:— എന്നാൽ താൻ ഇം പുതുവത്ര കിടക്കാം.

ജൂഡി:— എൻ്റെ വീട്ടിന്റെ അകത്തു ധാരാളം സ്ഥലം ഉണ്ടോ

ശകരൻനായർ:— എന്നാൽ താൻ ഉള്ളിൽ കിടക്കാം.

ജൂഡി:— വതു.

ജൂഡി ശകരൻനായരെകൂട്ടി അകത്തെ കോലായിൽ കടന്നു് അവിട്ടു പടിഞ്ഞാറുന്നു വാതിൽ തള്ളിത്തു നും ശകരൻനായരെ ഒരു ഉന്തിനു് അതിന്റെ ഉള്ളിലേ യൂംതുള്ളി, പുരുഷനിനു് വാതിലിന്റെ കാടാവൽ ഇട്ടിൽ പിന്നു, വാതുക്കലെ വാതിലും തുട്ടിട്ടു. കടാ_പി ടാ_എന്നു എണ്ണിയും കേറി മുകളിൽ തന്റെ പ്രാണാപി നായിനി കിടക്കുന്ന മറിയിൽ പ്രവേശിച്ച കരു ചിരിച്ചു.

III

ശകരൻനായർ സ്വകാര്യമായി സുവരഹിതനായി നിൽക്കേണ്ടിവന്ന ആ പടിഞ്ഞാറനുറവിൽ വെളിച്ചു കേവലം ഉണ്ണായിരുന്നില്ല. പോരാത്തിട്ട മുദ്രയികം കാലം ആയിരിക്കുന്നേം പടിഞ്ഞാറ ഭാഗത്തുണ്ണായിരുന്ന ഒരേ ഒരു ജനവാതിലും അടച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നുമിത്തം ഇടട്ടിന കട്ടപ്പും വല്ലിച്ചു. വക്കിലിനും ഇടവും വലവും തിരിയുവാൻ ദൈരും ഉണ്ണായിരുന്നില്ല. കുറെ നേരം ഇടിവെട്ടിയ മരംപോലെയോ കുലവെട്ടിയ കട്ടിവാഴ പോലേയോ അധാരം തരിച്ചുനിന്നു. അപ്പോരു മുറിയിൽ നിന്നും ആരോ ഒരാൾ ഇളക്കുന്ന തച്ചുകേട്. “ആ ആർ പാ യുന അഷ്ടുന്നേര പരക്കുന്ന മകൾ” ആയ ഗ്രന്ഥപംകെട്ട് ജാനവായിരുന്നു. ഒന്നും അറിയാത്ത ഭാവം നടപ്പുണ്ട് ജാന മിട്ടക്കത്തി ആയിരുന്നു.

ജാനഃ:— എന്നു അമ്മ നീ വാതിൽ അടക്കാതെ നിൽക്കുന്നതും അപ്പെട്ടുകിൽത്തനു നേരം ഇന്ന വെക്കിയിരിക്കുന്നു. ആ അസ്ത്രംവക്കിലിന്നേര ഗതികെട്ട് വരവാണും മേതു. അഷ്ടുന്നേര കാണാൻ എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് കാരോ കൂളിപ്പുള്ളികൾ ലജ്ജയില്ലാതെ ഇഞ്ചുപോരും. ഇവററയോക്കേ ഒരു വീട്ടം കടിയും ഇല്ലാത്ത തെണ്ടികൾ ആയിരിക്കുമോ? വക്കിലുപോലും. ഇരക്കാൻ നടക്കുന്നതാണും ഭേദം.

തന്നെപ്പറ്റി ഉണ്ണായ വണ്ണനകൾ ഒന്നും തിട്ടാക്കാതെ, ശകരൻനായർ തസ്തിപ്പിടിച്ചു വാതൽ അടച്ചു. ദാ

സിയേധം കാത്ത് ആ മരിയിൽ തനിയെ കിടക്കുന്നതു് ജീയും ജീയുടെ സുന്ദരിയായ മകൾ ആണോന്നും. ശകരൻ നായർ അറിഞ്ഞു. ഇതിനെ ഒരു വികടത്തിൽ കെണി എത്തോപായിട്ടുള്ളടി “ഹാ—എന്തായ മനോഹര സ്പരം” എന്ന മനോഭാവമാണു് അംഗാർക്കു് ഉണ്ടായതു് അ വഴിടെ മിനസമായ ശരീരം കൈനീട്ടിയാൽ തൊട്ടത്തക്ക വണ്ണു് തന്റെ സമീപത്രു് ഉണ്ടെന്ന വിചാരംകൊണ്ടു് യുവാവായ ശകരൻനായക്കു് നെഞ്ചിടിപ്പു് ഉണ്ടായ തിൽ ആശ്വര്യു് ഇല്ല. താൻ അമ്മ അല്ല എന്ന വിവരം ബഹുജം ഉണ്ടായിവരാതെ എങ്ങിനെ അറിയിക്കും എന്ന ദേഹാണു് ശകരൻനായരെ അതൃജിക്കും പരവര്ത്തനകിയതു്

ജാനം:— അമ്മ! നീ എന്താണു് മിഞ്ഞാതിരിക്കുന്നതു് നിന്റെ നാഡു് താണാപോയോ? ഇനി പതിയുപോലെ പാ വിതിച്ചു് നിനക്കു കിടക്കാൻ നോക്കേതോ? ജപിക്കയാണെങ്കിൽ കിടന്നിട്ട് ജപിച്ചാൽ മതി. ശിവായനമഃ എന്നതിനു് ശകരൻനായരായനമഃ എന്ന ജപിച്ചുകൊംക്ക. ഇന്നവന്ന വക്കീലിന്റെ പേര് അതാണപോലും. നിനക്കപറിയ ആളാണു്

ശകരൻനായർ:— (പേടിച്ചുവിരച്ചുകൊണ്ടു് പത്രക്കു) താൻ അമ്മ അല്ല.

“പിന്ന ആരാണ നീ” എന്ന പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ജാന കട്ടിലിൻമേൽ നിന്നു പിടത്തെന്നീക്കുന്നതു് തീപ്പേട്ടി ഉരഞ്ഞുന്നതു്. നിലവിളക്കു കത്തിക്കുന്നതു്. ഒരു നിമിഷത്തിൽ കഴിഞ്ഞു. വിളക്കിന്റെ പ്രദയിൽ തങ്കാനും തങ്കണിയും അഭ്യൂതാന്നും നോക്കി.

ജാന്ത്:— നേതർത്തെത വക്കിലോ! ഇതെന്തു കമാ? എൻ്റെ അർധിലോ? നീ എന്തു വിചാരിച്ചിട്ടാണ് ഏറെ എൻ്റെ അറയിൽ കടന്നവന്നതു?

ശക്രന്നനായർ:— തൊൻ അറിയാതെ വന്നപോയതാണ്.

ജാന്ത്:— എന്താ കഴുവേറി! എന്തെങ്കിലും എത്തെങ്കിലും പരയന്നതു നീ അറിയാതെയാണോ ഈ വീട്ടിൽ ഇന്ന് രാത്രി വന്നതു? നീ അറിയാതെയാണോ അക്കെതെ കോലായിൽ കടന്നതു നീ അറിയാതെയാണോ കളി നെപ്പുാലെ എൻ്റെ അറയിൽ കടന്ന വാതിൽ അട ശ്രദ്ധാ നീ അറിയാതെയാണോ എൻ്റെ സംസാരം മിണാതെ കെട്ടതു ഇനിയും നീ അറിയാതെ എന്തൊക്കെ ചെയ്തുകൂട്ടുമെന്ന തൊൻ അറിയുന്നില്ല. അവിടെ മിച്ചിച്ചുന്നില്ലാതെ ഇനിയെങ്കിലും വാതിൽ തുന്ന വന്ന വഴിയേ മട്ടാണെപ്പോ. അല്ലെങ്കിൽ തൊൻ ഇപ്പോൾ നിലവിളിക്കും.

ശക്രന്നനായർ:— ദയ റിചാർഡ് ബഹളം കന്നം ഉണ്ടാ ക്കെത്തെത. തൊൻ പോയ്യേണ്ടാണോ.

ശ്രദ്ധിനെ പറത്തു ശക്രന്നനായർ മെല്ലു വാതി ലിന്റെ തഴു നീക്കി തുരക്കാൻ വേണ്ടി പൊളിക്കി പിടിച്ചുവലിച്ചു. ചുരുക്കേ നിന്നം കാടാവൽ ഇടുകളിൽ വാതിൽ എത്ര പിടിച്ചുവലിച്ചാലും തുരക്കാൻ സാധി ക്കുമോ?

“ഈ തുരക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ലോ” എന്ന ചര വശനായ ശക്രന്നനായർ അപേക്ഷാഭാവത്താട അര വളൈ നോക്കി പറത്തു.

ജാനഃ:— എന്തു! പുരമെ നിന്മ അടച്ച കളഞ്ഞിരിഞ്ഞനു
എന്നോ?

ശക്രൻനായർ:— ആര്യനെന്നയാണു തോന്നുന്നതു

ജാനഃ:— തോന്നുന്നതു എന്നോ, തോന്നിവാസി! ഉള്ളതു
ശരിഞ്ഞ പരഞ്ഞതുക്കയ്ക്കോ.

ശക്രൻനായർ:— അടച്ച പോലിരിഞ്ഞനു.

ജാനഃ:— ഇപ്പോൾ എന്നിക്കു കാരും മനസ്സിലായി.
നീയും എൻ്റെ ഭാസി അമ്മുവും സേവയാണു് അശ്ലേ!
ശിവ! ശിവ! വീട്ടിൽ ഒരു വേലക്കാരത്തിനെ വച്ചു
കൂടാ ഇം. ബി.എ. ബി. ത്രിശ്ശേരി ഇടക്ക്; പരേതന്ത്ര
കഴു എത്തുംപോലെ അവർ എവിടെനേക്കിലും വന്ന
കൂടിം. നാണും ഇല്ലാത്ത ചെള്ളക്കെടി ! കനിനും
കൊള്ളാത്ത കഴുവേറിക്കാം.

ശക്രൻനായർ:— എന്തും പരഞ്ഞകൊംക്ക്. തോൻ
സഹിക്കാം.

ജാനഃ:— എന്നെങ്കിലും ആണോ പരയുന്നതു് നീ
അഞ്ചേണും സഹിക്കുന്നതു് എന്നു കൊശവോ! തോൻ
അശ്ലേ ഇം അപമാനം കൈകെ സഹിക്കേണ്ടിവരുന്നതു്
നിന്നും എന്തുവന്നാലും എന്തോ. സകലത്തിനും
സീക്കിശ്ലേ കുറം.

ശക്രൻനായർ:— തോൻ വരുത്തിയതോനും അല്ല.

ജാനഃ:— കളിഞ്ഞാ. പിന്നെ ആർ വരുത്തിയതോണു് നീ
അമ്മുവെ വശത്താക്കി നിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം
നിന്നെ അവരും ഇവിടെ കൊണ്ടുവിട്ടു. എന്നിട്ടു് പുര
മേന്തിനും വാതലും ഹാടാനുവലിട്ടു് അവരും പോയി.

ഇതിന് സകലത്തിനും ഉത്തരവാദി നീ അല്ലോ? ഇവിടെ സാധിവൈപ്പുാലെ നിൽക്കുന്ന നീ ഒരു അല്ലോ? കപടസന്ധാസി. ചുച്ചമാരനി, വിശ്രദാസവന്മൈക നായ വിശ്രദാമിത്രൻ! ഭാനും ചെങ്കു കൈക്കുള്ളതനെ കൊത്തുന്ന കാർക്കോടകൻ! അശ്വവററ ദ്രോഹംചെങ്കു നും അംഗകരാവണൻ.

ശകരൻനായർ:— എന്നെ ആക്ഷേപിക്കേണ്ടതു!

ജാൻ:— പിന്നെ ആരെയാണോ ആക്ഷേപിക്കേണ്ടതു? ആരാണോ സ്ത്രീയുടെ അരയിൽ ഭാത്തൻനായയൈപ്പുാലെ ഓടിവന്നതു? ഇവിടെ ഉള്ളിവർ വേശ്യകളാണെന്നോ തെമ്മാടി നീ കണക്കാക്കിയതു? സ്ത്രീകളിൽ ചാരിത്ര്യലിയുള്ളവർ ഇല്ലെന്നാണോ നീ എന്തിനിയതു? നിന്റെ നാട്ടിലെ പെൺതൃജിടു പറിപ്പു പോലുണ്ടോ എല്ലാ നാട്ടിലെ പെൺതൃജിടുക്കും എന്നു നീ എന്തിനെ ധരിക്കും?

ശകരൻനായർ:— തൊൻ അഞ്ചിനെ ഒന്നും പറിച്ചിട്ടില്ല.

ജാൻ:— ചുരുക്കുകാണ്ടം ചുലകൊണ്ടം തല്ലു? കിട്ടേണ്ടുന്ന പാപ്പുണ്ടോ നീ പറിച്ചതു? മററല്ലാതെ നീ എന്തെന്നുതു യെറുപ്പുട്ടു എന്റെ അരയിൽ കടന്നവനു.

ശകരൻനായർ:— തൊൻ വന്നതല്ല. എന്നെ കൊണ്ടു വിട്ടാണോ.

ജാൻ:— കൊണ്ടുവിട്ടതോ! തുട്ടിലിട്ടു കാഴ്ചവെങ്കിൽ എന്ന പുള്ളിയല്ല കരേത്തു? കൊണ്ടുയിടാൻ. എനിക്ക് കേരാക്കുണ്ടെന്നു. അവലുത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കേണ്ടുന്ന ത്രിക്കണ്ണബിംബം അല്ലോ സ്ത്രീകൾ വന്നു ആരാധിക്കാൻ

വേണ്ടി അറയിൽ കൊണ്ടുവിടാൻ. അതുഥോന്നം-
നാട്യം വേണ്ട. ബി. എൽ. പാസായതുകൊണ്ട്
നീ വാദവക്കീൽ അല്ല എന്ന മാത്രം. തരവാട്ടിൽ
ജനിച്ചതുകൊണ്ട് കാട്ട്‌കമ്മാർ അല്ല എന്ന മാത്രം.
ബെജപ്പ്‌വൺ്ന് ഉള്ളതുകൊണ്ട് നീ ചണ്ണാലൻ അല്ല:
എന്ന മാത്രം. പത്രാസൊക്കേ വലിച്ചുറിഞ്ഞുകളിയു.
ഇവിടെ പഴയ ചെരിപ്പില്ലാത്തതു നിന്റെ ഭാഗ്യം.

ശക്രൻനായർ:— ഒരു സമയം, എൻ്റെ നിർഭാഗ്യം.
അരുയിരിക്കം.

ജാൻ:— അതേ. അതുകൊണ്ട് കിട്ടാൻമുള്ള യോഗ്യതയേ
നിന്നും. നീ ഈ മരിയിൽനിന്ന് പോയിട്ടില്ലെ;
കിൽ തൊൻ ഇവിടെനിന്ന് ഒരു ഭക്കവം ഉണ്ടാക്കം.

ശക്രൻനായർ:— തൊൻ എത്തിലേ പോകാനാണോ?

ജാൻ:— നീ കടന്നവനു വഴിയിൽക്കൂടെ.

ശക്രൻനായർ:— തൊൻ കടന്നവനുതല്ല.

ജാൻ:— നീ കടക്കാതെ എത്തിനെ വരും?

ശക്രൻനായർ:— എന്നെന്ന ഇവിടെ ഉത്തിത്തമുള്ളിയ
താണ്

ജാൻ:— നിന്നെ അൻ ഇവിടന്ന് ഉത്തിത്തമുള്ളാനാണോ?
ഈ വീട്ടിലുള്ളവരോക്കേ ഭോഗ്യമാരാണോ? അല്ല;
നിന്നും ഭാഗേതാ? നീ എന്തു വിചാരിക്കുന്നോ?

ശക്രൻനായർ:— ജീവിജിയെ ഒന്നു കാണാണോ എന്നോ?

ജാൻ:— ഈ നിലയിലോ?

ശക്രൻനായർ:— അതേ.

ജാനഃ:— എന്നാൽ നിന്റെ പണി കത്തൻബി. ശ്രോകണ്ഠം മുതൽ കൗംകമരി വരെ നിന്നെ ചവിട്ടി വിട്ടു. നൊണ്ണിലെ പല്ലുകളേംകൈ വായിൽ അതിപ്പോകം. ഗംഗിരമായ കേസരിയൈക്കാണാൻ നില്ലുംനായ കുറ കുറ അതുവശ്യപ്പെട്ടതു്

ശകരൻനായർ:— കേസരിയാണോ കുക്കരെന ഇവിടെ തജ്ജിവിട്ടതു്

ജാനഃ:— എന്നവച്ചാൽ എന്റെ അച്ചുൻ നിന്നെ ഉഖി എ തജ്ജിവിട്ട എന്നോ?

ശകരൻനായർ:— അതേ.

ജാനഃ:— എടാ കരിങ്ങാ! എന്റെ അച്ചുൻ അതെന്നാണോ നീ മനസ്സിലാക്കിയതു്?

ശകരൻനായർ:— ജുംജി രാമൻനായർ.

ജാനഃ:— അവരു് നിന്നെ എന്റെ മറിയിൽ തജ്ജിവിട്ട എന്നോ?

ശകരൻനായർ:— സത്യമായിട്ടും അതേ.

ജാനഃ:— എടാ വക്കാ! എന്റെ അച്ചുൻ സത്യസന്ധി— എന കേളികേടു ന്യായാധിപൻ അരല്ല; ബുദ്ധിശക്തി കൊണ്ടു് വിശ്രൂതനായ വിശപാസ്യന്തലേ. എന്റെ ബഹുമാനപ്പെട്ട അച്ചുനെന്നയാണോ നീ ഭഷിക്കുന്നതു് ഇന്ത്യൻ പാതയുകൊണ്ടു് ജാനകി കന്ന അട്ടമണി ആ. അവരു ഒരു അപസ്ഥാരരോഗിയെപ്പോലെ മറിയിൽ നിന്നു് അരങ്ങും ഇരും പാതയുടുക്കി. ശകരൻനായർ നട്ടുമുറിന്നുപോയി.

അനുപിടിച്ചതുപോലെ പായന അം അവസരം തിൽ ശക്രൻനായങ്കര കഴുത്തു പിടിച്ചവലിച്ച നാവ് കൊണ്ട് കൈകൊണ്ട് അധ്യാളേ ഇങ്ങനെ ദ്രോഹിച്ച.

“എൻറീ അഷ്ട്ടനു മാനിയാതെ പിച്ചകാര, (മുഖം കൊണ്ട് മുഖം കൈ അമക്കൽ) ഞാൻ പെണ്ണായി പോയി ടിണ്ണു നീ ഡിക്കാരം കാണിച്ചതു് (വക്സിലിന്റെ ചെള്ളിജ്ഞു കൈ കടി.) ഇല അബുലകർക്കു് എന്തും ചെയ്യാൻ സാധിക്കാം (വക്സിലിന്റെ ചെകിട്ടതു രടി). തെങ്ങാൽ പുത്രും മാത്രവർണ്ണിലകളിണ്ണു് (വക്സിലിന്റെ കഴത്തിനു് കൈ മാറ്റു്.) പുത്രജനാർ ഇങ്ങനെ കാട്ടിക്കൂട്ടിയാൽ പെണ്ണും തെന്നുചെയ്യും? (വക്സിലിന്റെ നെത്തെത്ത തെതാരിടി) തെന്നും എപ്പോഴും അബുലമാരബ്ലു. (വക്സി ലിന്റെ വാരിക്കു കൈ വെട്ടു്). ചുമാല കെട്ടേണ്ടനു കയ്യുണ്ടു് തെന്നുള്ളടെതു് (വക്സിലിന്റെ മടി കൈ പിടിച്ച പറി) അയ്യുഫ്രോ എനിക്കു കന്നും തിരിയുന്നില്ല. “അാമ്മ-അാമ്മ” (വക്സിലിന്റെ താടിക്കു കൈ തട്ടു്.)

എന്തിനു പായനം! ദേഹാപദ്ധതി നേരിട്ട് ശക്രൻ നായരകാരി ജാനവാൺ തള്ളൻം പോയതു് അവബി പുത്രനു് ശക്രൻനായങ്കര തലയിൽ ഇട്ടു. റംകു കീറി അധ്യാളക്കുടെ മുഖത്തു് എന്നിണ്ടു. എന്നിട്ട് കട്ടിലിനേരു ചെന്ന വീണു ചുമരിന്ന മുവമാക്കി ചരിത്രകിടനു. “അംഗൃ എൻറീ പുരം തലോട്ട് അബ്ലൂഷിൽ ഞാൻ ചാക്ക കഴയയുള്ളൂ” എന്ന പരിത്തഫ്രാരി ഭയാകലനായ ശക്രൻനായർ, കട്ടിലിനേരു ചേന്നിങ്ങനു. വെണ്ണേയൈകാരി വെള്ളപ്പും മാത്രവവമുള്ള പരന്ന പുരം കൈകൊണ്ട് ഉഴിച്ചു.

കാരനെപ്പോലെ മെഘ തലോടിത്തുടങ്ങി. ആ നാട്ട് കാരത്തി കണ്ണം അടച്ച കണക്കിലേരെ രസം അനുഭവിച്ചു.

* * * * *

പുക്കോഴി ത്രിക്കിയ ഉടനെ ലക്ഷ്മിയമു ഭർത്താവിനെ വിളിച്ചുണ്ടത്തി.

ലക്ഷ്മിശ്രമഹാ:— അല്ല നിങ്ങൾ ചെയ്തു നന്നായോ?

ജയ്യി:— മകൾക്ക് മാന്യനായ ഒരു ഭർത്താവിനെ ഉണ്ടാക്കിക്കാട്ടക്കന്നതു് ഒരു ചീതു കാരുമല്ല.

ലക്ഷ്മിശ്രമഹാ:— നാട്ടമര്യാദപ്രകാരം ആയില്ല.

ജയ്യി:— എത്ര മന്ത്രാദയം കലാശികന്നതു് ഇന്നെന്ന യാണം

ലക്ഷ്മിശ്രമഹാ:— ഇതു് ഒരു രഹസ്യംപോലെ ആയിപ്പോയി.

ജയ്യി:— വിവാഹം ഒരു പരസ്യമായ രഹസ്യമാണ്

ലക്ഷ്മിശ്രമഹാ:— പരസ്യം വേണ്ടെ.

ജയ്യി:— കാർധൻ അച്ചടിച്ച അയയ്ക്കു കളയാം.

ലക്ഷ്മിശ്രമഹാ:— എന്തിനെ.

ജയ്യി:— ഈ അരും ഈ അരുളേ ഈതാം തിരുതി വിവാഹം കഴിച്ച എന്നു്

ലക്ഷ്മിശ്രമഹാ:— ഇതൊക്കെ നാലുഡി കാണോ വേണ്ടെ.

ജയ്യി:— നി പേടിക്കേണ്ടെ. അതും നിവത്തിച്ചുതും.

* * * * *

മത്തുക്കണ്ണയുർ, വീരരാഘവയുർ, ശ്രേവരന്നനായർ, ചാത്രമേനോൻ മുതലായ വക്കിലനും വന്നിട്ടണ്ണും അറിത്തിട്ടു് ജയ്യി ചോടെ ഇരഞ്ഞി “ചില കായ്യുങ്ങൾ

കണ്ണാൽ മാത്രമേ ആരും പുംസപിക്കേണ്ടത്. നിങ്ങൾ ഇന്ത്യാട്ട് കടന്നുവരിൻ.” എന്ന പറഞ്ഞു ജൂഡി പടി ശത്രാറയുടെ ഹാഡാവും തുറന്നു. നോക്കീൻ! എന്നും വിട്ടിൽ വന്ന എന്നും കോടതിയിൽ പ്രാളീസു ചെയ്യുന്ന ഒരു വകീൽ ഇള മാതിരി അങ്കുമാം പ്രവർത്തിച്ചുതു നന്നായോ — എനിക്കു നാട്ടിൽ നടക്കേണ്ട എന്നോ.”

വകീൽമാർ നോക്കിയപ്പോൾ ശക്രൻനായർ ജാഗ വിന്നും അരികേ തലയും താഴ്ത്തി നില്ലുന്നതുകണ്ട്. അവർ ശക്രൻനായരെ കറിനമായി ആക്ഷേപിച്ചു.

ജൂഡി:— ആട്ടെട്ട് വന്നതോ വന്നു. ഈനി നല്ലതു എന്താ സൊന്ന് തൊന്ത് പറയാം. നിങ്ങൾ എല്ലാവരും തുടി ഇംഗ്ലാഡേയും. തുടി രജിസ്റ്റാർ ആപ്പീസിൽ ചെന്ന വിവാഹം. രജിസ്റ്റാക്കിച്ചു എല്ലാ ചട്ടാതിമാരെയും തുടി ഇന്ത്യാട്ട്‌വരിൻ. സഭ്രക്കു വേണ്ടുന്ന കോപ്പുക തിരാക്കു തൊന്ത് ആക്കാം.

വിവാഹവും സഭ്രയും ഒക്കെക്കഴിഞ്ഞു നവഭവതി മാർ അറയിൽ ഏത്തി. ആല്ലെന്തെ അവിവാഹിതരാത്രി കീരിയും മുർഖനംപോലെ കഴിഞ്ഞതിനുംനാ. എക്കിലും ഇന്നതെത്തു രാത്രി പുവനും പിടയുംപോലെ വളരെ ഇണ്ണക്ക തിൽ കഴിഞ്ഞു. പണ്ട് ചെയ്ത കെട്ടികരക്കു ഇന്ന് അവളെ ശിക്ഷിക്കുവാൻ ശക്രൻനായക്കു നല്ല അവസരം കിട്ടി. അയാൾ കൊടുത്ത ശിക്ഷയെക്കു ശിക്ഷയായി എന്ന “മനമനം” സർട്ടിഫിക്കറും കൊടുത്തതോടുടർന്നി ആ വിവാഹം സന്ധൃംസുവത്തിൽ കലാശിക്കുകയും ചെയ്തു.

